

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie P · número 47

Ple del Parlament

Sessió 28, segona i darrera reunió, dijous 4 d'abril de 2019

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre la protecció dels drets civils i polítics de tots els catalans 300-00113/12	3
Interpel·lació al Govern sobre la recuperació dels grans consensos per a fer que Catalunya avanci 300-00107/12	10
Interpel·lació al Govern sobre les millores necessàries per a l'escola catalana 300-00108/12	18
Interpel·lació al Govern sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals 300-00109/12	25
Interpel·lació al Govern sobre Aran 300-00111/12	33
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques en l'àmbit del comerç 300-00112/12	37
Interpel·lació al Govern sobre la visió del Govern amb relació a la participació catalana en el colonialisme i l'esclavisme 300-00110/12	42
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el finançament necessari per a reforçar l'estat del benestar 302-00081/12	46
Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Autisme 401-00013/12	58
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seva inoperància 302-00080/12	58
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les víctimes del terrorisme 302-00086/12	68
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el vot electrònic a les eleccions sindicals a l'Administració de la Generalitat (retirada) 302-00082/12	78
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el pla de govern i la cultura política 302-00083/12	78

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 28.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el lletrat major i el lletrat Miquel Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, d'Educació, de Salut, de Justícia i d'Empresa i Coneixement.

El president

Diputats, diputades; bon dia. Reprenem la sessió; els demano que vagin seient als seus escons.

Interpel·lació al Govern sobre la protecció dels drets civils i polítics de tots els catalans

300-00113/12

El següent punt de l'ordre del dia, atesos els canvis que ahir vam acordar, serà el punt novè, que és la interpel·lació al Govern sobre la protecció dels drets civils i polítics de tots els catalans, interpel·lació presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; l'exposa la diputada senyora Esperança García.

Esperanza García González

Bon dia; gràcies, president. Diputats, diputades; conseller..., mire, la presente interpelación –ya sonrío porque me imagino que se imagina por donde va a venir–, señor Aragonès, es sobre los derechos civiles y políticos, y, como dice el texto, de *todos* los ciudadanos de Cataluña. Mire, las consecuencias, al final, de un *procés* al que ustedes han condenado a los catalanes durante los últimos ocho años, han causado tantísimos daños en nuestra sociedad, de todo tipo, ¿eh?, desde los más relevantes, y trascendentes, hasta casi los detalles imperceptibles, pero que ahí están y no son silentes, son claramente visibles, ¿no? Mire, desde el aldabonazo al tejido empresarial y comercial en Cataluña, con la pérdida de casi cinco mil empresas, y lo que eso supone para la economía, para el bienestar, para la evolución de una sociedad, hasta..., pasando, pues, por el deterioro de la imagen y de la relación de los catalanes con el resto de españoles.

Créame, que no somos vistos con simpatía –pero a raíz del *procés*, no antes–, hemos perdido el prestigio. Ustedes han hecho que los catalanes perdamos el prestigio que tantos años, esfuerzo y méritos habían conseguido darnos, ¿no? Y, además, también, pues, han ustedes dañado nuestra imagen en el seno de Europa. Y lejos de aquel «*el món ens mira*», resulta que ahora somos conocidos en el corazón de Europa como la primera región que tiene a un presidente reprobado por racista y xenófobo por el Parlamento Europeo, hace escasos días. En fin, que, en Europa, en ese corazón, en ese corazón que representa la voluntad de vivir juntos y de compartir sueños comunes, les ha entrado pánico de ver que, en una región de Europa, en el seno de Europa, puede haber una persona como el señor Torra, con actitudes y escritos xenófobos como los que todos conocemos.

Además, también está esa fractura social, que ustedes niegan y reniegan, en la sociedad civil, entre catalanes, pero no solo entre vecinos, entre familia, colegios profesionales –contaminados totalmente por la dinámica política–, clubes de fútbol, excompañeros de escuela, vecinos, balcones, sino incluso en esa norma tan básica que se ha instalado ahora en nuestra sociedad –antes inexistente, por cierto. Yo le puedo decir que, con mi cuñado, tenía, en fin, cintas de manifestaciones y de conversaciones sobre su punto de vista de ver..., de las cosas en Cataluña, siendo

profundamente independentista, y las mías, que no, ¿no? Pues esa norma, que es gravísima, y que debería alarmarnos a todos, de si estás en este grupo de WhatsApp, si compartes esta mesa..., se habla de todo excepto de política. Vamos, lo que pasaba en otros tiempos, con lo de la religión y la política, ¿no?, que no se hablaba de eso, y solo se hablaba de fútbol. Pues hemos llegado a eso. Y, en ese contexto, pues, el Gobierno del que usted forma parte, resulta que el señor Torra hace un escrito, muy profuso, en agosto, explicándonos a los catalanes que había maneras de ser buen y mal catalán, y que aquellos que retiraban símbolos y lazos independentistas, en fin, propaganda separatista de toda Cataluña, eran, en fin, fascistas. Algunos iban incluso cubiertos y salían de noche; en fin, eran prácticamente..., los malos catalanes eran aquellos que querían descontaminar el espacio público de símbolos separatistas, y a esos los señalaba como tales.

El 1 de octubre, además –o sea, un poquito después–, resulta que el señor Torra, pues, se encuentra con unos señores de los CDRs, los querubines de los CDRs, y les dicen: «*apreteu*», «*apreteu*», *no afluixeu*», ¿no?, y nos encontramos con que, quince días después de ese «*apreteu*» –quince, ¿eh?, apenas–, usted crea una oficina, que es la Oficina, esta, de Drets Polítics i Civils. Y mire lo que le voy a decir: siendo públicas y notorias las diferencias que hay entre Junts per Catalunya y Esquerra Republicana, entre un presidente que actúa como delegado comercial del señor Puigdemont, pidiendo el «*apreteu, apreteu*», y, en fin, una cierta crítica dentro del seno de Esquerra Republicana, de «*així no anem enlloc, no es pot imposar la independència amb més de la meitat de la població que no la vol*», pues mire, sale esta oficina y dice uno, bueno, a lo mejor incluso han reflexionado sobre que no se puede avanzar así, sobre que del «*apreteu*» estaría bien pasar al «*reflexioneu, eh?, cuidem la convivència, que està a punt, a punt de donar-nos un ensurt a tothom*».

Pero no, resulta que no. Y resulta que no, porque ustedes eligen al señor Adam Majó al frente de esta oficina. Por lo tanto, esta oficina, en vez de contribuir a una cierta..., en fin, a intentar buscar la normalidad perdida y a una convivencia democrática en Cataluña, con mayores garantías, pues parece ser que no es así. Es más, le voy a decir, el momento en que alguien, en un remoto supuesto, pensara que esta oficina podía servir de eso, de restauradora de la convivencia, de garantizadora de la paz social, pues, duró poco; duró poco, la alegría, duró casi casi lo mismo que los segundos que duró la república inexistente –casi casi lo mismo.

Usted sabe perfectamente, porque es un hombre cabal, que en Cataluña tenemos serios déficits de democracia, alarmantes –alarmantes–, y usted ha creado una oficina; una oficina dirigida por un «excupero» veterano, que, además, era exmilitante del Moviment de Defensa de la Terra, vinculado a Terra Lliure. Le pone usted un salario de noventa mil euros, le ayuda con una jefa de prensa y un secretario, y usted cree que eso es normal, y que aquí no tiene que pasar nada, y que todos tenemos que decir: «Vaya, qué bien, una oficina de derechos políticos y civiles para los ciudadanos de Cataluña.» Mire, sabe usted perfectamente que, en Barcelona, a un padre que iba a una manifestación de un 12 de octubre, con su hija con una camiseta de la selección, lo persiguieron por la calle y lo agredieron. ¿Y usted a ese señor le va a decir: «Oiga, mire, le pueden asistir en esta oficina, que el señor Majó le va a asistir?»

¿Sabe usted que, en Balaguer, unos señores que pidieron en una escuela educación bilingüe para su hija..., y fueron acosados, la niña y los padres?, ¿y usted les va a remitir al señor Majó? En el Parque de la Ciudadela, a una señora le dieron un puñetazo por retirar un lazo amarillo; un fanático independentista, que no soportó esa imagen de retirar un símbolo partidista de un espacio público. ¿Y usted le va a remitir a un comisario, a esa señora usted le va a remitir a un comisario del separatismo más radical, para que se encuentre defendida? Dos mujeres de la plataforma de la selección, en Barcelona, fueron agredidas en Fabra y Puig, ¿y usted, les va a remitir a un señor que es exmiembro del Moviment de Defensa de la Terra, vincula-

do a Terra Lliure? Los partidos constitucionalistas, y esto lo sabe usted, sé que me va a decir que otros partidos también sufren agresiones...

En fin, una tercera parte... (*Veus de fons.*) Sí, sí; no, y yo puedo estar de acuerdo con usted que, por discrepar con alguien, no se puede agredir a los partidos políticos, ni a sus representantes, ni muchísimo menos, pero las sedes de los partidos constitucionalistas están recibiendo ataques, una agresión cada cuatro días. Esto son datos reales. Son reivindicadas, en su gran mayoría, por Arran. ¿Quiénes son los de Arran? Los chavales de los señores de la CUP. Es decir, los aprendices del señor Majó, cuando estuvo veintisiete años en la CUP. ¿Y usted, a los partidos constitucionalistas, les va a remitir, también, a la oficina que dirige un veterano «cupero» para defenderlos? ¿Para denunciar las agresiones que sufren cada cuatro días?

Hace apenas unos días, hubo un mitin aquí, de un partido político, que es legal, te puede gustar más o menos, pero es legal. Y, en ese mitin, fueron recibidos con insultos y con pedradas, por separatistas. ¿Usted sabe que el señor Majó se hacía fotografías con un cartelito, convocando a gente para que se manifestara contra un partido político legal, por mucho que no le guste? ¿Eso es ser responsable, institucionalmente? ¿Ese es el tipo de persona que debe dirigir esta oficina? Mire, las preguntas son muy claras, señor *conseller*: ¿Cuál es el motivo de la creación de esta oficina? ¿Es el pago para apaciguar las diferencias y las tensiones que tiene con los señores de la CUP, que les han retirado el apoyo? ¿Es que acaso usted está cumpliendo al dictado con las obligaciones y el relato del señor Torra, cuando hablaba de «individuos enmascarados, violentos, intolerantes», en ese artículo que le he referido?

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Esperanza García González

¿O es acaso el encargo...? –un momentito, ya acabo–, ¿o es acaso el encargo de...?

El president

No; després té un segon torn; per tant, si vol seguir després, continuï després, però ara...

Esperanza García González

¿Es el encargo de las estructuras que Puigdemont le hizo al señor Torra antes de empezar la legislatura?

Gràcies, president.

El president

Per respondre la interpellació, té la paraula el vicepresident del Govern, el senyor Pere Aragonès.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats; senyora diputada, molt bon dia. Permeti'm que comenci amb..., bé, vostè ha fet una sèrie de consideracions, de context, de valoració política, de quina és la situació que hi ha al país, i, com que no hi estic d'acord, doncs, permeti'm que comenci intentant desmentir algunes de les afirmacions que vostè ha fet, que crec que estan molt allunyades de la realitat, o que, en tot cas, ometen aspectes que són fonamentals en un sistema democràtic, no? Vostè es refereix a la situació política que hi ha a Catalunya i a la petició d'una part, doncs, molt rellevant de la societat catalana, de que Catalunya esdevinguí un estat independent, diu, com «el procés al que hem condemnat a tots els catalans», no?

De fet, sembla que això hagi..., suposo que vostè creu que la demanda d'independència política pel nostre país, doncs, és una creació que es fa en un despatx, d'amagat, i que no respon ni a la voluntat d'una part molt important de la ciutadania, ni

que això s'expressa en les eleccions, i que, per tant, escolti'm, aquest Parlament i el Govern de Catalunya estem exercint les nostres funcions perquè hem tingut el suport electoral per poder-ho fer. I ja està, i, per tant, nosaltres no fem una condemna sobre ningú. És la ciutadania de Catalunya, que, en la seva diversitat..., qui ha obtingut els suports necessaris per, en aquest Parlament, poder formar Govern, doncs, és un govern independentista.

I, per tant, aquí no hi ha cap condemna a ningú. Si fóssim, a partir d'una absoluta minoria respecte a les opinions polítiques del país, els que imposéssim aquest projecte, sí que podria parlar de que hem condemnat... Per exemple, si fóssim dotze jutges d'un tribunal constitucional que imposen un estatut d'autonomia que no ha votat ningú, i que després ningú fa res per conciliar-ho amb la voluntat democràtica de la gent, home, sí que seria una condemna. Si fóssim, doncs, l'últim partit de la cambra, que decideix, a través de la fiscalia i a través de l'advocacia de l'Estat, quan estaven al Govern –que, feliçment, ja no hi és, aquest últim partit de la cambra aquí, però, de moment, encara, el principal partit de la cambra a l'Estat–..., decidís –que es creia amb la potestat de decidir-ho– qui podia ser candidat o no a president de la Generalitat de Catalunya d'entre els diputats que tenen tots els drets per poder-ho fer, llavors sí que podríem parlar de condemna. Però, si el que reflecteix aquest Parlament, com ho fa, són els vots de la ciutadania, no pot parlar de condemna; en tot cas, una realitat política que a vostè no li agrada. I ho puc respectar, que no li agradi, i té tota la legitimitat per canviar-ho democràticament, però no digui que el procés d'independència és una condemna sobre els catalans.

Com la fallàcia de la pèrdua d'empreses, quan saben perfectament que hi ha hagut canvis de domicili social, però que les deslocalitzacions de llocs de treball no són les que vostès diuen, i ho saben perfectament. Per tant, és una qüestió simplement de domicili social; en molts casos ni de domicili fiscal –en molts casos, ni de domicili fiscal.

Ha mencionat –i això m'ha fet molta gràcia–..., diu: «Clar» –diu–, «ara resulta que els catalans..., ho sap, no?, que no tenim gaire simpatia dels ciutadans de la resta de l'Estat?» Jo crec que aquí el seu partit hauria de fer una profunda reflexió. Vostès van iniciar una recollida de firmes contra l'Estatut. I ho van fer amb uns arguments que, vaja, és a dir, crec que en la memòria de tots tenim molt clar quin era l'argumentari que hi havia, no?: firmes contra els catalans. Vostès han afavorit la catalanofòbia. I, vostès, que tantes vegades denunciïn que l'independentisme es pugui associar –es pugui associar–, o pugui dir que representa la totalitat dels catalans, vostès, moltes vegades, per criticar l'independentisme, critiquen el conjunt del país. I jo crec que això és un profund error.

També ha fet una..., bé, quan parla de la imatge europea de Catalunya, doncs, és allò de que només mirem les coses que ens interessin, no? Crec que és un gran contrast el que diu vostè dels..., no?, una denúncia d'aquells famosos articles del president de la Generalitat de fa una pila d'anys, això contrasta totalment –la visió que vostès volen projectar d'això– amb l'acció de govern. I poso un exemple del qual tots som responsables, i és gràcies a tots, que és l'acord presentat el passat dilluns. I això, en una Europa en què, precisament, les tensions sobre la immigració provoquen fractura política i social, que a Catalunya pugui haver-hi un acord d'aquestes característiques crec que a tots –i és gràcies a tots–, doncs, ens ha de poder enorgullir. Per tant, crec que, quan vostè parla de la imatge de Catalunya a Europa, això també ho hauria de tenir en compte; o tenir en compte la imatge que projecta l'Estat espanyol amb aquestes euroordres que es presenten, que es retiren a conveniència de com s'està portant a terme una investigació judicial, no?

I crec que un dels apunts que vostè ha posat sobre la taula, que és que és evident que a Catalunya hi ha un debat polític fort, molt fort, sí, i polaritzat, certament; vaja, aquest Parlament n'és la millor mostra. De fet, és un debat polític que nosaltres, a les nostres files, patim aquesta polarització. Patim, quan aquesta polarització es

trasllada..., per exemple, i el poder judicial pren partit. I quan tenim aquests llaços grocs aquí, que simbolitzen els nostres presos polítics i exiliats, no? Però la diversitat d'opinions en una societat no és una fractura. Vostè ha parlat del seu cunyat independentista; desitjo que tinguin una excel·lent relació, però, escolti'm, tots tenim amics, familiars que opinem diferent i podem seguir parlant perfectament. Això són les societats madures. Si el preu de la pau social que vostè demana és abolir la diversitat d'idees, crec que anem molt malament. Per tant, l'important és garantir que les diferents idees es puguin expressar amb llibertat.

I, precisament per això, hem impulsat l'Oficina de Drets Civils i Polítics; no per un encàrrec de no sé qui, per un acord de govern que reflecteix els vots que hi ha en aquesta cambra, i per un programa de govern que es va presentar en aquesta cambra per part del president de la Generalitat de Catalunya, i que aquesta cambra, amb la votació de la seva investidura, va aprovar el programa de govern, com diu l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Per tant, en virtut d'aquest acord de govern, es crea aquesta oficina, en la que, al capdavant, el Govern nomena una persona com Adam Majó, totalment capacitada per fer aquesta funció, i que s'ha dirigit davant de qualsevol atac que hi ha hagut sobre persones d'ideologia no independentista..., s'hi ha dirigit per posar-se a disposició. Després s'ha decidit no fer-ne ús. I és legítim, no fer-ne ús. Però, en tot cas, escolti'm, s'hi ha dirigit; el senyor Adam Majó ho ha fet, i, evidentment, ho continuarà fent, perquè és cert que hi ha dèficits democràtics a la nostra societat.

Hi ha dèficits democràtics quan determinades ideologies estan subjectes a persecució permanent. Hi ha una utilització arbitrària dels poders de l'Estat i es vulneren drets civils i polítics. I és cert, hi ha dèficits democràtics que també es manifesten quan hi ha persones que, per la seva ideologia, poden patir atacs o agressions. Per exemple, l'alcalde de Vilassar de Mar, assenyalat per aquests comandos nocturns; que és cert, van encaputxats, però perquè ells publiquen vídeos anant encaputxats. I actuen de nit; és que publiquen vídeos en què es veu que van de nit i en què retiren la simbologia que no els agrada, en què agafen i assenyalen els domicilis particulars de determinats alcaldes. I poso el darrer exemple, de la setmana passada: Damià del Clot, alcalde de Vilassar de Mar, assenyalat, el seu domicili particular, per aquests grups. I el president de la Generalitat va denunciar precisament l'actuació d'aquests grups. I vostè diu: «És que deien que anaven encaputxats.» És que hi anaven. És més, ho fan i van a plena llum del dia, davant del Palau de la Generalitat, i hi aboquen tots els llaços grocs i pancartes de partits polítics, que han decidit retirar perquè no els agrada, i ho fan a les portes del Palau de la Generalitat, a plena llum del dia. I no hi ha cap persecució, perquè sabem perfectament el que és una actuació en virtut de la llibertat d'expressió i el que no, encara que no ens agradi. I a mi no em va agradar gens, ho vaig trobar profundament ofensiu; però si no es pot actuar, no es pot actuar.

Com, per exemple, una manifestació contra un míting d'un partit polític. A mi, el partit polític Vox, que va fer un acte polític el passat cap de setmana o fa uns dies a Barcelona, no m'agrada gens, però defensaré –defensaré– que es puguin manifestar i que puguin fer els seus actes. I, de la mateixa manera, defensaré que qui no hi estigui d'acord pugui protestar, evidentment amb uns límits. I, quan hi hagi actuacions violentes, s'ha d'actuar, i s'ha actuat per part del Cos de Mossos d'Esquadra.

Jo li faig una proposta que ahir vaig fer aquí i que aquesta setmana dirigirem a tots els grups: fem un compromís entre tots els grups parlamentaris de condemna davant de qualsevol atac, contra seus de partits, contra persones i contra entitats en virtut de la seva ideologia (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), a veure si ho fem. Crec que seria una bona oportunitat, i una bona conclusió..

El president

Vicepresident...

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

...d'aquesta interpellació.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, vicepresident. Per fer la rèplica, té la paraula de nou la diputada. Quan vulgui.

Esperanza García González

Bé; a veure, conseller, jo, de veritat..., vostè em diu..., fa un contrarelat, no?, diguem-ne, de la meva interpellació, i em diu que el moviment separatista al final no és una condemna, i que el procés no és una condemna per als ciutadans catalans. I jo li dic una cosa: quan els somnis d'uns, siguin pocs o molts, són el malson dels altres és per pensar-hi; quan vostès, per defensar allò en què creuen, fan servir una llei de transitorietat jurídica on posen a tots els catalans en una situació pràcticament d'estat de *sitio* –*estado de sitio*–, restant-los les seves llibertats i drets fonamentals com a ciutadans, al marge –al marge– de carregar-se la separació de poders –Llei de transitorietat jurídica–, tenen un problema; quan vostès fan i desfan l'ordenament jurídic saltant-se tots els protocols i procediments, com fan des d'aquí, i vulnerant-nos els drets a més de la meitat de la ciutadania de Catalunya el 6, el 7 de setembre del 2017 i a l'octubre, com van fer i està reconegut per una sentència del Tribunal Constitucional, sí que és una condemna, sí que ho és. I ho és perquè, fins i tot des de les files del separatisme polític, es reconeix que això va començar..., no que l'independentisme no existís, no, però que el procés en si va començar davant dels problemes de Convergència Democràtica, que estava fins al coll de corrupció, i davant de la incapacitat i la ineficiència en la gestió dels problemes reals dels catalans, que passaven, exactament igual que avui, vuit anys després, pel mateix de sempre: sanitat, seguretat, escoles, en fi, pels problemes diaris de la gent. O sigui que no em digui que vuit anys d'això, d'amagar problemes, vuit anys de cobrir corrupció, vuit anys d'imposar el seu criteri i el seu somni sobre més de la meitat de la població catalana, vuit anys de trencar la democràcia, vuit anys de desgast no és una condemna, perquè ho és.

Li agafo l'oferta de condemnar les violències que s'exerceixin contra totes les persones, tinguin la ideologia que tinguin. A la legislatura passada ho vam aconseguir amb un altre dels atacs que es van fer a la nostra seu d'Urgell pels senyors un altre cop d'Arran, i ho vam aconseguir, vam signar tots els grups parlamentaris, fins i tot la CUP –«raro»–, aquesta condemna. L'hi agafo, això li agafo.

El que no li agafo i no li compro és l'existència d'aquesta oficina i el perquè de la seva creació; no l'hi puc agafar. És esperpèntic, i és fins i tot extravagant que m'ho digui vostè, que el senyor Majó és la persona ideal per portar aquesta oficina. I que, a més, les trenta-vuit denúncies que ha fet aquest senyor en aquests dos mesos i mig, tres mesos, siguin un instrument vàlid. Mirin, al final, jo l'hi vaig dir al seu moment al senyor Majó quan va comparèixer a la Comissió d'Afers Institucionals: quan el director d'aquesta oficina té el perfil que li he dit, i que li he dit a ell, personalment; quan el director d'aquesta oficina anima –anima– persones a contramanifestar-se contra partits polítics d'ideologia que no li agrada, o a assenyalar aquells representants polítics que no són de la seva corda, o fins i tot a comparar, en fi, el simbolisme d'una bandera espanyola davant de la caserna de la Guàrdia Civil amb un llaç groc, dient que la bandera espanyola, «*en fin, es tan poco neutra como un lazo amarillo*», com si fos comparable, un símbol oficial que representa a tots els espanyols, inclosos els catalans, amb un símbol partidista, que és el llaç groc, que és un símbol partidista dels polítics independentistes, és un insult.

L'oficina és només una oficina de contrarelat; vostès necessiten fer servir el contrarelat per intentar justificar les seves accions o inaccions de govern. És a dir, Espanya no és una democràcia avançada. Mentida; poden crear aquesta oficina i vint-i-cinc més. Espanya és una democràcia avançada, com ho diuen tots els índexs internacionals; la dinovena, exactament. A Espanya, la democràcia i l'estat de dret es garanteixen, i la separació de poders també ho és, i tenim un judici amb càmeres, taquígrafs i amb plenes garanties, fins al punt que el seu cap de partit ha pogut fer pràcticament un míting en una declaració d'un judici, que ja li dic jo, que soc advocada, que no és normal; normalment és molt més estricte, el temps d'intervenció dels declarants.

Miri, vostès estan fent servir una oficina de contrarelat, i això no ho hem de pagar tots els catalans, per molt que vostès tinguin, en fi, peatges per abonar.

El president

Gràcies, diputada. Per fer la rèplica, és el torn ara del vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Molt bé; moltes gràcies, president. L'Oficina de Drets Civils i Polítics porta a terme iniciatives encaminades a defensar els drets de manifestació, de reunió, d'associació, de llibertat d'expressió, de participació política i de tenir judicis justos, per tant, drets que es dirigeixen, que són propietat de tots els ciutadans i ciutadanes, i aquesta és una de les funcions de l'oficina. De fet, ara mateix, l'oficina està centrada en dues actuacions fonamentals: l'atenció i suport, en primer lloc, als catalans residents a l'exterior que volen participar d'aquest proper cycle electoral, i que és evident que els seus drets polítics de participació, no només dels catalans, sinó de la resta de ciutadans de l'Estat, amb l'aplicació i l'execució que es fa de la Llei orgànica de règim electoral general..., doncs, no es pot portar a terme aquesta participació política; per tant, l'Oficina de Drets Civils i Polítics treballa en aquests moments en aquest àmbit.

Segon àmbit, en les dificultats, i, per tant, com podem revertir les dificultats per exercir el dret al sufragi universal que pateixen en aquests moments els catalans i catalanes amb passat migratori, que no tenen la nacionalitat, o que tenen problemes, en aquest sentit, per tramitar a totes les seves..., fer totes les tramitacions a l'àmbit burocràtic que es requereix per exercir el dret a vot, i, a falta d'informació, en l'àmbit del dret a vot de les persones migrades, i, per tant, aquestes dues actuacions, aquests dos àmbits, en aquests moments, representen a on està centrada, en aquests moments, eh?, en aquestes setmanes, per una qüestió de calendari, l'Oficina de Drets Civils i Polítics.

Vostè ha dit que el debat sobre la independència de Catalunya és per tapar la gestió de la salut, de la seguretat, de les escoles; en tot cas, mireu les intervencions que vostès fan al Ple del Parlament, que fan amb els seus companys de la dreta nacionalista espanyola i veurem en quins temes parlen i veurem què és el que demanen al president de la Generalitat a les sessions de control i què és el que ens demanen als membres del Govern i veuran que, fonamentalment, qui està parlant de la independència són vostès.

Sí que és veritat que vostè ha fet una..., amb la seva intervenció sobre la bandera espanyola, crec que representa molt bé aquest nacionalisme banal que Michael Billig, per exemple, doncs, explica tan bé, no? Barrejar símbols i oficialitat, i símbols, alguns, que la llei diu que són de tots i resulta..., símbols oficials, sempre és complicat, especialment, en una societat on hi ha diversitat d'adscripcions de consciència nacional, on els sentiments són diversos. Sempre és complicat, i és cert, i és el que va dir el senyor Majó, que hi ha ciutadans de Catalunya que consideren que la bandera espanyola representa una determinada ideologia, un determinat projecte nacional, i això és així, perquè, de ciutadans, en aquest sentit, que pensen això, n'hi ha, en som uns quants, que ho pensem. Ara, una altra cosa és que és cert que la normativa

actual el que diu és que hi ha determinats símbols que, pel caràcter de ser oficials, encara que s'associïn, per una part molt important de la població, i, per tant, puguin tenir efectes en l'àmbit electoral, a una determinada opció política, uns són oficials i la normativa els empara, d'altres, doncs, no són oficials, i, per tant, els obliguen a retirar.

Quan vostè parla de separació de poders, s'oblida d'aspectes i d'elements que hem tingut en el darrer any, aquí, a Catalunya, que evidencien que aquesta separació de poders no existeix. I jo li puc parlar de la meva experiència personal, i jo he vist com, en exercici de les seves funcions de policia judicial, la Guàrdia Civil es dedica a filtrar informes que aporta en un procediment judicial, que estava sota secret de sumari, sobre la meva activitat política, i m'ho vaig trobar en els mitjans. Sí que és cert, perquè, bé, bàsicament, miri vostè les filtracions que hi ha en els mitjans sobre la nostra activitat política. I això és separació de poders, quan qui està al capdavant de les unitats de la Guàrdia Civil que redacten aquests informes, mentre fa els informes amb una mà, amb l'altra fa anar el Twitter per criticar els que representem una ideologia que a ell no li agrada? Això és separació de poders? Hi ha hagut alguna investigació respecte a això? El ministre Zoido, del Partit Popular, va fer alguna investigació? No –no. El ministre Zoido i el seu predecessor es van dedicar a garantir que hi hagués una policia política a l'Estat, unes clavegueres de l'Estat que, per una mà, acabaven intentant fabricar notícies falses sobre l'independentisme, i, per l'altra, es dedicaven a espionar els líders polítics com, per exemple, el senyor Pablo Iglesias, de Podemos, que no els agraden.

Per tant, crec que és evident que la separació de poders, a l'Estat espanyol, està molt lluny de ser on hauria d'estar.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor vicepresident.

Interpel·lació al Govern sobre la recuperació dels grans consensos per a fer que Catalunya avanci

300-00107/12

A continuació, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la recuperació dels grans consensos per fer que Catalunya avanci, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. I, per exposar la interpel·lació, té la paraula la diputada Jéssica Albiach. *(Veus de fons.)* D'acord. És previst que la contesti el vicepresident, aquesta interpel·lació. *(Veus de fons.)* Segons el guió del Ple, és el vicepresident qui contesta la interpel·lació. *(Veus de fons.)* Doncs endavant, senyora Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Bé, bon dia a totes i a tots. Nosaltres presentem aquesta interpel·lació perquè estem vivint moments decisius, estem en una cruïlla històrica en la que no només ens estem jugant els propers mesos, sinó que ens estem jugant el país que volem ser, i, per tant, hem de ser capaços d'assumir aquesta responsabilitat i de construir escenaris de futur. I, en aquest context, cal, més que mai, reivindicar la importància d'aquest Parlament, que representa la sobirania popular, i, a més, que creiem que ha de tindre un paper clau a l'hora de marcar les decisions que seran fonamentals per al nostre país.

Jo crec que els fets demostren que ja s'ha acabat el temps del «nosaltres podem sols»; ara, més que mai, cal deixar de banda el simbolisme i la gesticulació i cal –cal– diàleg, eixe diàleg del qual parlem tant, però que després veiem que no s'acaba

de materialitzar; un diàleg que ha d'estar ple de continguts i que, a més, ha de representar els grans consensos que tenim com a país.

Davant la improvisació, la paràlisi i el nacionalisme reaccionari i conservador d'alguns que, a més, diuen que Espanya és irreformable i que, per tant, ja m'agradaria a mi saber per a què se presenten a les eleccions generals, davant d'aquells que només volen anar a les institucions a bloquejar, davant també d'un govern que està assegut a la banqueta d'una sala d'espera d'un nou *momentum* i també davant d'aquells que volen un estat que siga antisocial, semidemocràtic i de dretes, Catalunya ha de proposar una agenda de transformació, perquè participar és l'única manera de ser motor de canvi, i canviar és l'única manera d'avançar en desjudicialitzar, en redistribuir, en lluitar contra la desigualtat i en guanyar i en conquerir sobirania.

Mirin, les obres no es demostren només en campanya electoral, no es demostren només llegint el que s'ha fet els darrers quinze dies; les obres es demostren quan un està al Govern, com ha fet l'Ajuntament de Barcelona o com han fet tots els ajuntaments de Catalunya que han sigut, principalment, les úniques institucions que han estat actives durant tots aquests mesos.

Per això, perquè és responsabilitat d'aquest Parlament, perquè el Govern, estigui qui estigui al Govern, perquè ja sabem que nosaltres estem demanant eleccions, però estigui qui estigui al Govern representa i treballa per als interessos del 99 per cent de la ciutadania, aquest Parlament ha de tindre un paper clau i s'ha de fer des de la transparència i s'ha de fer recollint els grans consensos que tenim.

Estos últims mesos hem sabut que hi havia negociacions, que hi havia un suposat diàleg entre el Govern d'Espanya i el Govern de Catalunya, però, allí, el Parlament i la ciutadana poca cosa havíem de dir, no? De fet, ens vam assabentar del contingut dels famosos vint-i-un punts de Torra molt tard, nosaltres creiem que massa tard. I, perquè això no pot tornar a passar, perquè el Parlament és una institució fonamental del nostre autogovern, però que més representa la pluralitat d'aquesta Catalunya, que és diversa i és mestissa, proposem impulsar des del Parlament una agenda de canvi, des del compromís amb la nostra realitat comuna.

Vivim una triple crisi que està fent trontollar els fonaments d'aquesta democràcia, i, en la disjuntiva que ens trobem, només hi ha dues opcions: avançar o retrocedir, governar amb Catalunya o governar en contra de Catalunya. Aquesta triple crisi que s'està vivint a l'Estat és social, és institucional i és democràtica. I m'explique.

Hi ha una crisi del pacte social, després de deu anys de la crisi més important dels darrers cent anys, que va trencar el nostre acord social, seguim encallats en l'austeritat i en les retallades. Ni Europa, ni l'Estat ni Catalunya han sabut donar resposta a aquesta realitat; de fet, la majoria de la gent segueix atrapada entre la incertesa i entre la precarietat com a horitzons vitals. I la principal fractura que tenim com a societat és la desigualtat, veiem que, mentre s'han rescatat els bancs, mentre les grans fortunes no han parat de créixer, en canvi, les classes treballadores i mitjanes han carregat sobre les seues esquenes les conseqüències d'aquesta estafa. És una dada que el 40 per cent dels nostres joves viu i viurà pitjor del que ho han fet els seus pares i les seues mares, i no només ens estem carregant el seu futur, sinó que ens estem carregant el nostre futur com a país.

La crisi institucional. Després de dècades de bipartidisme entre el Partit Socialista i el Partit Popular, amb el suport, això sí, de Convergència i del Partit Nacionalista Basc, la conformació d'un sistema oligàrquic i una classe política cada vegada més allunyada de la gent comuna, és cert que es van obrir portes i finestres a un nou impuls democràtic que s'ha plasmat de diferents maneres, però, tot i així, a dia d'avui, seguim patint una monarquia; una monarquia que, a més, està tacada per la corrupció; estem patint també les portes giratòries, el darrer cas, però n'hi han molts, ha sigut el de Soraya Sáenz de Santamaría; estem veient les actuacions de les clavegueres de l'Estat, que posen els pèls de punta, perseguint, investigant, fabricant proves falses en contra dels partits independentistes, però també de partits com el de l'espai

que jo represento, en aquest cas, de Podemos; i també estem veient una crisi de legitimitat del sistema del poder judicial, principalment, concentrat en la seua cúpula, també per les seues actuacions, no només el judici en contra de dirigents independentistes, sinó també amb sentències com la de «la Manada» o la de les hipoteques.

I, per últim, una crisi democràtica; una crisi democràtica que, a Catalunya, s'està vivint i s'està patint amb una especial virulència, amb una situació d'excepcionalitat brutal. Per un costat, tenim el judici en contra dels dirigents independentistes; vam veure l'aplicació il·legal del 155, per això, des del nostre espai polític, es va presentar un recurs davant del Tribunal Constitucional, que encara no ha tingut resposta; hem vist l'última decisió de la Junta Electoral Central, que vulnera la llibertat d'expressió, però també hem vist sovint la persecució de manifestants, de piquets de vaga, de tuitaires o de rapers.

I, davant d'aquesta situació de triple crisi, el que necessitem són grans acords per poder avançar. I som conscients que això no es farà en el programa polític de cap partit; això és farà amb una agenda catalana, que ha de ser compartida, que ha de ser de consens, que aborde les solucions d'aquesta triple crisi i que impulsi un nou acord.

I ja entre a detallar una mica quins punts hauria de contemplar aquesta agenda, al nostre parer. Per un costat, hem de començar pel principi, i, per nosaltres, el principi és la derogació de l'article 135 de la Constitució, aquell que prioritza el pagament dels interessos del deute davant dels interessos d'una majoria social. Això ens permetria blindar els serveis públics i això obligaria a garantir a les administracions també els drets socials, i posar fi a la incertesa i a la precarietat.

També per acabar amb la inseguretat contínua d'aquells que van de l'atur a l'ocupació precària, de l'ocupació precària a l'atur; per acabar amb la sagnia dels EROs, per acabar amb un repartiment injust de beneficis entre capital i treball. S'ha d'acabar i s'han de derogar les dues reformes laborals, la de Zapatero, però també la del Partit Popular.

I, en clau positiva, hem d'avançar cap a un nou estatut dels treballadors i de les treballadores que posi en el centre, novament, les condicions de treball. Òbviament, hem de parlar de les pensions, que s'han de blindar per llei, no només les pensions, sinó també que la pujada ha de ser d'acord amb el nivell de la vida.

Exigim, òbviament, una banca pública i que els bancs tornen cadascun dels euros que han sortit de les nostres butxaques per rescatar-los. I, sobretot, pensant en el futur, cal un impost a la banca per estar preparades per a possibles noves turbulències econòmiques.

També hem d'avançar en regeneració democràtica. S'han de prohibir per llei les portes giratòries, s'han de buscar acords per reformar el nostre sistema judicial per garantir la seua independència i s'ha de perseguir la corrupció en totes les institucions, i, quan dic «totes», són totes, inclosa la monarquia. La regeneració democràtica va acompanyada, va de la mà dels valors republicans. Creiem que és indecent que el poder judicial no deixi que un parlament pugui investigar la corrupció de la monarquia, però, si m'ho permeten, crec que no només és indecent, sinó que és una vergonya que determinats partits que es diuen «democràtics» estiguin bloquejant la investigació de la corrupció en el Congrés, en contra de la monarquia. (*Aplaudiments.*)

Hem d'avançar també cap a un estat que accepti la seua pluralitat i que l'impuls democratitzador més potent prové de les ciutats, com és el municipalisme. Ells són els que han estat donant la cara, dia a dia, en les situacions més complicades. I, en aquest sentit, ells són els que han estat més actius també en polítiques d'habitatge, tot i que no era la seua competència, perquè no podem lluitar en contra d'aquesta bombolla immobiliària que tenim ara, que és la del lloguer, cal reformar la llei en el Congrés perquè es pugui fixar un màxim preu, i no com ha estat fins ara el PSOE, que ho ha estat evitant.

I, bàsic i fonamental: hem d'avançar cap a un nou escenari de diàleg que ha de partir de dos principis; per un costat, la desjudicialització i la llibertat dels presos i les preses polítiques, i, en segon lloc, el reconeixement de la naturalesa política del conflicte que estem patint ara mateix i buscar solucions que passen per un referèndum i una relació de bilateralitat. Catalunya mereix avançar en drets i sobirania per decidir el país que vol ser.

Me deïxe dos temes per a després, però sí que m'agradaria saber, vicepresident, si accepten aquest repte, per un costat, de treballar en aquesta agenda catalana compartida, que ha de ser de consens entre la majoria dels catalans i de les catalanes, i si, també com a Govern, es comprometen a tirar endavant, i plasmar i canalitzar aquests grans consensos en el diàleg bilateral que s'ha d'establir amb Espanya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Albiach. A continuació, per respondre la interpellació, té la paraula el vicepresident del Govern, el senyor Pere Aragonès.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats; senyora diputada, vostè ha posat molts temes sobre la taula. Coincideixo amb bona part de l'anàlisi de que estem davant d'una triple crisi a l'Estat espanyol, social, institucional i democràtica. Aquí li faig una proposta; en tot cas, la moció subsegüent a la interpellació els correspon presentar-la a vostès, si no ja algun grup presentarà alguna esmena en aquest sentit. Però, que aquest Parlament rebutgi clarament l'aplicació d'un nou 155, crec que seria un punt que generaria un ampli consens aquí, i que, en el moment en el que estem, donaria un posicionament clar del Parlament de Catalunya en aquest sentit.

Permetin-me que, vaja, li digui que la majoria de temes que vostè ha posat sobre la taula s'adiuen perfectament amb els debats de campanya electoral del 28 d'abril que estem tenint, i no tant, segurament, amb els que podem fer en aquests moments en el Parlament de Catalunya. Hi han grans consensos en aquest país. El president de la Generalitat, sovint, doncs, explica els tres grans consensos, els tres 80 per cent: de suport a un referèndum com a solució al conflicte polític que tenim, el 80 per cent en contra de la repressió, i el 80 per cent que comparteix els valors republicans i que no creu en la monarquia com a forma de govern. Més enllà d'aquests grans consensos, que, en bona part, és amb relació –valgui la redundància– a la relació de Catalunya amb l'Estat, sí que hi han uns grans consensos de país que estem impulsant i que a mi m'agradaria posar en relleu, i en poso uns quants.

Alguns són iniciativa del Govern, d'altres iniciativa d'altres institucions en les que el Govern hi ha participat o ha coliderat, però, en tot cas, dibuixa un escenari important, crec, o remarcable, de que tenim espais per anar-nos posant d'acord. Pacte contra la segregació escolar, impulsat pel Síndic de Greuges i pel Departament d'Educació; es va rubricar fa pocs dies al Parlament. És un pacte important, que, a més, ha de tenir un llarg recorregut, que anirà a millorar i a transformar positivament el que és la realitat del nostre sistema educatiu específic a Catalunya. En segon lloc, estem impulsant el Pacte nacional per la discapacitat, amb l'objectiu d'avançar cap a la no discriminació i la veritable integració. En parlaven el conseller El Homrani i el mateix president de la Generalitat. Hem posat ja en marxa, i va haver-hi el primer plenari que va donar inici, que va donar el tret de sortida al Pacte nacional per la societat del coneixement. S'han celebrat les primeres reunions de treball i esperem, doncs, que els primers resultats els tinguem al llarg del segon semestre. Volem fer realitat el pacte nacional per l'erradicació de la violència masclista, emmarcat en totes les iniciatives que el Govern, de forma transversal, estem impulsant en qüestió d'igualtat entre dones i homes, i eliminació de les xacres masclistes que

avui encara ens amenacen. Aquesta setmana vam tenir aquest acord de país per la convivència, per la no utilització de la immigració, doncs, com a arma electoral, i es va impulsar aquesta Taula de Diàleg de Partits i Entitats contra el Racisme. Per tant, tenim uns espais prou forts, prou potents, uns àmbits de treball on podem generar aquests grans consensos.

Vostè ha enumerat tot un seguit de temes que són matèria, diguem-ne..., evidentment aquest Parlament ho discutirà i ha de tenir proposta, però que, fonamentalment, són matèria de l'àmbit estatal, perquè el 135 de la Constitució espanyola, la reforma laboral i l'Estatut dels treballadors, el sistema de pensions, el rescat bancari, la reforma del sistema judicial, l'anàlisi de la monarquia –aquest Parlament l'intenta fer, però és vetada–, doncs, una reforma plurinacional de l'Estat, la reforma de la Llei d'arrendaments urbans..., això entenc que és el programa electoral o són els elements, no?, de discurs de la campanya de les eleccions espanyoles i que, en tot cas, la moció de la setmana següent potser la ubiquen vostès en el seu calendari de campanya, però evidencien que, si sobre tots aquests temes, la interpretació del Tribunal Constitucional de l'actual Constitució i de l'Estatut, no hi podem decidir, Catalunya no pot decidir sobre el 135 de la Constitució, sobre la reforma laboral de l'Estatut dels treballadors, sobre el sistema de pensions, sobre el rescat bancari, sobre la reforma del sistema judicial, sobre la supervisió i transparència de la monarquia, sobre la Llei d'arrendaments urbans, és que, evidentment, aquest país no té la sobirania que li pertoca, perquè han situat aquests temes com a fonamentals. I hi estic d'acord: són reptes que tenim sobre la taula i que hem de poder superar, però, malauradament, en aquests moments, l'actual marc constitucional i la interpretació que en fa un tribunal constitucional que des de fa uns anys, doncs, porta una deriva clarament recentralitzadora, ens diu que d'això no tenim competència. I sobre això volem decidir. I per això som independentistes, alguns, perquè volem decidir sobre això *també*.

En tot cas, és important..., i crec que aquí hauríem de poder dissenyar conjuntament un camí per establir un espai de diàleg amb les institucions de l'Estat, perquè és evident que la crisi política que tenim entre la societat catalana i les institucions de l'Estat només es pot resoldre políticament. Qualsevol altra solució serà o una no solució o un pedaç o agreujarà el problema. La repressió no és una solució a una crisi política. No parlar, no abordar els temes no és una solució. Això només comporta més patiment, més allargament del conflicte polític, i, evidentment, una vulneració dels drets i les llibertats dels ciutadans. Per tant, hem de comprometre'ns, amb un diàleg sincer i honest, amb les institucions de l'Estat per trobar una sortida.

El Govern de Catalunya ho vam intentar, i, en aquest primer intent, doncs, no ens n'hem sortit. No ens n'hem sortit perquè el Govern de l'Estat, doncs, va decidir interrompre les converses que hi havien per poder constituir aquests espais de diàleg, en bona part, des del meu punt de vista, i, de fet, des del punt de vista del Govern, per les tensions i les pressions internes que hi havia dins el mateix Partit Socialista Obrer Espanyol, i també per tota la pressió externa. El fet que la figura d'un relator provoqués el que va provocar, que és una manifestació que va intentar omplir la *plaza Colón* de Madrid, ja demostra que hi ha una part de la societat espanyola que qualsevol qüestió, qualsevol debat que signifiqui que Catalunya és un subjecte polític amb qui s'ha de parlar, que hi ha d'haver una solució política, doncs, vaja, els posa dels nervis, no els agrada i mobilitza aquesta part de la societat espanyola, que existeix, que és profundament nacionalista, no?

Per tant, nosaltres hem de seguir insistint, i aquest Govern seguirà insistint en el diàleg, que es pugui parlar de tot, fonamentalment del problema, dels problemes grossos, perquè, si tenim un problema a l'entorn de la independència de Catalunya, si tenim un problema entre aquesta demanda d'una part molt important de la societat catalana, com es demostra en cada elecció, en cada configuració d'aquest Parlament, si tenim un problema sobre això, hem de poder dialogar sobre això. Si aquesta

qüestió queda apartada del diàleg, serà un diàleg sobre altres temes, que estarà bé. Si tot va bé, si negociem, si acordem, podrem resoldre altres qüestions –tant de bo–, però seguirem tenint el problema polític més important que tenim en aquests moments sobre la taula sense poder resoldre. Per això hem defensat sempre un diàleg sense limitacions, en què es pugui parlar de tot.

I, de moment, encara no ho hem aconseguit, perquè hi ha el veto a determinades posicions, i hi havia el veto per part del Govern de l'Estat a determinades propostes que el Govern de Catalunya o les institucions catalanes o els partits que configuren una majoria a Catalunya, és a dir, podem expressar-ho com ho vulguem expressar, volien posar sobre la taula. Per tant, si, d'entrada, es demana que l'independentisme no pugui posar les seves propostes sobre la taula, això no serà un diàleg, serà un monòleg, serà una rendició, i això no té cap mena de sentit. Per tant, nosaltres no entrarem, com a Govern de Catalunya, en un diàleg en què es digui que de les nostres propostes no se'n pot parlar, perquè llavors no és un diàleg, és a dir, que ens enviïn per carta el que creuen que hem de fer, i llavors ja decidirem, no? Evidentment, decidirem no fer-ho, perquè nosaltres defensarem les nostres conviccions amb tota la determinació de la que som capaços, no?

Per tant, el diàleg ha de ser sobre tot. I, segurament, requerirà temps i requerirà flexibilitat i requerirà molta paciència i requerirà discreció i requerirà també una explicació pública compartida; d'acord. Tots els processos de diàleg i de negociació van en aquest sentit, però hi ha d'haver la voluntat política. Jo, el meu desig és que del resultat de les eleccions del 28 d'abril en surti una composició parlamentària i també una representació de la ciutadania de Catalunya que pugui avançar cap a aquest escenari, perquè necessitem trobar una sortida política, una solució política i democràtica a un conflicte que és essencialment polític. I, en aquest sentit, i en aquesta línia, el Govern hi estarà totalment compromès.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor vicepresident. Ara, per a la rèplica, té novament la paraula la diputada Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, vicepresident. Jo li agraeixo els suggeriments per a la moció, però li agrairia que ens deixés la moció a nosaltres, que som els que presentem aquesta interpel·lació, i vostès facin la seua feina, que és governar. Per tant, establim bé els papers, perquè veiem que, governar, no governen, però sí que volen dir què és el que ha de fer l'oposició.

Vostè comenta que li hem presentat aquí els principals temes de campanya. Jo diria que no, jo crec que el principal tema de campanya és el diàleg. Ara bé, de què s'ha de parlar? Vostè ha dit que s'hauria de poder parlar de tot, però, principalment, dels temes grossos i ha parlat de repressió i d'independència. Jo li diré, òbviament, la repressió i el dret a un referèndum són fonamentals. Ara bé, jo crec que poder tindre un habitatge digne també és un problema gros, sobretot per a totes aquelles persones que no el tenen. Jo crec que tindre unes pensions dignes blindades per llei i per arribar a final de mes i que estiguin al nivell del cost de la vida també és un problema que és molt gros. Jo crec que tindre igualtat d'oportunitats també és un problema molt gros. Per tant, al final, això d'un problema gros o no depèn molt dels ulls amb els que es mira.

Jo crec que vostè també venia preparat amb el seu discurs sobre la segregació escolar, sobre la lluita contra el racisme, cosa que li agraeixo, perquè és cert que és un tema complex el que presentem, i, per tant, l'he vist una mica erràtic, però jo li insisteixo en la pregunta: vostès accepten el repte d'elaborar, des d'aquest Parlament, una agenda catalana compartida amb tots els problemes grossos per a vostès i grossos també per a aquell 53 per cent per al qual el seu problema més gros no és la indepen-

dència i d'allí traslladar-ho al seu diàleg amb el Govern d'Espanya quan tinguem un nou govern? A mi m'agradaria saber si vostès accepten aquest repte.

Nosaltres estem convençudes que Catalunya no pot avançar si Espanya no canvia, però, si Catalunya no canvia, Espanya tampoc podrà avançar. I jo crec que, en aquest sentit, s'han de plantejar totes les accions que nosaltres tirem endavant des del Parlament; per això, proposem aquesta agenda catalana compartida, que és una agenda de futur i que és una agenda de canvi. I, davant d'aquells que només volen anar a les institucions a bloquejar, que no sé què és el que volen bloquejar, nosaltres, en tot cas, el que volem bloquejar són els interessos fàctics, els poders fàctics, els lobbys, l'article 135, l'IBEX 35 o l'extrema dreta; això és el que nosaltres voldríem bloquejar, però no volem bloquejar ni la rebaixa de taxes universitàries ni la regulació del lloguer; coses, per cert, que vostès van bloquejar tombant un acord de pressupostos que sí que ho contemplava. Nosaltres creiem que s'ha d'anar treballant en aquesta línia de futur i de progrés.

Miri, nosaltres creiem que el Govern que està assegut a la banquetta no pot continuar allí, per això creiem que el Parlament ha de recuperar la força i el poder que té com a institució de l'autogovern de Catalunya i ha de tirar endavant amb iniciativa pròpia i recollint els grans consensos de la majoria de la ciutadania de Catalunya. Per això, davant d'un govern, hi insisteixo, que està assegut a la banquetta d'un nou *momentum*, nosaltres proposem que hi haja claredat davant la incertesa, proposem esperança davant la frustració i proposem una agenda de transformació davant la paràlisi i el bloqueig.

Davant d'aquesta situació de triple crisi que hem comentat i en la que ens juguem avançar en més o menys drets, en més o menys llibertat, en més o menys democràcia, creiem que Catalunya no es pot quedar fora. Necessitem recuperar els grans consensos de Catalunya per avançar en democràcia i per avançar en sobirania; unes sobirania que, a més, nosaltres, saben que creiem que han de ser compartides i que Catalunya ha de poder decidir quines són en aquesta relació bilateral amb Espanya. Hem d'aconseguir que Catalunya torne a ser sinònim d'avanç i de valentia i també que torne a ser motor de canvi.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per tancar la interpellació, té la paraula, finalment, el vicepresident Aragonès.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, senyor vicepresident. Senyora diputada, evidentment vostès presentaran la moció, i, en tot cas, em permetia aquest petit luxe de fer-los un suggeriment, però, si no l'atenen, no pateixin que algun grup parlamentari en farà alguna esmena, n'estic totalment convençut.

Ha dibuixat l'agenda del proper cicle. L'agenda que vostè ha presentat aquí és una agenda, fonamentalment, en la relació de Catalunya amb l'Estat, no només en qüestions de sobirania i democràcia, sinó també en qüestions dels reptes de l'àmbit social. Crec que també hem de parlar de tots els reptes en l'àmbit ambiental, fonamental, doncs, que vostè ha posat sobre la taula; però també hi han grans consensos que podem construir en el si de la societat catalana, en què ja podem decidir nosaltres, i jo per això li relacionava tot un seguit de temes en els que podem fer-ho, i en què podríem fer molt més, i en què podríem avançar molt més conjuntament.

I els eixos que nosaltres presentàvem en la proposta de pressupostos, que finalment no ha tirat endavant, i que jo espero que pugui tirar endavant, doncs, amb les noves circumstàncies polítiques que es derivin després de les eleccions del 28 d'abril i del 26 de maig, també recollien aquests consensos: una aposta clara per l'ensenyament, una aposta clara per la millora en l'àmbit de la salut, una aposta clara pel De-

partament de Treball, Afers Socials i Famílies, per la dignificació de les polítiques de seguretat i d'emergències del nostre país; un treball clar, també, per començar a reduir el cost d'accés a la universitat, des de beques salari fins a reducció de taxes universitàries. Això era el que nosaltres proposàvem; que vostès van entendre que no era suficient i que, per tant, van decidir rebutjar-ho. Però, en tot cas, constatem que hi han grans consensos que nosaltres també ja teníem en la proposta de pressupost.

I, evidentment, a part de tot això, hem de treballar en l'àmbit de com garantim la sostenibilitat d'un sistema de pensions que, amb la transformació que s'està vivint en el món del treball, amb la transformació que s'està vivint en els sistemes de producció, en què les relacions de treball canvien, canviaran..., i en què nosaltres hem d'estar preparats perquè puguem afrontar aquests canvis des d'una major equitat i amb una garantia d'accés al treball, i de treball de qualitat i digne. Perquè, si no fem re, seguirem arrossegats per la precarietat tant en termes de la qualitat del treball com la temporalitat.

Evidentment que hi hem de treballar, en això. I el Govern està decidit a treballar-hi. En l'àmbit de les nostres competències, a través de polítiques actives d'ocupació que fem a través del Servei d'Ocupació de Catalunya, o, per exemple, amb l'impuls de la formació professional; un altre gran consens, la Llei de formació professional, que va haver en aquest Parlament, i que hem posat en marxa el Consell Rector del Sistema de Formació Professional a Catalunya.

I evidentment que hem de fer front en l'àmbit d'habitatge. I aquí hi han diferències entre el Govern i el seu grup –ja ho admeto– en algunes qüestions, en alguns aspectes d'alguna de les polítiques d'habitatge que nosaltres estem portant a terme. Però unes polítiques d'habitatge que es poden abordar des de dues formes. D'una banda, per l'àmbit més regulatori: canvis de lleis. I aquí fonamentalment hi ha la normativa en l'àmbit del lloguer. En l'àmbit del dret civil català, la regulació de contractes, podem tenir esclètxes; podem tenir espais de treball: hi treballarem. També hi ha, evidentment, la Llei d'arrendaments urbans a nivell estatal.

Però, més enllà de l'àmbit regulatori, del canvi legislatiu en matèria d'habitatge, hi ha una necessitat de recursos. Perquè és evident que amb un parc públic de lloguer suficient, que fos capaç de modular, fins i tot, per l'impacte que tingués en el mercat, un parc públic important, en els termes de l'objectiu de solidaritat urbana que tenim a la Llei d'habitatge del 2007..., fos prou important per donar resposta, també modularia els preus del mercat lliure. Per tant, si hi ha una oferta suficient d'habitatge públic de lloguer.

Per fer-ho, necessitem esforç pressupostari. Durant molts anys hem tingut una sequera, en el finançament de les polítiques d'habitatge, que venia fonamentalment –també durant el Govern d'esquerres– dels plans estatals d'habitatge. Això ara s'ha recuperat una mica, no suficientment. Però això ho hem substituït, i hem trobat recursos, aixecant-los, per exemple, a l'Institut Català de Finances, amb 250 milions d'euros, per donar suport a la promoció pública d'habitatge protegit. Per tant, treballem amb consensos en aquest àmbit, totalment d'acord.

I crec que, bé, estarem amatents a la seva proposta i a la seva moció, per a aquesta agenda catalana. De fet, els punts que el president de la Generalitat va traslladar al president Pedro Sánchez, doncs, incloïen una part d'això. De la resta de temes nosaltres estem disposats a parlar-ne, i crec que podrem assolir consensos importants. Per tant, estarem amatents a la seva moció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor vicepresident.

Interpel·lació al Govern sobre les millores necessàries per a l'escola catalana

300-00108/12

Passem, a continuació, al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les millores necessàries per a l'escola catalana, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar la interpel·lació, té la paraula la diputada Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyor president. Bon dia, diputats, diputades, conseller. Uno de los mantras del nacionalismo es que nuestro sistema educativo es un modelo de éxito. Bien, para poder afirmar que un sistema educativo es un modelo de éxito hay que tener una serie de indicadores objetivos que avalen esta afirmación. Vamos a ver qué pasa en Cataluña con estos indicadores. ¿Cataluña encabeza algún ranking nacional o internacional en ciencias? No. ¿En matemáticas? No. ¿En comprensión lectora? No. ¿En equidad e igualdad de oportunidades? No. Entonces, mi primera pregunta es: ¿en qué se basan para afirmar que el sistema educativo catalán es un modelo de éxito? Porque no es solo que no encabecemos ningún ranking en positivo. Lo malo es que los que encabezamos son en negativo. Vamos a verlo con datos objetivos.

En primer lugar, tenemos el tema de los barracones. Cataluña es la comunidad autónoma con más barracones, con mucha diferencia con respecto a la segunda comunidad autónoma y a otras comunidades autónomas españolas, que simplemente no tienen barracones. Nosotros tenemos más de mil. Y no solo eso. Es que hay centros que llevan veinte años en barracones. Es decir, promociones y promociones y promociones de alumnos que no han conocido en su vida nada más que no sea estudiar en barracones.

Y todo eso por culpa de su pésima gestión, de la pésima gestión de Esquerra Republicana, de la pésima gestión de Convergència –o como se llamen esta semana, que no lo sé– o la pésima gestión también del PSC y de los comunes, que entonces se llamaban Iniciativa per Catalunya Verds, porque también han gobernado, y a lo largo de todos estos años, desde los años ochenta hasta aquí, el número de barracones se ha mantenido estable. Es decir, no podemos afirmar que es que haya barracones porque ha habido una subida demográfica, o porque ha habido una avalancha inmigratoria. No, no, es que se ha mantenido estable desde los años ochenta hasta aquí. Insisto: eso es fruto de la pésima gestión de los partidos políticos que han estado en el Gobierno.

Y el problema más grave, por supuesto, es el bienestar de los alumnos, repito, esas promociones y promociones de alumnos que en su vida no han conocido nada más que estudiar en barracones. Y no puede ser que los alumnos se mueran de frío en invierno y de calor en verano. Pero es que no es el único problema. Es que los barracones nos salen carísimos. (*Remor de veus.*) Nosotros, Ciudadanos, ya hemos presentado una batería de preguntas para enterarnos de cuánto nos cuesta –si pudieran bajar un poquito el volumen, por favor...– tener que comprar y mantener esos barracones. Espero que tenga un poquito más de suerte que con los proyectos lingüísticos de centro y usted me dé esa información, porque ya sabemos que le cuesta un poquito; me racanea la información, no me da la información que le pido.

Claro, dirán que es que no pueden acabar con los barracones porque es un tema económico. Bien, en los últimos días hemos sabido que se han malgastado más de 400 millones –que sepamos, que a lo mejor hay más– en comprar voluntades de periodistas, académicos, pues, con viajesitos, con cenas, con vinos de cien euros... ¿Usted sabe cuántos barracones se podrían eliminar con esos 400 millones de euros? Mire, se lo voy a decir yo: todos. Porque con esos 400 millones de euros se podrían construir entre ciento cincuenta y doscientos centros escolares. Es decir, acabaríamos con los barracones y, además, acabaríamos también con esos institutos

que están en mal estado o esos colegios que están en mal estado, que es otro de los problemas. Porque los barracones no son una plaga bíblica. Insisto: hay comunidades autónomas en las que simplemente no hay. ¿Por qué en Cataluña tenemos que aguantar que los niños estudien en barracones desde los años ochenta hasta aquí?

Y otro de los mantras que aparece unido siempre al modelo de éxito es..., que l'escola catalana és l'única que garanteix la cohesió social. Bueno, esta afirmación no se sostiene con el más mínimo análisis racional. Para empezar, si tenemos en cuenta que el modelo de escuela catalana es tan nefasto que es que no se hace en ninguna otra parte del mundo, pues, decir que este es el único modelo que garantiza la cohesión social es tanto como decir que en el resto del mundo no hay cohesión social, lo cual estaremos de acuerdo que es bastante absurdo.

Pero es que no es solo eso, es que para analizar si un sistema educativo garantiza la cohesión social, a nivel internacional –no los mantras que ustedes inventan, ¿eh?, digo a nivel internacional– lo que se estudia es la equidad y la igualdad de oportunidades. Bien, pues vamos a ver qué pasa en Cataluña con la equidad y la igualdad de oportunidades.

Para empezar, en Cataluña vivir en un barrio o en otro supone hasta ocho veces más posibilidades de fracaso escolar. Es decir, el código postal te marca tus posibilidades de éxito o de fracaso escolar. Señor *conseller*, ¿por qué haber nacido en un barrio o en otro supone semejante desproporción en cuanto a resultados académicos? Y, sobre todo, ¿qué medidas va a tomar su departamento para solucionarlo? Solo con este indicador –solo con este– ya tendríamos claro que el sistema educativo catalán no garantiza ni la equidad ni la igualdad de oportunidades; pero es que desgraciadamente tenemos más indicadores en este sentido.

Por ejemplo, Cataluña es la comunidad autónoma española y la región de Europa que más fracaso escolar tiene con las personas de origen inmigrante. Tener un origen extranjero o que tus padres tengan un origen extranjero no te hace peor estudiante, como demuestran los resultados en, por ejemplo, Castilla León, o como demuestran los resultados, por ejemplo, en el Reino Unido, que no me dirán que no tienen inmigración. Pero aquí en Cataluña te lastra el resultado. Señor *conseller*, ¿por qué en Cataluña te penaliza ser de origen extranjero o que tus padres sean de origen extranjero? ¿Por qué aquí te penaliza no haber nacido en Cataluña? ¿Qué análisis han hecho al respecto y sobre todo qué piensan hacer para solucionarlo? Porque es que en Ciudadanos creemos que el talento no va por barrios, y que hay que rescatar ese talento allí donde esté. No puede ser que en Cataluña el haber nacido fuera o tener padres de fuera te penalice.

Más indicadores de la falta de equidad e igualdad de oportunidades. En Cataluña los alumnos castellanohablantes triplican el número de repetidores de curso que los catalanohablantes. Y, además, nueve de cada diez alumnos que repiten dos o más cursos son castellanohablantes. Señor *conseller*, ¿por qué en Cataluña te penaliza ser castellanohablante? Que además hay tres informes, ya, que nos dicen que sacan peores resultados en todos los estratos socioeconómicos. Es decir, que incluso cuando distraemos la variedad socioeconómica, sigue penalizando. ¿Por qué? Y, sobre todo, ¿qué van a hacer para solucionarlo?

Más indicadores que nos enseñan que Cataluña no garantiza la equidad ni la igualdad de oportunidades. Cataluña es la segunda comunidad autónoma donde los resultados académicos dependen más de la situación socioeconómica de las familias. ¿Qué quiere decir esto? Pues, que en Cataluña el ascensor social está estropeado, y las escaleras tampoco es que estén en muy buenas condiciones; no se puede subir ni por las escaleras, fíjese qué le digo. Por otra parte, España es el segundo país de Europa con más abandono escolar, y dentro del abandono escolar, Cataluña ocupa la octava posición. Estar en la octava posición del país con más fracaso escolar, pues, la verdad es que no es ningún buen indicador. La media de Cataluña de aban-

dono escolar es del 17 por ciento, y la media fijada por la Unión Europea para el 2020 es del 10 por ciento. ¿Qué va a hacer para que lleguemos a esa media?

Y luego está el tema de la segregación escolar, que es el tema estrella de esta legislatura. O sea, que llevamos años aguantando que nos digan que el modelo educativo catalán es un sistema de éxito y ahora nos dice que segrega. O sea, reconocen que segrega, que es lo que lleva mucho tiempo diciendo Ciudadanos. ¿Me pueden explicar desde que cinismo se puede reconocer que la escuela segrega y es un modelo de éxito? Porque, oiga, no, un modelo educativo que segrega no es un modelo de éxito. No vaya a ser, a lo mejor, que es que lo que les preocupa es que todo el mundo tenga las mismas oportunidades y les quiten los puestos. Porque desde luego que, segregar y modelo de éxito, no. O lo uno o lo otro, pero las dos cosas a la vez, no.

Y, de paso, es que somos la segunda comunidad autónoma de España con más segregación. Es decir, es cierto que el problema de la segregación es muy grave, pero entonces no me digan que es un modelo de éxito; o lo uno o lo otro. Y, claro, en este pacto, el *síndic* –una vez más ha sido el *síndic* de los nacionalistas– solo ha cogido las cosas que a usted le parecían bien y no ha aceptado ni una de las aportaciones de Ciudadanos.

Y luego vamos con la segregación real que hay en Cataluña. Los niños con trastorno de aspecto autista no se pueden quedar a comer en los comedores escolares. No hay nada más segregador que esto, no se me ocurre nada más. Los alumnos que tienen diabetes o que tienen algún otro tipo de necesidad educativa especial, o sus padres les pagan un asistente o no van a poder ir de colonias. ¿Ustedes se imaginan cómo se sienten esos niños, que encima que tienen una enfermedad no pueden ir de colonias porque ustedes no les ponen asistentes para que lo puedan hacer? O los niños sordos, que no tienen intérpretes y se pasan horas allí sin enterarse de lo que pasa.

Y no me digan que es una cuestión de dinero, que la fiscalía ya está investigando, gracias al trabajo de Ciudadanos, los más de 10 millones que les han regalado a asociaciones privadas de la Comunidad Valenciana –más de 10 millones, y gracias al trabajo de Ciudadanos ya se está investigando en la fiscalía. Con esos 10 millones acabaríamos con el problema de los niños segregados por sus necesidades educativas especiales.

Mire, el otro día en TV3 escuchaba a una familia que tenía un hijo con necesidades educativas especiales –o sea, que sabía de lo que estaban hablando– y dijo: «L'escola inclusiva és una enganyifa.» Mire, pues no se me ocurre una mejor definición. Aquí en Cataluña..., l'escola inclusiva és una enganyifa. De la mateixa manera que és una enganyifa dir que aquest model és un model d'èxit.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sierra. Per contestar la interpellació, té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep Bargalló.

El conseller d'Educació (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades... Senyora Sierra, vostè ha començat amb el mantra amb què comença cada interpellació, aquesta que tenim cada quinze dies i que anem repetint, amb el mateix tema cada quinze dies. I comença amb el mantra de parlar de mantra. I comença amb un mantra de parlar de mantra, que és un mantra que parla de mantra, i que ens porta a aquest bucle en què estem situats, en què diu que nosaltres diem que el model educatiu català és un model d'èxit. I vostè, en aquest mantra que parla de mantra i que se situa en un mantra que parla de mantra, s'ho fa venir bé.

Nosaltres diem que el model lingüístic del sistema educatiu català és un model d'èxit. Això és el que hem dit sempre –això és el que hem dit sempre–: que el model lingüístic del sistema educatiu català és un model d'èxit. I que és un model de

consens majoritari –això ho hem dit sempre. I que no l'accepten els que se situen fora d'aquest consens majoritari –això ho hem dit sempre. El sistema educatiu català és un sistema educatiu que té problemes –també ho hem dit sempre–, que té molts problemes –també ho hem dit sempre. I que té –i que té– moments d'èxit; també és cert –també és cert.

Aleshores vostès també treuen uns altres mantres que treuen sempre. El mantra dels mòduls prefabricats. Té raó en unes coses i no en té a d'altres. Perquè resulta que de vegades hi ha gent que té raó en unes coses i que no en té a d'altres. Excepte vostès, que creuen que tenen raó sempre. Qui creu que té raó sempre sol equivocar-se cada vegada que creu que té raó sempre.

El tema dels mòduls prefabricats. Tenim a Catalunya al voltant d'un miler de mòduls prefabricats. D'aquest miler de mòduls prefabricats, un 30 per cent són mòduls prefabricats que els hi podria qualificar de conjunturals; és a dir, que hi són i que sempre tindrem aquest tant per cent, aquesta xifra de mòduls conjunturals. Són mòduls que s'han de posar en un centre perquè hi ha unes obres, són mòduls que s'han de posar en un lloc perquè hi ha hagut un canvi demogràfic sobtat. I el 70 per cent de mòduls són mòduls estructurals; per tant són mòduls que han d'acabar amb una construcció. Aquests són –aquests són– els que hem de reduir –aquests són els que hem de reduir.

Aquest 70 per cent de mòduls prefabricats que hem de reduir estan en la planificació a set anys de construccions del departament –planificació a set anys de construccions del departament– que li va ser explicada a grans termes pel director general de centres en la passada compareixença, en la comissió d'aquest Parlament, i que estàvem a punt de presentar, però que la campanya electoral espanyola inesperada i la prohibició de la Junta Electoral de presentar públicament planificacions ens ho han fet endarrerir. Però el director general ja els va dir que ho teníem preparat.

Aquests mòduls prefabricats, aquests set-cents que hem de treure –acceptant que n'hi ha tres-cents que formen part d'aquesta mobilitat conjuntural que sempre hi serà, i que hi és en tot sistema–, aquests set-cents tenen diverses motivacions. Però quan vostès acusen a tots els governs haguts i per haver de la història de la humanitat en els quals vostès no han participat a Catalunya, que són tots..., vostè es deixa una dada significativa a l'hora d'explicar, en part, per què hem arribat aquí. I vostè, que fa rànkings..., del 2000 al 2018 l'escola pública catalana ha augmentat en un 35 per cent –en un 35 per cent– la matriculació; és a dir, tenim un 35 per cent més d'alumnes a l'escola pública ara que l'any 2000. Quan, per exemple –per posar un exemple–, Andalusia en té un 12 per cent més, o quan, per exemple –per posar un exemple–, Galícia en té un 3 per cent menys. Perquè hi ha hagut un augment notable, considerable, a l'escola pública en aquests divuit anys. Per què? Per una allau migratòria que altres parts de l'Estat no han tingut i per un transvasament de tendència de l'escola concertada a l'escola pública, que altres parts de l'Estat no han tingut. Perquè si mirem les dades pel que fa referència a centres privats, Madrid ha augmentat un 45 per cent la matriculació en centres privats en aquest temps i Catalunya un 10 per cent. Per tant, hi ha un augment notable de matriculació als centres públics. I aquest augment notable de matriculació en centres públics explica, en molt bona part –no tot, en molt bona part–, aquest nombre de mòduls prefabricats. I hi ha una tendència a més matriculació cada any a centres públics i a menys a centres concertats, producte de moltes motivacions, que també ens afecta.

Però, en tot cas, tenim una planificació de retirada de mòduls prefabricats. Perquè és una planificació de noves construccions. Però hi insisteixo, jo ara no l'enganyaré i diré: «La planificació és de tots mil...» Perquè tots mil, no. Perquè, hi insisteixo, n'hi ha uns de conjunturals que l'any que ve no hi seran, en aquests mil. I segurament que n'hi ha alguns que enguany no hi són, de conjunturals, i l'estiu que ve hi seran.

Després, per la cohesió social. Hi ha el Pacte de segregació..., el Pacte contra la segregació del síndic. A vostès no els agradava el cent per cent del pacte. Jo tampoc hagués fet el cent per cent del pacte tal com està. Per això és un pacte –per això és

un pacte. Però l'han signat tots els ajuntaments catalans de més de deu mil habitants. Tots els ajuntaments catalans de més de deu mil habitants tenen tota la diversitat política existent als nostres municipis avui en dia pel que fa a equips de govern –tota. Tota. I l'han signat. Per què? Perquè és evident que el Pacte contra la segregació aborda un tema important, fonamental a la nostra escola, fonamental a la nostra societat, fonamental als nostres municipis. Perquè la segregació existeix als nostres barris, a les nostres ciutats, als nostres territoris –existeix. I existeix per molts motius –motius socioeconòmics, resultat de la crisi, de l'allau immigratòria, de la tradició econòmica pròpia–, i és evident que l'escola, per un cantó, ha de tenir les eines per no rebre aquesta segregació de manera negativa, però a la vegada també ha de tenir les eines per intentar de modificar-la. Però aquestes eines són unes eines a l'escola, que van més enllà de l'escola.

El tema de la immersió, que torna a sortir, amb el rerefons de l'informe Calero: no és cert, l'informe no ho demostra. I si l'informe estigués ben fet, que molts científics estan demostrant que no està ben fet –i si l'informe estigués ben fet–, tampoc ho demostra, que hi hagi una diversitat de resultats en funció de la llengua de l'alumne. Hi ha una diversitat de resultats en funció de l'origen social de l'alumne, del barri on viu l'alumne i de la realitat socioeconòmica de la família, hi insisteixo. A més és un informe –i vostè ho sap– que es fa sobre les proves PISA, que no s'han fet per a això, però a més no recull totes les proves PISA ni de tots els col·legis, sinó que tria a quins col·legis recull les dades. I és un informe que, hi insisteixo, els mateixos científics no accepten com a vàlid, però és que a més a més tampoc ho demostra, hi insisteixo. No és sòlid establir una relació de causalitat entre llengua d'origen i desigualtats educatives –no. L'ús de la llengua s'ajusta a la realitat dels centres d'acord amb les característiques de l'alumnat, i el desavantatge que suposa el fet de ser escolaritzat en una llengua és reduït en comparació amb els avantatges que porta garantir a tot l'alumnat el coneixement de dues llengües.

I sobre escola inclusiva, si vol, en parlem a la rèplica.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per a la rèplica, té novament la paraula la diputada Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gracias, señor presidente. Gracias, señor *conseller*. Yo no salgo a interpelarlo cada quince días –que ya me gustaría, por cierto–, pero ya veo que se le hacen muy largas, mis interpelaciones.

Sobre el pacto: pues mire, no lo hemos firmado la mayoría de los partidos, ni tampoco los sindicatos mayoritarios de educación, porque..., en el caso de Ciudadanos no lo hemos firmado porque es que no recogía ni una de nuestras propuestas. Usted lo ha dicho: es un pacto, no te tienen por qué gustar todas; pero, hombre, como mínimo que te acepten algo de lo que has dicho.

Después, se acaba de inventar que yo estaba hablando del informe Calero, porque no lo he nombrado en mi intervención en ningún momento. Me imagino que se lo traía preparado de casa, se lo habían preparado los asesores, que tenía que decir eso, pero es que no he hablado de eso.

¿Es mentira, que nueve de cada diez personas que repiten dos o más cursos son castellanohablantes? ¿Es mentira que el número de repetidores de cursos castellanohablantes triplica al de catalanohablantes? Porque es que eso no sale en el informe Calero. ¿Es mentira que somos la comunidad autónoma de España y la región de Europa con más fracaso escolar entre los alumnos de origen inmigrante? ¿Todo esto es mentira, o es verdad? Entonces, no me digan que es que el modelo lingüístico es un modelo de éxito cuando es evidente que aquí hay un problema con el tema de la lengua. Porque, insisto, en Castilla y León no les pasa esto. Por ejemplo. En el Reino Unido tampoco les pasa esto, que los inmigrantes sacan muy buenos resultados. Es decir, con

todos los datos objetivos que yo he dado y que usted no ha sido capaz de desmontar, queda claro que no es un modelo de éxito, ni lingüístico ni no lingüístico –esto no es un modelo de éxito. Pero da igual, porque como ustedes son absolutamente impermeables a la realidad y a los datos, van a volver a salir aquí a decir que esto es un modelo lingüístico de éxito –usted, y la semana que viene los portavoces nacionalistas.

Pero a mí lo que más me gusta de todo –se lo reconozco, ¿eh?, es que me encanta– es cuando se vienen arriba y dicen que es que es un modelo lingüístico de éxito reconocido internacionalmente. Bueno, pues yo en la anterior legislatura dije: «Oiga, que me den esos documentos que demuestran que es un modelo de éxito lingüístico reconocido internacionalmente.» Ni uno. Pruebo suerte con usted, y me manda este informe –que, por supuesto, en ningún momento dice que sea un modelo de éxito–..., y lo que hace es felicitar al Gobierno de España por el trato que da a las lenguas cooficiales. Y lo que hace es decir exactamente lo mismo que dice Ciudadanos (*alguns aplaudiments*): que hay que reforzar el aprendizaje de las lenguas maternas.

Señor *conseller*, ¿usted le va a hacer caso a este informe que usted mismo me ha mandado y va a permitir que la mayoría de los catalanes puedan estudiar en su lengua materna? Porque es que usted me ha mandado este informe que lo que hace es esa recomendación.

Entonces, le pedí otro. Como este, evidentemente, no demuestra nada –demuestra que España lo está haciendo bastante bien, pero nada del modelo educativo catalán–, le pedí otro. Y entonces usted me mandó uno que se llama «Equidad educativa en España: comparación regional a partir de PISA 2015». Me lo ha mandado usted, que luego dice que es que PISA no vale, pero luego me manda un artículo –bueno, me ha mandado varias cosas– de PISA, que usted luego dice aquí que no vale. Yo, para empezar..., me pareció un poquito raro que me mandara un artículo que trata a Cataluña como región, pero, bueno, es el que me ha mandado usted, ¿eh? Y dice literalmente: «Las regiones más inequitativas son Murcia, Madrid y Cataluña.» Es decir, que usted me manda un artículo sobre Cataluña que dice que es una de las comunidades autónomas menos equitativas. Es decir, que me da la razón en todo lo que he explicado: que nuestro sistema educativo no garantiza la cohesión social porque no garantiza ni la equidad ni la igualdad de oportunidades. E insisto: es que lo dice un informe que me ha mandado usted mismo.

O sea, que mi pregunta es: ¿usted se lee los documentos que me manda? Porque es que si se los lee pueden pasar dos cosas: una, que usted tiene una simpatía desmedida por Ciudadanos, lo cual se lo agradezco, y nos manda cada vez más información para demostrar que nuestros postulados son los buenos, o es que entonces no lo entiendo. Otra cuestión es que a lo mejor usted se cree que yo no me leo los documentos que usted me manda. Oiga, que yo me leo hasta la etiqueta del champú. Si me fui a buscar todos los proyectos lingüísticos de centro y los analicé, ¿cómo se puede creer que no me leo los documentos? Usted, como está rodeado de vagos que no pegan un palo al agua, se piensa que los demás somos iguales. Pues no: los demás trabajamos. Y usted sígame mandando documentos que demuestran que Ciudadanos tiene razón.

Y no solo ustedes me mandan documentos que no dicen que el modelo catalán sea un modelo de éxito, es que el Parlamento Europeo le mandó a usted una carta que dijo –y cito literalmente–: «Según la Sentencia 31/10 del Tribunal Constitucional, se considera también el castellano lengua vehicular de la enseñanza en Cataluña junto al catalán.» Entonces, mi pregunta es: ¿qué hace usted para seguir las recomendaciones de la Comisión Europea por un lado, y del Parlamento Europeo por otro, que lo que le dicen es que hay que reforzar la enseñanza en lengua materna y que el español también es lengua vehicular?

Espero que me siga mandando estos artículos maravillosos que demuestran que la línea de Ciudadanos es la buena y que... Usted dice que estamos aquí solos. No,

estamos con más de un millón de catalanes, que son los que nos hicieron ganar las elecciones.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Té la paraula, finalment, el conseller per tancar la rèplica.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Miri, senyora diputada, jo estic convençut que la gent que els va votar són més educats i tenen més respecte a la resta de persones que el que vostès demostren dia a dia en aquesta cambra. Jo és que ara hauria de sortir i dir-li: «Escolti, vostè ha dit “vagos” a gent que treballa.» I, per tant, jo el que hauria de dir-li és: «Escolti'm, és que jo ara no tindria per què respondre-li. Perquè davant la manca de respecte, l'única resposta possible que hi ha és el silenci.» De la gent que respectem els altres, l'única resposta possible a la manca de respecte és el silenci. No és entrar a drap i dir «vostè més». No, no, és el silenci. És l'única. I és allò que ensenyem a les escoles a respectar. I és allò que és el pensament crític, que és debatre sense ofendre. I és allò que és la confrontació d'idees: posar idees damunt la taula per defensar la pròpia.

Jo ja sabia què em diria; de la part lingüística dels informes que li vaig enviar, jo ja sabia què em diria. Perquè alguns d'aquests digitals que fan de la mentida la seva raó de ser, alguns d'aquests mitjans que sostenen l'unionisme més ranci, ja porten dies dient el que vostè ha dit aquí i fent aquesta lectura esbiaixada. Que la facin –que la facin–; que la facin, si volen. Els *fake* es retroalimenten.

Però, escolti, diu: «Nuestros postulados son los buenos.» Jo ja li he dit que segurament tots l'encertem i tots ens equivoquem. Però jo no li diré que els nostres postulats són els bons. Jo li diré que, per millorar l'escola catalana, enguany posarem en marxa vint-i-cinc instituts escola, al costat dels vint-i-vuit que existien; sis instituts de secundària i dos d'específics de formació professional; que presentem un nou model de formació professional dual, amb una dotació de 4 milions d'euros, amb un canvi curricular i amb més hores d'estada a les empreses; que creem una doble titulació de batxillerat, amb ensenyaments esportius i artístics; que creem un batxillerat específic de tres anys; que creem una titulació de batxillerat professionalitzadora; que fem cent cinc grups nous de formació professional arreu de Catalunya; que fem un nou perfil dels itineraris formatius específics; que fem que les beques dels alumnes de formació professional dual s'equiparin per primer cop al sou mínim interprofessional; que presentarem, molt aviat, aquesta planificació a set anys de noves construccions escolars, amb quatre-centes noves construccions escolars; que hem unificat les condicions de la borsa de treball d'interins, de manera que serà oberta, a partir d'ara, tot l'any; que cada quinze dies es modificarà l'oferta territorial de la borsa d'interins; que modifiquem el Decret d'admissió, seguint les pautes del Pacte contra la segregació; que modifiquem el Decret d'escola concertada, seguint les pautes del Pacte contra la segregació.

Per tant, treballem en les millores necessàries per a l'escola catalana. I hi treballem en les actuals circumstàncies, que és que encara som els deutors de l'allau migratòria; que encara som els deutors de les retallades; que encara som els deutors de la crisi; d'una crisi política, també, que va paralitzar el departament durant molts mesos, en un departament que la paràlisi és molt negativa.

Però jo li insisteixo: podem arribar a acords en ensenyament? Segur. Però partint de la paraula «vagos» no hi arribarem mai.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

300-00109/12

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, presentada també pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Bé; bon dia, diputats i diputades. Bon dia, consellera. En primer lloc, vull començar aquesta interpellació desitjant-li sort i encert en la nova etapa que enceta; de la mateixa manera que li vull desitjar a l'anterior consellera, la senyora Artadi, també el mateix: sort i encert en una nova etapa que serà segurament també difícil, però que, en tot cas, li desitjo que tingui la millor de les sorts i els encerts.

Bé, a la consellera Artadi vaig tenir l'oportunitat de fer-li un parell d'interpellacions, en les quals va predominar, va presidir el nostre intercanvi d'opinions, la cordialitat, un to i un clima amable, la qual cosa no vol dir que jo, com a diputat, com a representant de més d'1 milió de catalans, no em veiés obligat a dir coses que a molts ciutadans de Catalunya ens afecten i ens resulten senzillament ofensives de la manera com els mitjans públics de Catalunya estan enfocant la realitat o estan prenent partit pel discurs separatista, en tot el que s'ha anomenat «el procés separatista».

Des d'aquest punt de vista, durant els anys del procés, l'actitud o l'actuació de TV3 i de Catalunya Ràdio ha estat tan prolífica en exemples de distorsió de la realitat i de manipulació informativa, que crec que aquesta interpellació es podria convertir gairebé en una secció fixa de les sessions plenàries, per fer servir el terme mediàtic, i segurament hi hauria material cada setmana per fer una interpellació d'aquestes característiques. Només cal veure el posicionament que estan tenint TV3 i Catalunya Ràdio envers el judici als autors del cop a la democràcia que vam patir el conjunt dels catalans i la resta dels espanyols l'any 17, en què, doncs, amb aquesta cobertura que està donant TV3 s'està demostrant que TV3 i Catalunya Ràdio s'han convertit en una corretja de transmissió dels arguments de la defensa i abandonen qualsevol pretensió d'equanimitat i veracitat que hauria de presidir, lògicament, l'actuació d'uns mitjans públics de qualitat.

La conceptualització d'això l'hem tinguda recentment amb la doble condemna de la Junta Electoral Central, tant a TV3 com a Catalunya Ràdio, pel seu arrencament descarat amb els partits separatistes en període electoral. Aquest arrencament, òbviament, no es circumscriu al període electoral, sinó que s'allarga al conjunt de l'any, al període que dura el procés, però en el període electoral és especialment sagnant pel que representa de falta de respecte al principi de neutralitat informativa i al principi de pluralisme polític, que haurien, lògicament, de ser dos valors fonamentals en l'actuació de mitjans públics de qualitat.

La primera de les sentències, la primera de les resolucions de la Junta Electoral Central, la primera de les condemnes, té a veure amb la cobertura de la manifestació independentista que va tenir lloc a Madrid el 16 de març, fa ben pocs dies, perquè allò no era una manifestació, era directament un acte de partit, era un acte en el qual es cridaven consignes dels partits separatistes, es corejaven consignes dels partits separatistes, s'exhibia simbologia dels partits separatistes, i a més s'exhibien directament fotos dels candidats de partits separatistes per a les properes eleccions. Tot allò constitueix un clar exemple de manipulació informativa i d'arrencament d'uns mitjans públics amb una part de la societat catalana, en aquest cas del Govern, que fa dels mitjans públics un instrument per operar la seva enginyeria social.

Des d'aquest punt de vista, jo crec que TV3 ha demostrat la seva ductilitat o..., els directors, sobretot, els directors de TV3 i de Catalunya Ràdio han demostrat la seva ductilitat davant de la pretensió del Govern de la Generalitat de convertir aquests

mitjans en mitjans de propaganda i d'agitació, i crec que, des d'aquest punt de vista, els mitjans de comunicació públics haurien de ser una cosa radicalment diferent.

Hi ha una qüestió que és fonamental que crec que el Govern està intentant confondre. Nosaltres, amb les nostres denúncies a la Junta Electoral, no pretenem que vostès, com a representants d'un partit polític, deixin de dir les coses que la Junta Electoral els ha dit que no poden dir perquè distorsionen la realitat i generen confusió entre l'electorat. Termes com «presos polítics», com «repressió», com «judici de la repressió», etcètera, o «exiliats», és evident que són termes que no s'ajusten en absolut al que és el dret internacional, per molt que digui el Síndic de Greuges. Efectivament, són termes que existeixen, però que no s'apliquen al cas, no tenen res a veure amb la cosa que vostès, com a representants polítics, i TV3, com a mitjà de comunicació, o Catalunya Ràdio, intenten imposar com la realitat. Això no és, en absolut, una cosa que sigui opinable o discutible, sinó que és evident que a Espanya no hi ha res de tot allò que vostès diuen.

Però, fixin-s'hi, nosaltres no pretenem que vostès, com a representants polítics, deixin de dir-ho. Fora bo que ho fessin, per una qüestió de decència i per una qüestió de respecte al principi de pluralisme, sens dubte –fora bo que ho fessin. Però tenen dret a no fer-ho i continuar esbombant aquest missatge. El que no és just de cap de les maneres és que un mitjà públic faci del llenguatge d'una part, del llenguatge d'uns partits polítics –del llenguatge del Govern, en aquest cas–, l'argot oficial de l'emissora, l'argot oficial de la cadena, i presenti això com una realitat, quan tots sabem positivament que no es correspon per res amb la imatge que et venen d'Espanya. Ho sabem, perquè la Comissió Europea ens diu que el sistema judicial espanyol és un dels sistemes més independents d'Europa. Ho sabem, perquè tots els rànquings internacionals presenten Espanya com una democràcia plena, com una democràcia de primer nivell. I, per tant, és impossible que, davant de la realitat absolutament aclaparadora que ens diu que Espanya és una democràcia absolutament sòlida, consolidada i reconeguda pel conjunt del món, tot allò que vostès pretenen dir d'Espanya, que és assimilar el sistema polític espanyol amb un sistema dictatorial o autoritari..., és evident que no té cap mena de consistència.

Hi insisteixo: però, tot i així, nosaltres defensem el seu dret a dir-ho. A mi no em sembla bé, però ho poden dir. Qui no ho pot dir de cap de les maneres, perquè té l'obligació de respectar els principis de neutralitat informativa i de respectar el pluralisme polític, són els mitjans públics que paguem entre tots. Jo els asseguro que el dia que Puigdemont, Torra i Junqueras es paguin els seus mitjans de comunicació propis..., que se'ls paguin ells de la seva butxaca, no de la de tots o intentant, amb subterfugis, fer que nosaltres paguem les seves despeses i els seus interessos, com fan sovint. Però aquell dia, el dia que el senyor Torra, el senyor Puigdemont i el senyor Junqueras es paguin els seus mitjans, nosaltres deixarem de criticar aquesta actuació de la nova televisió, que, es digui com es vulgui dir, Tele Puigdemont, Tele Junqueras, Tele Procés o com es vulgui dir..., però, en tot cas, això haurà de deixar de ser un mitjà públic. Un mitjà públic ha de tenir la voluntat de servir el conjunt dels ciutadans de Catalunya i no d'excloure i menystenir la sensibilitat de molts ciutadans de Catalunya, que ens sentim catalans, espanyols i europeus, i que sobretot tenim dret –perquè és un dret constitucional– a rebre una informació veraç i equànime. I no és el que estem rebent dels nostres mitjans públics.

En aquest sentit, fa ben poc hem vist la reacció de TV3, que ha estat una reacció de tornar-se a arrellenar amb el Govern de la Generalitat, fins i tot fent un *hashtag* en el programa *Preguntes freqüents*, en comptes de dir «presos polítics», els va semblar una facècia molt divertida parlar de «crisis polítiques». Jo, de veritat, més enllà de com és de ridícul això, el fet que una televisió pública, en un programa informatiu, faci aquesta mostra clara de desafiament a les institucions de l'Estat de dret que garanteixen els drets i les llibertats del conjunt dels ciutadans, d'una manera tan

barroera, a mi em sembla que degrada enormement el nostre debat públic. No és admissible que això passi en una televisió pública.

Insisteixo en el que deia abans: tota aquesta terminologia que fa servir TV3 per blanquejar el que és, sens dubte, doncs, una agressió al nostre marc de convivència, una vulneració sistemàtica de les lleis i de les resolucions judicials –això no és una interpretació que nosaltres fem, que sigui subjectiva, sinó que és una cosa que constata el Tribunal Constitucional; ho ha constatat recentment i ho constaten també diverses sentències anteriors–..., doncs jo crec que el que no podem acceptar és que això es converteixi en la normalitat i es pretengui que això sigui el llenguatge oficial de la cadena. Dir que Puigdemont és un exiliat o que Junqueras és un pres polític és exactament igual que dir que el que feia el senyor Pujol evadint impostos a Andorra era cooperació internacional o enviar remeses familiars a la seva família a Andorra. *(Aplaudiments.)*

Des d'aquest punt de vista, la reacció de TV3 deixa clar fins a quin punt la direcció de la cadena ha convertit la televisió pública en el que deia, un aparell d'agitació i propaganda, cosa que nosaltres no deixarem de denunciar des d'aquí, des del Parlament, a les institucions judicials i amb totes les eines i instruments que l'estat de dret posa al nostre abast per garantir els drets dels ciutadans.

Més enllà dels dos exemples de la Junta Electoral Central, l'acte electoral presentat com un manifestació absolutament, diguem-ne..., que tenia una acceptació pel conjunt de la ciutadania de Catalunya, quan és evident que això no és cert, és una manifestació de part, és un acte electoral, i més enllà de la utilització d'aquest llenguatge, fa poc vam veure un altre exemple que per mi és escandalós: la visita del president Torra a Portugal. El president Torra va a Portugal i ens presenta Portugal com el país més democràtic del món. Òbviament, no serè jo qui discuteixi la qualitat de la democràcia portuguesa, més enllà del que diguin els rànquings, que presenten sempre Espanya com una democràcia molt més plena i molt més consolidada que la portuguesa, que la francesa, que la italiana i que la nord-americana; però, en tot cas, jo no discuteixo la democràcia portuguesa, ni de bon tros. Però que el fa el senyor Torra és presentar la democràcia portuguesa com més avançada que l'espanyola, perquè suposadament reconeix el dret a l'autodeterminació.

Mirin, no: el dret a l'autodeterminació que reconeix la Constitució portuguesa és per a les colònies, en un procés de descolonització. La Constitució és de l'any 76, es refereix exclusivament a les colònies, i no lògicament a la integritat territorial del mateix Estat portuguès. I, és més, si volen contextualitzar i donar una informació veraç al conjunt de la ciutadania, el que haurien d'haver explicat és que aquest reconeixement no té res a veure amb la possibilitat de partir, de dividir el territori nacional, sinó que, a més, a Portugal es prohibeixen els partits locals –no ja els separatistes, sinó directament els locals o regionals– i es garanteix la unitat indivisible de la sobirania del conjunt del poble portuguès, exactament igual que a l'article 2 de la nostra Constitució.

Per tant, TV3 hauria d'informar de forma veraç i no ser una corretja de transmissió del missatge dels partits separatistes, que és el que ha estat sent durant aquests anys que ha durat el procés. I nosaltres l'única cosa que els demanem és que vostès facin mans i mànigues perquè això passi. És evident que no tenen cap intenció de fer-ho, però els hi demanem: si us plau, senyora consellera.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Martín. A continuació té la paraula la consellera Meritxell Budó, la consellera de Presidència, a qui aprofit per saludar la seva primera intervenció en aquest plenari.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Bé; molt bon dia, president, moltes gràcies. Diputades i diputats, primer de tot, agrair-li al senyor Martín Blanco el to de cordialitat. Ser a les antípodes polítiques no exclou, doncs, que puguem tenir aquesta relació de debat cordial, com ha estat la seva intervenció. Per tant, permeti'm que, primer de tot, li agraeixi el seu to cordial.

De fet, ara el president em donava la benvinguda; és la meva primera interpellació, i és la meva primera intervenció en aquesta cambra. I m'estreno parlant sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i sobre els nostres mitjans de comunicació. De fet, el conseller Turull també es va estrenar amb una interpellació sobre el mateix tema, presentada també pel seu grup polític, i si aquesta legislatura fos una legislatura normal, avui, qui estaria aquí responnent de nou a la seva interpellació seria el conseller Turull, avui injustament empresonat. (*Aplaudiments.*)

Vostè ara ho recordava en la seva intervenció: durant aquesta legislatura s'ha parlat a bastament de la corporació en aquest Parlament, en el Ple, en la comissió, i en les sessions de control específiques, on tenen l'oportunitat de poder interpellar directament la presidenta i els directius dels mitjans de comunicació públics. Li agraeixo que ens donin, altre cop, aquest altaveu per parlar d'aquest tema. Mai ens cansarem de parlar dels mitjans de comunicació i de la corporació, i sempre és una molt bona oportunitat per fer-ho, i si és en positiu i amb ganes de sumar esforços, encara més.

Però, de fet, tot i el bon to de la intervenció, doncs, malauradament, no ha anat en aquesta línia la seva intervenció. Segurament, les nostres posicions en molts temes, i en els mitjans de comunicació pot ser un dels més clars..., són tan distants les nostres posicions que podríem dir que són diametralment oposades. Miri, nosaltres defensem uns mitjans de comunicació públics, com a peça clau per configurar l'espai de comunicació. Uns mitjans que són un espai de professionalitat i de rigor, que són una garantia d'informació acurada, plural i veraç, tal com ho demostren molts estudis que s'han fet sobre la pluralitat d'aquests mitjans.

Estem compromesos amb la llibertat d'expressió i amb la defensa dels drets fonamentals; a diferència de vostès, que estan instal·lats en un conflicte permanent i en la confrontació. De fet, es referia ara, doncs, a la terminologia que s'està utilitzant, o ha posat l'exemple dels «crisis polítiques» que va haver d'utilitzar *FAQS* degut a aquesta prohibició de la junta electoral a poder parlar de presos polítics i d'exiliats en els mitjans de comunicació. De fet, nosaltres no en diem «terminologia», parlem d'haver d'utilitzar eufemismes, com es van haver d'utilitzar en temps més foscos d'aquest país, per dir allò que es prohibia dir. Hi tornem a estar en aquest moment: es prohibeix allò que s'ha de dir, i, per tant, hem de trobar aquests eufemismes.

Bé, com li deia, estem compromesos amb la llibertat d'expressió i amb la defensa dels drets fonamentals. I és tant així, que hem arribat a l'extrem que, mentre nosaltres volem que els nostres mitjans siguin cada dia millors, lliures i independents, vostès els volen tancats o intervinguts al seu dictat. Potser per això varen presentar la denúncia davant de la Junta Electoral Central, per la cobertura que va donar TV3 –en parlava ara vostè– a la manifestació contra el judici de l'1 d'octubre que es va fer a Madrid el passat 16 de març, i que ara, la Junta Electoral Central demana que es compensin, amb dues hores de cobertura, els partits que no hi van donar suport.

La Junta Electoral Central ha pres aquesta decisió, revocant l'acord de la Junta Provincial de Barcelona, que no va admetre la queixa del seu partit, Ciutadans, contra TV3 i Catalunya Ràdio, per la cobertura de la manifestació. Al mateix temps, la Junta Electoral Provincial de Barcelona ha prohibit utilitzar els dos termes, com són «presos polítics» i «exili», ja que els considera contraris al principi de neutralitat informativa. Però aquesta mateixa junta electoral no troba cap problema que, en segons quins mitjans, es pugui parlar de «*fugados de la justicia*», de «*golpistas*», i que els membres de Vox, en aquests moments, estiguin fent la seva pròpia campanya

electoral mentre intervenen, com a acusació particular, en el judici contra el procés. Fa la sensació que tenim una doble vara per mesurar.

De fet, des de molts àmbits s'ha qualificat de vulneració dels drets i de les llibertats dels professionals, i també de vulneració dels drets i les llibertats de la ciutadania, a la qual aquests professionals han d'informar. Ho ha condemnat el Col·legi de Periodistes de Catalunya, que considera que, una vegada més, la Junta Electoral Central s'extralimita amb les seves funcions, i entén que representa una intromissió en tota regla, en un dels pilars fonamentals de la democràcia, com és la llibertat d'informació i la no ingerència política.

Per descomptat, també ho ha denunciat el director de TV3, el senyor Vicent Sanchis, qui defensa el rigor en la utilització del llenguatge a la televisió pública, i creu que la decisió de la Junta Electoral Central de prohibir les paraules «pres polític» i «exiliat» crea una sensació d'indefensió i d'impotència. Però anem més enllà, també els consells professionals de TV3 i Catalunya Ràdio ho consideren un atac a la llibertat d'expressió; els comitès d'empresa de TV3 i Catalunya Ràdio ho han considerat censura i restricció, també, a la llibertat d'expressió.

De fet, en l'àmbit periodístic estatal també ens trobem, en aquest cas, que el president de la Federació d'Associacions de Periodistes d'Espanya considera que l'ús de la paraula no es pot prohibir. De fet, la llibertat d'opinió està contemplada en l'article 20 de la Constitució, i s'exerceix a través de la paraula. També dins la branca espanyola, Reporters sense Fronteres i el seu president han comentat que, en el seu afany de preservar la neutralitat institucional, la junta electoral s'ha extralimitat. De fet, en aquest cas, la junta s'ha convertit en editora.

També el Síndic de Greuges s'ha posicionat en aquest assumpte, eh?, i, en aquest cas, en defensa dels professionals de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals davant de l'Administració electoral, perquè considera que l'ús de l'expressió esmentada per part dels professionals d'aquests mitjans no es pot considerar que atempti contra els principis d'igualtat, de pluralitat, i de neutralitat política, atès que és una expressió reconeguda pel dret internacional. De fet, senyors de Ciutadans, és cert, vostès han guanyat els dos recursos, i, de fet, amb la seva acció, més que hagin guanyat vostès, qui ha perdut –qui ha perdut– és aquest país novament; ha perdut –hem perdut– en llibertat d'expressió i en els drets de tota la ciutadania a rebre una informació lliure de coaccions.

De fet, la junta electoral només actua motivada pels recursos dels partits polítics, i, en aquest cas, només el seu partit, Ciutadans, està jugant aquesta carta de condicionar la llibertat dels periodistes, apellant a la Llei electoral. De fet, cal tenir present, també, que els principals mitjans internacionals utilitzen la paraula «exiliats»; mitjans com la BBC, mitjans com *The Guardian*, el *Financial Times*, *Sky News*. Tot sembla indicar que la llibertat d'expressió és un dret fonamental que es preserva a l'exterior, i estaria bé que ens poguéssim emmirallar amb el prestigi i el rigor d'aquests mitjans internacionals. De fet, un dels principis que és fonamental en democràcia és la llibertat d'expressió, que, com veiem darrerament, a l'Estat, alguns la volen limitada. Nosaltres no, i els periodistes, amb la seva tasca professional, són i han de ser garantia de llibertat d'expressió.

A TV3, el seguiment informatiu que es va fer de la manifestació, la tarda de dissabte, va tenir una quota d'audiència del 20 per cent de mitjana, un dels espais més vistos aquell dia. De fet, la manifestació va ser una prioritat informativa, tant per als mitjans catalans com per als mitjans de l'Estat espanyol, que també varen informar detalladament de la manifestació que es va dur a terme a Madrid.

Vostè ens parlava del judici i del seguiment que s'està fent per part de la televisió catalana del judici. Mirin, nosaltres, com a govern, li he de dir que no decidim els continguts dels mitjans públics, això és tasca de la corporació i dels seus professionals. I el contingut i el control dels continguts per tal que siguin adequats a la normativa, els realitza el Consell de l'Audiovisual. I corporació i consell són nomenats

per aquest mateix Parlament i no pas pel Govern. Per tant, no seré jo, com a consellera, i tampoc el Govern, qui faci les valoracions sobre els continguts, els programes o els professionals dels nostres mitjans.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, consellera. Té ara la paraula, per a la rèplica, el diputat interpellant.

Ignacio Martín Blanco

Sí; gracias, consejera. Mire, yo normalmente utilizo, en mis intervenciones en el Parlament, indistintamente el catalán y el castellano, aunque tengo cierta tendencia a utilizar más el catalán. Sí que es cierto que me gustaría, en solidaridad con el concejal de La Garriga, el señor Ángel Guillén, que utilizó el castellano en una intervención para dirigirse a vecinos andaluces de la localidad, con toda normalidad, como hacemos en Cataluña, con absoluta tranquilidad, absoluta normalidad, y usted le reprendió, por haberse dirigido a los habitantes de La Garriga andaluces, o de origen andaluz, o con familia en Andalucía, en castellano. Le pareció a usted eso una muestra de intento de segregación y casi una ofensa.

Pues mire, señora Budó, lo más normal en Cataluña es hablar catalán y castellano indistintamente. Convivimos en una sociedad bilingüe, de forma absolutamente armónica, y son ustedes, cuando hablan de segregación, cuando hablan de la pretensión de ofender a alguien por hablarle en su lengua materna –que me parece el mayor disparate que he oído nunca–, quienes precisamente generan anormalidad en esta convivencia armónica entre catalanohablantes, castellanohablantes y gente perfectamente bilingüe. *(Aplaudiments.)* Por tanto, sí que me gustaría hacer esta intervención en castellano, precisamente en solidaridad con el concejal Ángel Guillén, porque me parece ofensivo lo que... la respuesta que le dio usted.

Me habla usted de la BBC como ejemplo de neutralidad y de ecuanimidad. Y, efectivamente, yo creo que, sin conocer los detalles, todos tenemos en la BBC un referente de cómo han de informar unos medios públicos, o aquellos que sean públicos, concertados o del tipo que sea, en todo caso, un servicio de calidad, un servicio público de información. Mire, señora Budó, yo no me imagino al director de la BBC yendo a hacer actos de campaña con banderas esteladas detrás, o con banderas de un partido detrás, o yendo por las tertulias o por los medios de comunicación a entrevistas, a decir que el principal partido de Cataluña, el partido más votado de Cataluña, apoyado por más de un millón de catalanes, genera odio. Yo creo que ese tipo de actitudes no serían normales en ningún entorno democrático, pero aquí, en Cataluña, por desgracia, hemos normalizado cosas absolutamente anormales.

Y algunos han desarrollado una tolerancia al patetismo y a lo indigno que a mí me preocupa, sinceramente. Y desde este punto de vista, quiero dejarlo muy claro. Es curioso que tanto el señor Torra como usted, en su intervención de hoy, hayan hablado de la pretensión de la junta electoral de censurar. Miren, le insisto en el argumento de antes: no hay ninguna intención de censurar sus opiniones como representantes políticos o como ciudadanos, por supuesto, lo que les pedimos es que, en tanto que representantes institucionales, cuando estén, por ejemplo, en el balcón de su Ayuntamiento de La Garriga, no cuelguen una estelada, que excluye a un montón de ciudadanos de La Garriga. Cuando el señor Torra esté en la Generalitat, no cuelgue del *balcó* de la Generalitat una bandera estelada o simbología partidista –que es eso exactamente, propaganda partidista.

Lo que les pedimos es que respeten el principio de neutralidad institucional, no que dejen de decir lo que quieran. Sin embargo, me parece muy curioso que, justo después de lo que vimos ayer en este Parlament, ustedes se atrevan a hablar de censura o ustedes se atrevan a hablar de libertad de expresión. Aquí el presidente en funciones, el señor Costa, ayer, sustituyendo al señor Torrent, intentó evitar que la señora Arrimadas, la presidenta de mi grupo parlamentario, dijera lo que quisiera.

Y más, concretamente, cuando estaba haciendo una cita textual de las barbaridades, de los disparates que ha llegado a escribir el señor Torra a lo largo de su vida.

Por cierto, no son, como decía hace escasos minutos un representante de su Gobierno..., «coses que va escriure fa una pila d'anys». No, són coses que va escriure fa quatre dies; el 2015 va escriure encara un article on parlava dels castellanoparlants com a bèsties tarades en forma humana. Por tanto, yo insisto en lo que le digo: no hablen de censura, no den lecciones de libertad de expresión, no pretendan decirnos a nosotros..., atribuirnos sus defectos, atribuirnos su querencia, por silenciar la opinión que discrepe de sus opiniones, porque nosotros, como partido mayoritario de Cataluña, hemos ido a poblaciones como Canet, y allí una alcaldesa de uno de los partidos del Gobierno, en este caso Esquerra Republicana, nos ha venido a decir que no podíamos estar ahí, en Canet, que no podíamos hacer un acto en Canet, y sencillamente que nos fuéramos. Nos ha ido a echar una alcaldesa de Esquerra Republicana, y eso es la concepción de la libertad de expresión que tienen ustedes.

Yo, de verdad, hay una palabra en catalán que me parece muy precisa para describir esto, que es el «*cofoisme*», es la autocomplacencia de aquellos que, encima, además de ser ellos quienes pretenden silenciar a la oposición, como hizo ayer el señor Costa de forma flagrante y absolutamente inadmisibles en un parlamento democrático..., aquellos que pretenden silenciar a la oposición son, encima, aquellos que pretenden dar lecciones de libertad de expresión y de respeto al pluralismo; me parece que es el *summum* del cinismo y el *summum* de la falta de coherencia interna.

No, mire, señora Budó, nosotros lo que pedimos, precisamente, son unos medios de comunicación públicos que no excluyan a más de la mitad de los ciudadanos de Cataluña. Y, en este sentido, quizá era una cosa que no tenía claro si decir o no, pero ha habido un episodio muy triste y absolutamente inadmisibles de lo que ha pasado en TV3 recientemente, que me encantaría que usted me diera su opinión al respecto. En el programa *De què es queixen les dones*, hace muy pocas semanas, se pretendió de forma clara, en la línea de deshumanizar al oponente, al adversario político –y TV3 ha asumido que los adversarios de Torra son sus adversarios y es lo que a nosotros nos preocupa enormemente–, se decidió presentar, como gente que tiene y que practica actitudes machistas, justo, casualmente, a tres representantes, a tres comentaristas, en aquel caso el señor Jordi Cañas, el señor Manel Manchón y yo mismo; se nos presentó como gente con actitudes machistas, como machistas. ¿Por qué? Porque defendemos la unidad de España y porque defendemos la Constitución. Es absolutamente inadmisibles, en un estado democrático de derecho, y en este caso en una comunidad autónoma de un estado democrático y de derecho, que la televisión pública pretenda señalar y deshumanizar a una parte de la ciudadanía por sus ideas políticas. Desde luego, esto es...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyor Martín.

Ignacio Martín Blanco

Bé, acabaré quan s'acabi el temps, no? Però, vaja... No, si ho vol, vaig acabant i ens censura una altra vegada. Però, vaja, no s'acostumi tampoc, senyor president, a fer censura cada dia. (*Remor de veus.*)

Bé, en tot cas...

El vicepresident primer

Senyor Martín, només un aclariment. M'he descuidat de posar el cronòmetre en marxa quan vostè ha començat. Per això li he demanat que vagi acabant. No l'he interromput, només li he dit que vagi acabant.

Ignacio Martín Blanco

Disculpi. En tot cas, hi insisteixo, l'actitud del senyor Costa, ahir, és censura; el que fa la Junta Electoral Central és senzillament exigir a les institucions públiques

que respectin el principi de neutralitat i el respecte al pluralisme polític, que és l'essencial en una democràcia. I vostès es neguen a entendre-ho i a entomar aquesta obligació.

Li agrairia que em respongués a totes les preguntes, i especialment la que li he fet sobre la pretensió de deshumanitzar l'adversari polític.

Gràcies, senyora consellera.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Martín. Ara, per finalitzar la interpellació, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Li agraeixo molt que hagi parlat del meu poble, de la Garriga. De fet, fins fa deu dies, jo n'he estat alcaldessa els darrers vuit anys. Me l'estimo infinitament, el meu poble, i podria estar hores parlant de la Garriga amb tota la passió que podria expressar, perquè així ho sento. Però avui hem vingut aquí a parlar de la Corporació Catalana dels Mitjans Audiovisuals i no del meu municipi. Per tant, doncs, si no li sap greu... Si té algun dubte sobre les meves actuacions com a alcaldessa, en podem parlar, doncs, aquí fora i li aclariré aquests fets, que estan trets de context tal com vostè els ha explicat. I, per tant, jo l'hi aclariré sense cap problema, amb tot el temps que necessiti, aquí fora, per tal de que li pugui jo explicar bé, doncs, això que vostè exposava no amb tot el rigor que requeria el coneixement del tema. Però bé, per això hem vingut aquí a parlar dels mitjans i no de la Garriga, i, de fet, jo li'n parlaré amb dades, amb dades d'audiència a TV3, per exemple, no?

De fet, TV3 ha tornat a ser líder d'audiència el mes de març; de fet, amb el millor primer trimestre dels últims nou anys. Portem, com a líders d'audiència, vint mesos consecutius, amb una quota del 15 per cent, a molta distància del segon classificat. De fet, TV3 fa el millor primer trimestre des de l'any 2010, i amb vint mesos consecutius de lideratge fa el seu rècord. S'ha superat en 4,7 punts la segona cadena classificada, Antena 3, i en 4,8 punts la tercera, que és Tele 5. TV3 ha estat la cadena més vista, trenta dies dels trenta-un del mes de març. Dotze dels quinze programes del rànquing més vistos són de TV3. També és la cadena més ben valorada al març, amb un 8,5, fet per l'empresa alemanya GFK.

Els informatius són líders en totes les seves edicions i es mantenen al capdavant del rànquing qualitatiu, amb un índex del 8,6, i també són líders en imparcialitat i en credibilitat. TV3 és la cadena més ben valorada qualitativament. Creix el consum de vídeo: TV3 ha tingut 13,2 milions de reproduccions en vídeo –un 23 per cent més que el mes anterior–, i més de 3.500.000 usuaris únics han visitat el portal de la corporació catalana, que aquesta és la millor dada des del mes de novembre de l'any 2017.

Una altra dada rellevant és que cada vegada creix més el nombre de persones que tria TV3 per informar-se, i això segons la tercera onada del CEO. En l'informe del mes de novembre de 2018, es diu que el 53,4 per cent dels enquestats prefereix seguir la informació per TV3 o pel 3/24 –2,8 punts per sobre de l'onada anterior. I, segons vostès, només els independentistes miren TV3, però, en canvi, cada vegada hi ha més gent que mira TV3; per tant, no sé com podríem concloure aquesta dada, no?

De fet, jo els agrairia..., que parlin clar, que es treguin la màscara, que no dissimulin, que diguin les coses pel seu nom, que deixin d'enganyar la gent i diguin que el que vostès volen és tancar els mitjans públics catalans de comunicació, perquè això és el que vostès persegueixen i el que vostès volen. Nosaltres seguirem treballant per garantir, des d'aquest Parlament, que és a on pertoca, que el model de corporació sigui independent i sigui líder tant en audiències com en contingut.

I em preguntava vostè per la deshumanització de l'adversari. A mi em fa l'efecte que la deshumanització de l'adversari qui la practica amb més exemples és la seva formació política. Ahir mateix en vam tenir un exemple aquí, al Parlament, i en tenim cada dia un exemple quan vostès són incapaços de referir-se al molt honorable president de la Generalitat com a president Torra.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre Aran

300-00111/12

A continuació, és el dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'Aran, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I per exposar-la té ara la paraula la diputada Anna Geli.

Anna Geli i Espanya

Ben; bon dia, president. Membres deth Govern, senhores e senhors diputats, presoers politics e exiliadi, companhs qu'era repression der Estat espanhòu vos ten ena preson e en exili e confinadi, abans d'arren, m'auràn de perméter ues paraules de felicitacion ara naua conselhèra; tanben ara conselhèra Vilallonga –qu'en aquest cas non i é, mès eth mèn supòrt e eth supòrt d'aguesta cramba–: demoram que se guisque, donques, es madeishi critèris d'excel·lència, autau coma ac a hèt era conselhèra Borràs en aquest prumèr tram de legislatura. Conselhèra Budó, benvenguda tath Plen tanben. Sò contenta de poder-li adreçar era sua dusau interpellacion. Arrecéber eth testimòni dera conselhèra Elsa Artadi non serà facil, mès compde tanben damb era complicitat d'aguesta cramba cada viatge qu'ac age de besonh. Arregrair tanben era preséncia e eth trabalh tanben deth secretari d'Administracion Locau e Relacions damb Aran, Miquel Àngel Escobar, e tanben eth secretari de Comunicacion deth Govern, eth senhor Antoni Molons. Bon dia.

Ben, voi referir-me, damb aguesta interpellacion, a dus aspèctes importants qu'afecten ara Val d'Aran. Eth prumèr d'eri, eth nau modèl de finançament, e tanben eth papèr dera Corporacion Catalana de Mejans Audiovisuaus.

Conselhèra, coma Catalonha, era Val d'Aran non ei cap invencion. Era Val d'Aran ei un subjècte politic damb besonhs especifics fòrça diferenti as dera rèsta de Catalonha. Guardatz: Aran a ua geolocalizacion luenhana, e, per definicion, es cornèrs mès inaccessibles, de quin pais que sigue, an besonhs especiaus; les a Aran e les an es zònes deth Pirenèu. Parlam des accèssi as nuclèus petits, dera despoblacion, dera desestacionalizacion, eth monocultiu toristic, er accèss ar abitatge, era dificultat de víuer dera agricultura, era ramaderia, es besonhs dera joenessa e tanben dera gent grana.

Mès çò que definís realement era especificitat aranesa, que justifique es esfòrci sostengudi deth Govern dera Generalitat, non ei eth sòn enclauament geografic, se non qu'ei era sua realitat istorica, nacionau, culturau, sociu e lingüistica. Abantes e dempús dera recuperacion des institucions democraticas, es aranesi trabalham fòrtament entà esvitar era nòsta desaparicion coma pòble. Li podèria explicar, d'ua forma mès politicament corrècta, qu'es aranesi trabalham tar usatge sociu dera nòsta lengua, qu'estimulam tanben es nòstes tradicions entà deishar-les as generacions futures, qu'era escòla e es associacions son fonamentaus tath foment dera literatura, eth teatre e tanben era musica.

Mès tan ei vertat tot açò coma qu'er usatge sociu der aranés va en devarada des de hè fòrça ans. Es estudis atau ac demòstren. Es estadistiques des usatges lingüis-

tics mos diden que d'aciu vint ans er aranés poderie practiment desaparéisher deth tot. Per aquerò senténcias coma era deth Tribunau Constitucionau, que mostrèc era preferéncia dera nòsta lengua, demòstren, un viatge mè, qu'er Estat espanhòu non ei sensible damb nosati e discrimine e mensprede ath mè debil –açò tanben passe damb Catalonha–, non mos ajude, impause, imprimís e elimine. Aquerò ei er Estat espanhòu respècte dera nòsta lengua, respècte dera Val d'Aran.

De viatges, era nòsta identitat se convertís en ua defensa sonque filantropologica. Es limitacions deth nòste autogovèrn son tantes qu'es estruments des que dispausam entà capvirar aguesta realitat non son ne es minims imprescindibles entà arthenhé'c. Cau díder de forma clara qu'era nòsta generacion pòt èster era darrèra qu'emplegue er aranés de forma abituau. Es nòsti hilhs l'arreconeisheràn, per descomptat, mè sabi cap s'ac haràn es nòsti arrèrhilhs.

Se n'aurà encuedat, conselhèra, que parli principaument de lengua; ac hèsqui de forma deliberada, pr'amor que, fin finau, era lengua ei tot entà ua nacion coma era aranesa. Ei per aquerò qu'es politiques de dreita e d'extrèma dreita mos ataquen –ataquen ara escòla, ataquen as mieis de comunicacion e ath sòn usatge sociu–, mè tanpòc non ajuden es politiques equidistants e es politiques que pacten damb era dreita.

Per tot açò, dera madeisha manèra que pensi que cau avertir de foma clara en aguesta cramba sos es risqui qu'a era Val d'Aran, tanben me senti ena obligacion de transportar aquest arregraïment dera societat aranesa e, per descomptat, deth nòste grop parlamentari, per esfòrç sostengut des govèrns dera Generalitat de cap ath pòble aranés. Aquest mes de març s'a barrat un acòrd de finançament favorable tara Val d'Aran; garantís era estabilitat financèra e permet ath Conselh Generau d'Aran seguir en tot implementar politiques de melhora dera qualitat de vida des vesins e vesies dera Val d'Aran e, per extension, des vesins e vesies deth Pirenèu.

D'ua manèra o d'auta, des dera recuperacion des pròpies institucions er an 1992, es successius govèrns dera Generalitat an estat tostemp sensibles as besonhs dera val, tostemp an legislat en favor des aspiracions araneses. Auem es leis de regim especiau e era Lei d'Aran, tanben era Lei der occitan, aranés en Aran. Tostemp an estat responsables ena dotacion economica que se derive des competéncias traspassades.

Ua accion empirica que tanben respon ath simbolisme: jamès s'a het abans, de celebrar eth Conselh de Govèrn dera Generalitat en tèrres araneses; ua accion de respècte e de reconeishença qu'evidéncia ath temps d'auti tipus de comportaments entre govèrns, coma per exemple eth cas dera celebracion deth Govèrn espanhòu en Catalonha, que, atencion, cambièc eth nòm der aeropòrt deth Prat sense eth consentiment deth territòri; gran respècte eth deth president deth Govèrn espanhòu cap as catalans –gran respècte. Ei per açò que persuti, en arregraïment deth nau convèni de finançament, conselhèra, e profiti entà demanar-li que, se li platz, mos dongue es detalls d'aquest acòrd ena sua responsa.

Conselhèra, tanben a transcendit, darrèrament, un nau acòrd de convèni entre era Corporacion Catalana de Mejans Audiovisuaus e eth Conselh Generau d'Aran. En un comunicat, eth conselh especifique que s'estimularà era produccion e eth contengut divulgatiu que se harà en aranés, e que tanben s'incrementaràn es tèmes sus Aran e qu'apareishen autant en Television de Catalonha coma en Catalonha Ràdio; ua qüestion restacada precisament ara introduccion dera mia interpellacion; ua qüestion restacada ara reflexion sus er usatge sociu dera lengua. Eth contengut de caràcter divulgatiu e eth contengut de léger son fonamentaus ta quinsevolh procès de normalizacion.

Conselhèra, em permetrà era broma, però els aranesos també volem eth nòste «Sue Ellen, ets un pendó». Tanben volem eth nòste paradigma de normalizacion linguistica enes mejans. Mès enlà deth capteniment deth Govèrn sus eth nau finançament d'Aran, tanben li volie preguntar sus aquest aspècte.

Acabi. Sòrt e coratge, conselhèra. Aquest grop parlamentari confie que saberà arremassar eth testimòni dera conselhèra Artadi, tanben deth conselhèr Jordi Turull e, per supausat, deth nòste president, en çò que tanh ara sua sensibilitat damb era Val d'Aran, damb eth pòble aranés e damb tot eth Pirenèu.

Fòrça gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Fòrça gràcies, diputada. A continuació, té la paraula la consellera de la Presidència per contestar la interpellació.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Gràcies, diputada Geli. Aprofito també per saludar el secretari d'Administracions Locals i Relacions amb l'Aran –bon dia–, i també el secretari de Comunicació del Govern i els Mitjans de Comunicació –bon dia també. Certament, diputada Geli, coincideixo plenament amb la seva intervenció: l'Aran no és cap invent. L'Aran constitueix, dins de Catalunya, una realitat nacional amb personalitat pròpia i diferenciada, fonamentada en el fet que la comunitat aranesa disposa d'una llengua i una cultura pròpies, comunes i compartides amb la resta de l'Occitània, i, alhora, d'una antiga tradició d'autogovern fermament defensada pels aranesos al llarg del temps.

Aquest Govern va situar per primera vegada el món local, a nivell d'estructura competencial, dins del Departament de la Presidència. I ho vam fer amb la voluntat de donar resposta a les múltiples relacions que cada administració té amb el Govern de la Generalitat, que són transversals i que van adreçades a departaments molt diferents. Entenem que aquesta és la millor manera de donar resposta a la veu del territori. Amb la creació de la Secretaria d'Administracions Locals i Relacions amb l'Aran, des del Govern hem donat compliment a una demanda històrica incloent les relacions amb l'Aran dins les competències del Departament de la Presidència. Aquesta decisió va en la línia de fer un reconeixement molt més explícit a la realitat nacional de l'Aran, que volem que sigui molt més coneguda a tot el país. Sempre hem entès la plurinacionalitat com una riquesa i no pas com un problema, i per això volem enfortir els llaços entre el poble aranès i el poble català.

Els diferents marcs normatius existents des de l'any 1979 han comportat un progressiu reconeixement de la realitat aranesa, de les seves institucions i de l'autonomia en la gestió de serveis al territori de l'Aran. Tota aquesta realitat –i el seu dret a decidir– està protegida també a través de l'Estatut d'autonomia de l'any 2006. Però hem volgut fer un pas més i un pas que sigui definitiu, i en aquesta línia, el passat 11 de març, el Govern es va reunir a Vielha amb la seu del Conselh Generau d'Aran, com una manera de posar en relleu la singularitat de la Val d'Aran i també com una manera de reconèixer i mostrar respecte cap a les seves institucions, cap a la seva llengua i la seva cultura. Amb l'objectiu que l'Aran avanci en el seu autogovern i d'incrementar el reconeixement de les institucions araneses, es van prendre diversos acords que entenem que són importants per a la Val d'Aran.

En matèria de finançament, la comissió bilateral celebrada el 10 d'octubre de 2018 va aprovar la creació de la subcomissió de finançament de l'Aran com a òrgan de suport per a l'estudi d'un nou sistema de finançament. Aquesta subcomissió es va marcar com a objectiu que aquest nou model de finançament permetés al territori de l'Aran disposar d'una autonomia de gestió per al seu desenvolupament. Aquesta ha estat la premissa fonamental que ha regit el procés de debat en el si d'aquest òrgan, a través de diverses trobades, de diverses reunions, i que ha conclòs amb un acord que s'ha materialitzat amb la seva aprovació a la reunió de la comissió bilateral que es va dur a terme el 22 de març, Generalitat - Conselh Generau d'Aran.

Aquest acord té una durada de cinc anys –vostè ens explicava que en féssim una breu explicació– i donarà més estabilitat al Conselh i també permetrà a la Genera-

litat de Catalunya una millor planificació de la despesa. Aquest acord es concreta en dos elements bàsics: d'una banda, es parteix d'un any base; s'haurà d'actualitzar anualment a partir d'uns indicadors determinats, com poden ser l'IPC, la regla de la despesa, la despesa no financera no finalista de la Generalitat i el PIB. Això constitueix el que s'ha denominat «el fons de finançament incondicionat».

D'altra banda, es tindrà en compte també la gestió de l'autogovern a través del coeficient de gestió de competències. L'any base de determinació d'aquest fons de finançament incondicionat és l'any 2018 i té un import de 23.144.436 euros, i, atesa la situació de pròrroga pressupostària en què ens trobem, aquest any l'import del fons de finançament incondicionat serà la mateixa quantitat; per tant, aquests 23.144.436 euros. La previsió és que d'aquí a cinc anys, el 2023, la xifra de finançament estigui al voltant dels 29 milions d'euros aproximadament. I a partir de l'any 2020 aquest fons incorpora una dotació addicional per compensar l'Aran pel desenvolupament de polítiques pròpies. Aquesta dotació addicional, equivalent al 10 per cent del fons de l'any base, es posarà a disposició de l'Aran en un període gradual de quatre anys.

En resum, aquest acord el que permet és que el Conselh Generau d'Aran pugui tenir recursos suficients per complir, de manera eficient i eficaç, l'exercici de les seves funcions i la prestació de serveis al territori de l'Aran amb autonomia suficient per gestionar-los, alhora que li permeti també progressar i ampliar traspassos i competències.

També en l'àmbit de l'autogovern s'han formalitzat dos traspassos –important–: el de la gestió dels espais naturals protegits de l'Aran, i també el de l'heliport de la boca sud del túnel de Vielha al Conselh Generau d'Aran.

En l'àmbit de la llengua, el Govern va aprovar fermament l'ús de les biblioteques públiques a l'Aran i el reconeixement de la seva literatura i realitat lingüística a la resta de Catalunya. El Govern també ha aprovat un pla d'actuació per fomentar la llengua, les tradicions i la cultura de l'occità, l'aranès a l'Aran, a través de l'Institut Obert de Catalunya. També va acordar incorporar progressivament l'aranès en els continguts estables de caire institucional a les webs de la Generalitat. I, per últim, en aquest àmbit lingüístic, es va aprovar també un pla per millorar la presència de l'aranès en l'àmbit de la salut, ja que l'ús d'aquesta llengua millora la comunicació durant l'atenció mèdica.

També s'estan portant a terme actuacions dirigides a reforçar la presència de l'aranès en els mitjans de comunicació públics de Catalunya. Arran del conveni signat entre el Conselh Generau d'Aran i la Corporació Catalana dels Mitjans Audiovisuals, es potenciarà l'aranès en les rodes informatives del canal 3/24, es promourà el doblatge de programació infantil en aranès, s'impulsarà la presència a la Val d'Aran de programes d'entreteniment i de caràcter divulgatiu en el *prime time* de TV3, i es crearan també espais web específics en aranès als webs de la corporació i del 3/24. I em permetrà que li torni la broma: òbviament això permetrà que pugui l'Aran també tenir el seu «Sue Ellen, ets un pendó». De fet, el conveni és el resultat dels treballs de la comissió mixta, de l'ens públic audiovisual i del Conselh Generau d'Aran, amb l'objectiu de fomentar l'aranès a TV3 i a Catalunya Ràdio establert el passat mes de novembre. De fet, la setmana vinent, permetin-me que els ho avanci, està prevista la signatura d'un acord de col·laboració entre el Conselh i la corporació, per reforçar i impulsar la presència de la Vall d'Aran a diferents programacions de TV3 i de Catalunya Ràdio.

Pel que fa a l'àmbit dels esports, també hi ha hagut un reconeixement de l'especificitat de l'Aran, i amb això s'impulsarà també la modificació de la Llei de l'esport de Catalunya, per tal de crear i reconèixer les federacions esportives araneses.

En l'àmbit social, el Govern també destinarà més de 452.000 euros a la futura residència de gent gran i centre de dia de Les, per finançar trenta places residencials i deu d'atenció diürna.

En matèria d'educació, el passat mes de novembre el Govern també va signar un acord amb el Conselh Generau d'Aran i la Universitat de Lleida; un conveni perquè s'inclogui l'opció de l'aranès en els enunciats de l'examen d'història de les proves d'accés a la universitat per a aquest any 2019.

Pel que fa a connectivitat, el Govern també va tractar la situació, i en aquest sentit la previsió és que la fibra òptica de la Generalitat arribi a la Val d'Aran l'any vinent, començant amb el desplegament a Vielha i el municipi de Naut Aran, i ha fet balanç de les polítiques d'ocupació a l'Aran.

Pel que fa a la gestió d'emergències –important també–, aquesta comissió bilateral va donar llum verda a un nou model de gestió integral de l'emergència de la Vall d'Aran, que desenvoluparà el Conselh Generau. De fet, aquest nou model tindrà un període de transició de quatre anys.

Ja ho veuen, tal com es va comprometre, i en compliment de la llei, aquest Govern està avançant en la recuperació dels elements identitaris d'Aran –llengua, història, cultura, drets històrics i reconeixement nacional–, impulsant el progrés per a les persones i acordant un sistema de finançament estable que permeti dur a terme aquestes accions sense oblidar el tracte just a les reivindicacions històriques. Amb el consens amb el territori i les institucions araneses, i des del màxim respecte, estic convençuda que aquesta legislatura marcarà una fita històrica pel que fa al reconeixement de la singularitat aranesa en el conjunt de la societat catalana; una fita que ens permetrà avançar..., pera llibertat de toti es pòbles.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, consellera. Entenc que no hi ha rèplica.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques en l'àmbit del comerç

300-00112/12

Per tant, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques en l'àmbit de comerç, presentada també pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar la interpel·lació, té la paraula la diputada Elsa Artadi.

Elsa Artadi i Vila

Moltíssimes gràcies, vicepresident. Bon dia a tothom. Molt bon dia, consellera. Com sap, i n'hem parlat moltes vegades, tant a govern, però també en aquest hemicle, vivim en un món que és canviant; que és canviant i, a més, ho fa d'una manera cada vegada més ràpida. La internacionalització, la connectivitat, la digitalització, que són al centre d'aquest canvi de paradigma, ens afecten en tots els àmbits de la nostra vida, des de com ens desplacem, com treballem, com ens comuniquem.

I això ens afecta a tots els sectors econòmics, vostè ho sap millor que ningú; n'ha parlat moltes vegades i treballen intensament en l'aplicació de la indústria 4.0, en no permetre que aquest tren de la indústria 4.0 ens passi i no l'aprofitem. Però també ens afecta la resta de sectors econòmics en el nostre país, absolutament a tots. I, en aquest sentit, n'afecta un que per nosaltres és principal, un dels més arrelats, i és que Catalunya és país de comerç, i el nou paradigma, doncs, també l'està afectant, està afectant el comerç; un comerç que forma part també del paisatge de les nostres vides. No entendríem les nostres ciutats, els nostres pobles sense el comerç: gairebé cent mil establiments, més de mig milió de persones ocupades en el sector i, per tant, l'afectació també en les seves famílies. I és que realment una de les característiques del sector comerç també té a veure amb la intensitat amb la que genera ocupació.

Al llarg dels anys, des de Catalunya i des de totes les institucions, doncs, s'ha intentat apostar en dues línies. Per una banda, l'equilibri dels diferents formats comercials: el petit, el mitjà i el gran establiment comercial. I també una aposta pel que són les ciutats compactes. Això..., hem aplicat diferents instruments, i fins i tot la via tributària, com va ser en el seu moment quan es va implementar l'impost de grans establiments comercials. Un impost que va ser atacat per part del Govern espanyol, que va acabar al Tribunal Constitucional, que hem hagut de defensar també davant de la Unió Europea, que al final ens ha donat la raó; que ens ha donat la raó en el sentit d'un impost per corregir externalitats, tant en el que és l'ús del sòl com en la mobilitat generada que provoquen certs establiments comercials i que va en la línia, doncs, d'una millor mobilitat i, sobretot, d'una millor qualitat de l'aire, i per mantenir l'equilibri dels diferents formats.

Des del seu departament, la setmana passada, doncs, es va celebrar la tercera edició de la Setmana del Comerç. Una iniciativa que va ser pionera, que va començar el 2017, que celebrem i que encoratgem a que se segueixi realitzant. És un reconeixement també a la importància d'aquest sector, d'un tipus de celebració que no existia fins ara, i com de central és a la nostra economia. Aquesta Setmana del Comerç, doncs, ha servit també per posar en conjunció diferents àmbits del sector del comerç, i també amb l'Administració, perquè també això forma part del que entenem com la col·laboració publicoprivada; amb tres objectius molt importants. Primer, ha servit per reflexionar conjuntament quina era la situació del sector, quins són els reptes. En segon terme, també, doncs, per intercanviar projectes i experiències que han sigut exitoses –aquelles que no, també–, perquè hi hagi un coneixement compartit, i generar també espais de foment d'idees i de projectes, sempre amb el mateix objectiu compartit, que és que sigui un èxit de futur, que sigui un èxit per a tot el sector comercial a casa nostra.

Podríem definir com tres grans reptes que afronta ara mateix el sector. El principal de tots és que es troba immers dins d'aquest canvi de paradigma, amb la irrupció de les noves tecnologies, que fan aparèixer, però sobretot estendre, una modalitat de comerç que fins ara era molt minoritària i que passa per un canvi substancial dels patrons de comportament dels consumidors, sobretot amb la irrupció del comerç electrònic, que ho està canviant tot, que està impactant en el comerç, però que també està impactant en la mobilitat i en la qualitat de l'aire de moltes ciutats, especialment aquelles més denses. Ho està canviant tot, tot i no ser encara tan extens com en altres països, però amb unes taxes de creixement prou ràpides com perquè sigui urgent veure com fem evolucionar el sector, com el fem competitiu i com el fem conviure amb una transformació que seguirà succeint.

En segon terme, que va lligat però que no és exclusiu de la relació amb el comerç electrònic, la necessitat d'impulsar els nostres eixos comercials dins d'una mirada de ciutat, que ajudi a preservar tradicions, que ajudi a preservar locals, també, emblemàtics, aquests hàbits de convivència, de comerç, que donen vida, precisament, als nostres barris.

I, finalment, i tot i que l'impacte no és extensiu en tot el comerç, sí que és intensiu en certes àrees –ho és, particularment, en zones turístiques a la ciutat de Barcelona–, que és el fenomen del «top manta». I aquesta apel·lació a que respongui sobre aquest fenomen no és només des de la mirada del comerç, també com a membre del Govern, perquè té unes afectacions que van molt més enllà del que és el comerç, i que sobretot té una dimensió social que cal atendre i cal donar-hi resposta també d'una manera urgent i evitar la precarització de les vides de moltes persones.

En aquest sentit, doncs, voldria preguntar-li a la consellera sobre l'Agenda de Comerç 2020-2021, que, de fet, en la Setmana del Comerç s'hi va fer referència. En un moment en què les dades es comencen a reactivar i que també cal aprofitar, com generem nous models de negoci, com acompanyem aquesta transformació digital maximitzant les inversions, i com fem un canvi, també, d'una gestió proactiva dels

comerços i de treure profit dels recursos, de les capacitacions, com innovem d'una manera que sigui àgil i que sigui fàcil. Lligat amb això, com donem noves competències, formació, professionalització als venedors, als treballadors del sector, i com les noves generacions també ho veuen com una activitat de futur. I, alhora, com posem el comerç al centre dels plans de ciutat per donar resposta a les motivacions dels consumidors i a l'hora de generar un model de futur. I, per tant, com fem convergir els nous canvis amb un sector que ha de seguir sent de futur.

En aquest sentit, voldria preguntar-li també a la consellera sobre el desenvolupament de la Llei de les APEU, o els BIDs, que es coneix arreu del món: en quina situació es troba, com la tenim orientada, com s'hi està treballant des del departament perquè serveixi per donar resiliència, transformació, promoció i, sobretot, que passi per l'enfortiment de l'associacionisme, que ha sigut present, però que segurament cal enfortir-lo també en aquest sector. Una llei de les APEU que ha vingut demandada pel mateix sector reiteradament, també amb la voluntat de que hi hagi una relació més directa entre els comerciants i la mateixa Administració local, que no sempre ha sigut fluida i que no sempre ho ha sigut a tot arreu ni en tots els temps i que, per tant, requereix més aquesta col·laboració publicoprivada.

Una orientació que entenem, d'aquesta llei, que ha de ser per buscar solucions, si m'ho permet, de les que en diem *bottom-up*, solucions que sorgeixen dels que són els veritables actors, per donar més competència a les associacions, accions que beneficiïn el conjunt de l'àrea on s'apliquin, on hi hagi corresponsabilitat, on hi hagi col·laboració i on hi hagi, si m'ho permet, els que literalment aixequen les persianes, que són els que detecten millor quines necessitats són les que tenen. Ha de ser el mateix sector, des del seu coneixement, des de la voluntat de prioritzar el conjunt, doncs, que marqui quines són les actuacions que realment s'han de prioritzar, que acordin de manera conjunta accions que vagin encaminades a millorar la captació d'inversions, a augmentar la demanda, a incrementar la visita de les zones, de manera que es puguin revitalitzar zones o que siguin més projecció de futur. Gestionar locals buits, que en tenim molts a moltes zones de la ciutat; locals buits que se'ls ha de donar una sortida, que han de passar, en part, també, per atraure més activitat econòmica i que des del mateix àmbit, doncs, es pugui orientar cap a què creuen que ha de ser complementari i què s'ha de reforçar. L'assessorament, el foment de la formació, inclús la promoció de millores ambientals i de l'entorn que vagin en benefici de tothom; la gestió de l'espai públic i la publicitat conjunta, entre d'altres.

Una pregunta més concreta i que esperem que també la consellera pugui resoldre dubtes en aquest àmbit. Entenem que el Govern en cap cas pensa en aquesta eina per substituir ni per minvar serveis que s'estan donant ja des dels serveis municipals, ni tampoc, en cap cas, perquè des del sector privat s'exerceixin potestats que són precisament de l'Administració, que entenem que ha de seguir fent.

Finalment, com ja també apuntava a l'inici de la intervenció, crec que és rellevant que des del Govern es marqui una ruta, es marqui un projecte, d'acord amb les actuacions que s'haurien de treballar per a l'abordatge del fenomen del «top manta», per donar-li solucions, per donar-li solucions des d'un punt de vista integral. Especialment en aquelles zones del país on hi ha afluència turística es produeix i s'ha estès, especialment en els darrers anys, la pràctica de la venda de productes al carrer sense regulació, que incideix, evidentment, en l'ocupació de la via pública i, per tant, en la convivència de l'espai públic, que, en algunes àrees, incideix negativament en el comerç i la restauració, però que sobretot condemna a una manca d'oportunitats les persones que estan en situació de vulnerabilitat i que són les que acaben practicant..., «fent la manta», que en diríem.

Aleshores, sí que voldríem fer una apel·lació al Govern de la Generalitat de com està enfocant, des dels diferents àmbits, des de totes les administracions, com pot liderar, com pot posar-se al capdavant per evitar un fenomen que no ajuda a ningú i que especialment condemna a moltes persones.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Artadi. A continuació té la paraula la consellera d'Empresa i Coneixement, per contestar la interpellació.

La consellera d'Empresa i Coneixement (M. Àngels Chacón i Feixas)

Moltes gràcies. Gràcies, vicepresident; gràcies, diputada. Diputats, diputades, efectivament, el comerç a Catalunya representa 101.000 establiments, unes vuitanta mil empreses, i ocupa més de mig milió de persones. Efectivament, com vostè hi feia referència, diputada, afrontem uns reptes propis del sector, però també condicionats per la irrupció de les noves tecnologies i de fenòmens –ara en parlarem– com el «top manta», com reptes que tenim derivats del canvi d'hàbits de consum.

Contestant les preguntes que vostè em presentava, el primer a què fem referència és a aquesta Llei d'APEU. Evidentment, en cap cas –i això l'hi puc garantir– implica o bé desatendre la responsabilitat, les obligacions que com a Administració de la Generalitat tenim, ni tampoc a nivell municipal, sinó que complementa. Agafem aquesta iniciativa de desenvolupar aquesta Llei d'àrees de promoció urbana, que es troba ja en tràmits imminents a l'entrada al Sicop i en fase d'informació pública, perquè enteníem que calia una eina complementària al que són les polítiques ja de promoció de l'activitat comercial, tant a nivell local com a nivell d'Administració de Generalitat.

Per què? Perquè és cadascuna de les àrees delimitades que quedaran com a zona APEU, és cadascuna d'aquestes àrees qui té un entorn determinat, uns actors determinats, i a qui cal també una sèrie d'actuacions determinades. Per tant, doncs, volem especialitzar, focalitzar molt i molt bé les actuacions, per tal de ser el màxim d'eficients. Per tant, entenem APEU com un complement a les polítiques que s'estan desenvolupant.

Vostè ho apuntava: tenim molts reptes pel que fa al que és el problema dels locals buits, tenim també problemes pel que fa a aspectes a complementar millores en l'entorn urbà, esdeveniments, dinamització del sector... Per tant, doncs, entenem aquesta llei com a complement.

Feia referència vostè també al que és l'Agenda Comerç 20-21. Evidentment ens cal –no ens atrevim a fer-lo més llarg, un programa de dos anys, perquè l'entorn socioeconòmic està canviant de tal manera que no ens permet fer-lo més extens– un full de ruta; un full de ruta que integri, com vostè apuntava, tots aquests reptes i un seguit d'actuacions. D'entrada..., i aquí sí que és un missatge que també vull transmetre molt i molt clar, quan de vegades se'ns titlla que no gestionem, que no estem sent proactius en les actuacions. D'entrada, només unes quantes dades: els programes que s'han desenvolupat aquest darrer any, l'any 2018, vinculats al comerç, pugem a més de 7 milions d'euros. A què els hem destinat, en concret? Doncs, pel que fa a la competitivitat, al foment de la competitivitat de l'empresa a través de les entitats, a l'associacionisme entorn del comerç, hi ha 3,8 milions d'euros. A programes de participació en activitats firals, sectorials, multisectorials i professionals de comerç i serveis a Catalunya, doncs, gairebé 600.000 euros. Al Programa de transformació digital, 1.152.000 euros. I al Programa d'implantació de nous comerços i millora comercial dels establiments, també 1 milió i mig.

Per tant, doncs, paral·lelament a aquestes polítiques, a aquestes actuacions amb dotació econòmica concreta, hi ha una sèrie d'actuacions que fem. Primer, s'apuntava que hi ha aquesta transformació dels models econòmics vinculats al comerç. Què hem fet? Doncs impulsar l'estudi de nous models de negoci; millorar la competitivitat d'uns espais, també vinculats al sector, com són els mercats municipals; també posar les taules sectorials en marxa –en concret, per posar exemples de dos sectors, com poden ser el sector de la flora i la planta i el sector d'electrodomèstics i mobles–, i també la formació a través d'associacions de comerciants. També ens

cal prestigiar el sector. Per això continuem amb els Premis Nacionals a la Iniciativa Comercial, el Mapa de comerços centenaris i la Setmana de Comerç, de la qual vostè feia esment, amb activitats al territori i jornades..., les hem anomenat Jornades de Comerç Increïble.

Acompanyem –i ara m'hi referiré– en aquesta necessària transformació digital dels comerços, i també tenim claríssim que el comerç ha d'estar al centre dels plans de ciutat. En aquest sentit, els estudis d'*eCommerce* i mobilitat, l'impuls, també, al comerç digital, i el que fa a la professionalització del món associatiu i al foment de la internacionalització.

Quines actuacions fem o estem promovent per tal d'adaptar aquests reptes, aquestes noves tecnologies a la integració d'elles a les estratègies dels comerços? Doncs, tenim clar també que el comerç físic fins ara –es deia– «no podrà competir amb el comerç electrònic». En canvi, entenem que cal dotar d'eines perquè pugui ser possible. En aquest sentit, hi ha tot un seguit de treballs dedicats a millorar l'experiència de compra dels usuaris; també els avantatges que ofereix l'Omnicanal s'hauran d'anar compensant amb tot de sensibilització que s'ha d'establir en el sector comerç. I hem de tenir clar que la botiga física no només passa a ser només un element de vincle amb el consumidor, sinó que també hi hem d'establir aliances amb altres distribuïdors, com puguin ser Amazon, Alibaba o Zalando, a l'hora de recollir comandes fetes per internet.

També preveiem que la intel·ligència artificial revolucionarà molt i molt el que és el mercat del *retail* en els propers anys; la intel·ligència artificial aplicada també a la predicció d'hàbits de consum ens ho transformarà.

Quin marge tenim per actuar a nivell legislatiu? El marc normatiu que tenim està regulat per aquesta legislació estatal, la Llei 34/2002, però tot i així hi ha una sèrie d'actuacions que amb la Llei 18/2017 realitzem des de la conselleria; en aquest sentit, tant a empreses, fomentant el que són els punts de recollida de les botigues, com també als ajuntaments, perquè entenem i tenim claríssim que aquests nous hàbits de consum, aquest nou model de compra, afecten molt i moltíssim la mobilitat. Els dono algunes dades: l'any 2018 hi va haver més de 53 milions de compres *online* a Catalunya; el 77 per cent d'aquestes compres demanen lliurament a domicili, i només un 15,1 per cent de les compres fins ara fetes *online* demanen recollida als establiments comercials. Per tant, doncs, haurem de revertir aquesta tendència. I d'aquests 39 milions de desplaçaments, 6 milions corresponen a segones visites, perquè en una primera entrega, doncs, el comprador no era a casa. Per tant, veiem com estem treballant i haurem de treballar moltíssim aquest aspecte de la mobilitat conjuntament amb els ajuntaments.

Pel que fa a les actuacions en matèria de digitalització, els deia abans que més d'1.152.000 euros s'hi han destinat, no només a partir de l'agenda 2021, sinó també de la Setmana del Comerç. Estem fent autodiagnosi TIC. El Consorci de Comerç, Artesania i Moda disposa d'una eina d'autodiagnosi per a empreses de comerç per tal que coneguin el seu grau de digitalització. I també esmentar que aquest any 2018 es van fer més de tres mil autodiagnosis.

Ens comentava un aspecte que és molt i molt important, que és el top manta. El top manta és, bé, un fet que haurem de ser valents i abordar de manera transversal. El mateix síndic de Greuges ahir en feia esment i deia que aquest és un fenomen que no és qüestió d'immigració; demana que desfem aquesta vinculació de conceptes, i si confonem top manta amb immigració estem davant de sortides disperses.

Es demanen també actuacions valentes, decidides a focalitzar aquest problema. I en aquest sentit lamento molt les declaracions que l'alcalde Colau està fent des de l'Ajuntament de Barcelona traient-se les puces del damunt, focalitzant el problema, doncs, cap al Govern. Aquesta és una qüestió que afecta aspectes econòmics i aspectes socials, i que entenem que no resoldrem de cap més manera que no sigui amb l'establiment d'un protocol, un protocol d'actuació on hi ha d'haver involucra-

des les diferents administracions i les diferents policies, i cadascuna amb el seu grau d'implicació.

És en aquest sentit que, defugint demagògies, defugint aquestes situacions fàcils, hi hem de donar sortida. No només perquè es violen drets com la propietat intel·lectual i industrial i perquè hi ha una evasió fiscal directíssima, sinó també perquè està afectant, doncs, persones que queden en mans de xarxes que, evidentment, exploten aquest fet. Per tant, la proposta, l'aposta del Govern de la Generalitat és treballar amb un protocol consensuat: totes les administracions hi hem d'estar implicades, absolutament totes.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, consellera. Té ara... No sé si volen fer la rèplica... (*Veus de fons.*) No tenen previst fer la rèplica? (*Veus de fons.*)

Interpel·lació al Govern sobre la visió del Govern amb relació a la participació catalana en el colonialisme i l'esclavisme

300-00110/12

Per tant, passariem al següent punt de l'ordre del dia, que és el tretzè, la interpellació al Govern sobre la visió del Govern amb relació a la participació catalana en el colonialisme i l'esclavisme, presentada pel Grup Parlamentari Republicà. I per exposar la interpellació té ara la paraula el diputat Ferran Civit.

Ferran Civit i Martí

Bon dia. Gràcies, vicepresident. Conseller, diputats, diputades... «Yo soy aquel negrito del África tropical.» Suposo que se'n recorden, no?, d'aquest famós eslògan. Molts ja no el vam viure, per joventut, però forma part de la memòria històrica d'aquest país. Però, clar, és això. I jo vaig sentir una vegada dins la meua família, ara fa uns vint anys: «La culpa de los problemas de Guatemala es de los indios.» La meua família paterna ve de Guatemala, i això ho he sentit.

I això vol dir que l'imperialisme, el colonialisme, que semblava una època històrica passada, doncs, per desgràcia és ben viu i està ben present entre nosaltres. Perquè això sí que és *supremacismo del bueno*, considerar que hi ha éssers inferiors, superiors, i que això justifica després el colonialisme, l'imperialisme o l'esclavatge i –no cal dir-ho– el fet de no considerar que a aquesta gent o als seus descendents se'ls hagi de demanar perdó, i això sí que és supremacisme.

No som, certament, nosaltres, els responsables ni del colonialisme ni de l'esclavisme del passat, però sí que som responsables d'una herència rebuda. I una democràcia plena ha d'assumir els seus errors, però també els que ha rebut, i en aquest cas hi ha tot el tema del colonialisme.

El president de Mèxic, Andrés Manuel López Obrador, saben que fa unes setmanes va emetre un comunicat en un acte públic que feia en què, com han fet altres presidents d'antigues colònies, reivindicava que la metròpoli demanés disculpes per tot el que va passar. Doncs, certament, el que expressava no era un caprici; era una necessitat de tancar les ferides del passat.

I assumir el que es va fer no és en cap moment ni una vergonya ni una traïció, malgrat que alguns piuladors il·lustres ho diguessin, perquè no es poden assumir els èxits sense assumir els fracassos, perquè no pot ser que parlem de gestes èpiques molt lloables –com la que van fer el portuguès Magalhães i el basc Elcano circumvallant el món– però que no assumim, dins la mateixa moneda, doncs, les *encomiendas*, l'explotació de les mines del Potosí, l'evangelització forçada i moltes altres coses. Perquè la *conquista de América* va ser això: ni un pacte, ni un acord, ni una

entesa, ni un diàleg; va ser una conquesta, va ser un procés de tot menys amable, encara que avui es consideri com la primera globalització.

L'Estat espanyol no ha assumit ni el seu passat colonial ni imperial ni esclavista. Queda lluny, certament, però tampoc –és trist dir-ho– no ha assumit el seu passat més recent, tenint en compte que queden més de cent mil persones en fosses comunes pendents de ser recuperades, i, lògicament, tenim un dictador –que, per desgràcia, sembla que estigui ben viu– al Valle de los Caídos i que no vulgui sortir d'allà.

No parlarem de memòria històrica recent perquè no toca avui, però sí que volem parlar de reparació històrica, sí que volem parlar de la part que ens competeix com a catalans.

Un decret de Carles III del 1778 va permetre que finalment el que eren els regnes d'altres llocs que no eren la Corona de Castella intervinguessin en les colònies americanes. Fins al 1778 allò era patrimoni del Regne de Castella, tant la colonització com el tema del comerç. A partir d'aleshores, els catalans –els ports catalans i els emprenedors catalans– s'hi van posar a base de bé. I «a base de bé» vol dir tant en sentit positiu com en sentit negatiu, perquè, certament, potser no vam participar en els exterminis ni el genocidi indígena del segle XVI, del segle XVII i del segle XVIII, però nosaltres vam entrar per la porta gran: vam participar al colonialisme a través del tràfic d'esclaus, i això és una vergonya de país –és una vergonya de país. Perquè si fins i tot l'Estat espanyol va demanar disculpes als jueus sefardites que van ser expulsats al segle XV i es va donar fins i tot la nacionalitat espanyola als seus hereus –el 2015, amb el Govern de Mariano Rajoy–, nosaltres hem de fer-ho, també. Nosaltres hem de demanar disculpes per la nostra part més vergonyant, que va ser el tràfic d'esclaus.

No sé si recorden la pel·lícula *Amistat*, de Steven Spielberg, que es va estrenar ara ben bé fa uns vint-i-dos, vint-i-tres anys. Parlava d'un vaixell negrer, d'un vaixell negrer en el qual participava, després que s'hagués considerat il·legal, l'esclavatge arreu del comerç atlàntic. Aquell vaixell estava comandat per un capità eivissenc, Ramon Ferrer, i hi va haver un motí el 1839. A partir d'aquí es demostra que aquí parlar català o no parlar català no significava l'exempció de ser un esclavista o un negrer, i l'*Amistat* n'era un bon exemple.

Algunes de les fortunes de la revolució industrial –algunes, no totes– sí que tenen un passat esclavista. Tenim la revolució industrial feta a Catalunya, que sempre s'ha dit que es va fer sense carbó, sense acer i sense cotó; però sí que es va fer una revolució industrial, en aquest país, amb sang i suor d'esclaus. Perquè molta d'aquesta sang i d'aquesta suor, que van sortir d'Àfrica i que es van portar a països com Cuba..., els beneficis dels *ingenios* sucres es van revertir en part en la industrialització de Catalunya, i la suor de l'esclavatge també taca l'origen de la nostra revolució.

Cognoms com Vidal-Quadras, López, Goytisolo, Samà, Xifré, Güell, Mas, Torrents, Bru, Rovirosa, Viada o Barba tenen un passat negrer. Suposo que tothom deu saber el fet de que recentment es va retirar l'estàtua d'Antonio López, un conegut negrer, ben a prop d'aquí, però també suposo que deuen saber que uns porxos que estan molt a prop d'aquí, els portos d'en Xifré i els porxos d'en Vidal-Quadras, també tenen el seu origen en el fons de l'esclavatge. O també el Palau Savassona, avui seu de l'Ateneu Barcelonès, també té uns fonaments basats en l'esclavisme en major o menor mesura, no per l'ateneu, eh?, sinó pel que el va fer.

I, clar, això no és només patrimoni de Barcelona, òbviament. Vidal Ribas, un conegut negrer, té un carrer dedicat a Sant Feliu de Llobregat, el seu municipi natal, però també a Esplugues de Llobregat. Al barri de Sarrià tenim un carrer Vidal i Quadras. A Vilanova i la Geltrú tenim una cèntrica rambla que porta el nom de Salvador Samà. A Vilassar de Mar tenim un dels gegants de les festes que es diu Pere Mas Roig, el Pigat, famós capità negrer –mariner, però negrer.

Josep Maria Fradera, un historiador, va elaborar el 1984 una llista de tots els capitans negrers que hi havia hagut a Catalunya, i estem parlant de cent cinquanta

noms –cent cinquanta noms. I molts d'aquests hi van participar quan el comerç d'esclaus ja era considerat il·legal –a l'Estat espanyol no, però a tot el món, sí, al món de les metròpolis. Entre el 1807 i el 1867 van passar de ser el 24 per cent, els vaixells negrers, al 74 per cent –del 24 al 74. Això és una emprenedoria vergonyant com a país.

Prop de 700.000 persones van ser portades des d'Àfrica fins a les colònies –700.000 persones– en aquest lapse de temps, el 40 per cent de tot el que s'havia portat per part de vaixells espanyols des del 1501. El 40 per cent, en aquest lapse de temps; quin gran mèrit català i motiu pel qual estar orgullosos...

Els catalans no hem assumit la nostra història, no hem assumit la part que ens toca del tema de l'esclavatge, del colonialisme, de l'imperialisme, ni a Guinea Equatorial ni a Amèrica –tot el continent americà– ni a altres llocs. És la nostra part com a societat. Si volem ser una societat lliure de prejudicis, lliure d'herències de les quals no volem assumir la part que ens pertoca, però sí que volem reparar els greuges en la major mesura que sigui possible, és el que hem de fer. Perquè una societat desacomplexada s'ha de mirar al mirall, agradi o no agradi el que hi vegi, i aquest mirall no se soluciona llençant-lo o trencant-lo; es mira i es canvia el que toca.

Per això és molt important que nosaltres, si vam participar en l'esclavatge, ho diguem i ho condemnem. És molt important que nosaltres fem gestos per canviar tot això que van fer els nostres avantpassats i de la qual cosa ens avergonyim completament. I també convidem la resta de països amb passat colonial a fer el mateix procés d'autocrítica: trenquem el silenci per fer autocrítica.

Conseller, no podem canviar la història, però sí esmenar-la. No sé si arreglarem res, però sí que crec que és molt important que una societat plena, o com a mínim que ho espera ser, al segle XXI faci aquests gestos d'una vegada per totes. Tenim un deure moral vers els que van patir. Moltes coses avui no les podem arreglar, certament, però ens toca fer-ho. No siguem els últims de Filipines a reconèixer l'error del que van ser el colonialisme, l'esclavisme i l'imperialisme. Els catalans, com molts altres pobles del món, hi van participar, i el nostre deure en una societat occidental evolucionada és assumir-ne les responsabilitats. Ni mai més «Yo soy aquel negrito del África tropical» ni «Todos los problemas de Guatemala son culpa de los indios». Per tant, la nostra responsabilitat és assumir l'herència, però sobretot millorar la projecció de futur.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident

Gràcies, senyor diputat. Per donar resposta a la interpellació, té la paraula el conseller Alfred Bosch, per un temps de deu minuts.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència (Alfred Bosch i Pascual)

Bon dia a tothom. Diputades, diputats, president, mesa..., diputat Civit, li haig de dir primer, abans que res, que el felicito per aquesta iniciativa. Ja era hora. Jo crec que la resposta, tant meva, personal –deixi'm que l'hi digui–, com del Govern de Catalunya, no pot ser més que una resposta favorable, favorable a la interpellació, per diverses raons.

Primer, perquè el genocidi colonial i de la conquesta d'Amèrica i tot el que se'n deriva és veritat, històricament és veritat. Per tant, seria absurd que entréssim aquí..., sí que ho és. I consultin-ho a qualsevol dels historiadors solvents, que els explicaran no només que això va succeir, sinó també la magnitud –que cada vegada es coneix millor– del que va succeir. I, per tant, no podem negar que en cent cinquanta anys la població indígena de les Amèriques passa de 60 milions de persones a 6 milions de persones. És a dir, afecta..., «afecta», no, diguem-ho clar: elimina el 90 per cent de la població originària de les Amèriques. La magnitud és incomparable a qualsevol

altre procés de conquesta o ocupació. Segurament, en aquest cas, estem parlant del més greu de què podem parlar en la història de la humanitat.

I estem parlant de persones; persones com nosaltres, persones que estimaven, persones que somiaven, persones que vivien, que treballaven. I, per tant, no ens quedem en les xifres, anem també a veure, doncs, com aquesta gent, col·lectivament, van desaparèixer de la faç de la terra. Van desaparèixer les seves cultures, la seva manera de fer, la seva manera de crear, la seva manera de construir.

A sobre, a part de les matances que es van produir, que van ser moltes, molt nombroses, aquí també hi hem d'incloure la introducció d'epidèmies –que no van ser combatudes, sinó tot el contrari: van ser utilitzades a favor de la conquesta i de l'ocupació– i de la fam –derivada, en gran mesura, de conflictes bèl·lics també connectats amb l'ocupació i també connectats amb la colonització.

Estem parlant, a més a més, d'una destrucció cultural massiva. Llengües senceres van desaparèixer. Van desaparèixer tradicions. Van desaparèixer documents, documents fets amb la grafia, amb el sistema pictogràfic de moltes d'aquestes cultures, que simplement van desaparèixer i que, a més a més, ara ens impedeixen reconèixer la riquesa, la pluralitat, la creativitat de totes aquestes societats. Alguna coseta s'ha conservat, però en general tot això va ser destruït, i va ser destruït amb la connivència, doncs, d'aquells que en aquell moment mantenien també l'hegemonia cultural de l'ocupació, en bona mesura connectats al poder imperial d'aquella època i a l'Església catòlica –les seves jerarquies, en aquell moment.

Per tant, aquí tenim... Miri, per citar-lo..., és un exemple que és molt gràfic, també: la ciutat de Mèxic, el 1520, eh?, el que en deien Tenochtitlan, en aquells moments era una ciutat amb prop de 200.000 habitants que vivien sobre una llacuna, que es movien amb embarcacions, bàsicament, d'una banda a l'altra, i que tenia un comerç, un intercanvi, i era com un centre cultural també. Amb totes les injustícies que té qualsevol –qualsevol– gran ciutat, lògicament –també allà n'hi havia–, però en qualsevol cas va ser, doncs, una ciutat que bàsicament va desaparèixer.

I a sobre d'aquesta, també de forma molt gràfica, s'hi va erigir una ciutat completament diferent, una ciutat on a sobre de les piràmides hi van construir catedrals, i allà on hi havia esplanades de reunió per tal de celebrar-hi totes les cerimònies pròpies d'aquelles cultures indígenes, doncs, s'hi van passar a celebrar desfilades militars, cerimònies religioses, etcètera. Per tant, aquí hi ha la desaparició total d'un món: de persones, però d'aquestes persones que vivien en un univers cultural determinat. I tot això, fruit de l'ocupació i del saqueig, simplement va desaparèixer.

Al damunt de tot això, també trobem tres segles de tràfic d'esclaus, el transport –que també s'ha citat–, i en els quals en el darrer moment hi van participar destacats catalans. Per tant, aquí, doncs, alguna cosa nosaltres també hi hem de dir, perquè també vam afectar unes poblacions de les Amèriques i del continent africà, que va quedar molt tocat per aquesta experiència reiterada al llarg de molts segles.

Estem parlant del procés possiblement més mortífer que s'ha produït en la història de la humanitat, i, per tant, no el podem ignorar, l'hem de reconèixer. I si hi ha responsabilitats o hi ha alguna implicació del passat, dels nostres avantpassats, doncs, lògicament això ho hauríem de dir també. No podem canviar el passat, és evident, però el podem conèixer millor, cada dia millor. I, sobretot, el podem *reconèixer*. Altres ho han fet: França va demanar disculpes pel procés de colonització; Alemanya va demanar disculpes per la Segona Guerra Mundial i l'holocaust que s'hi va produir en paral·lel; el Regne Unit ha demanat també disculpes a països africans –Kènia i altres països– per les seves accions colonials; Holanda ha demanat disculpes per les execucions sumàries a Indonèsia en el període colonial... Per tant, aquí no només hi ha l'obligació de conèixer i de reconèixer; també hi ha una obligació política, ètica, per dir que allò que va passar no volem que passi mai més. I, per tant, nosaltres ens hi pronunciem en contra; en la mesura que això ens implica i fa referència a nosaltres, ens hi pronunciem en contra.

Per tant, escolti, per part de la meva persona, per descomptat –com sap vostè–, però també per part del Govern de Catalunya, cap problema en assumir aquelles responsabilitats que ens pertoquin derivades de la història i en condemnar uns fets que clarament són condemnables. Animaria aquest Parlament a continuar debatent, arran d'aquesta interpellació, i també en la moció subsegüent, per tal de que aquesta cambra adopti les decisions que democràticament es considerin adequades en aquests fets històrics.

Animar també que aquest Parlament insti el Govern de Catalunya a que s'hi pronunciï, perquè creiem que seria saludable i que seria ètic fer-ho.

I al mateix temps, si m'ho permeten, també compartir amb els pobles americans i amb els països americans impactats per aquest procés històric..., que també sàpiguen quina és la nostra posició. I per això a mi m'agradaria introduir aquí unes paraules en castellà adreçades a..., los pueblos indígenas de las Américas, a los países del continente americano, y en concreto también a una persona que lo ha solicitado, el presidente de los Estados Unidos de Méjico, Andrés Manuel López Obrador, que vaya por delante –vaya por delante– nuestra condena a los abusos cometidos contra las poblaciones y los pueblos originarios de América y de las Américas, porque debemos condenar y deplorar la muerte de millones de personas y la desaparición de culturas enteras. Nunca más la barbarie, nunca más la dominación, nunca más la atrocidad.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el finançament necessari per a reforçar l'estat del benestar

302-00081/12

No hi ha rèplica; per tant, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el finançament necessari per reforçar l'estat del benestar, presentada pel Grup Parlamentari Republicà. (*Veus de fons.*) Em sembla que no hi és, el diputat que ha de defensar la iniciativa... (*Veus de fons.*) Sí, sí. Per tant, senyor Maragall, té la paraula per exposar la moció.

Ernest Maragall i Mira

Bé, bon dia. Bon dia, president; bon dia, senyores i senyors diputats. Cinc minuts o deu?

El vicepresident primer

Cinc, senyor diputat; cinc minuts.

Ernest Maragall i Mira

Cinc? Molt bé. Bé, avui presentem aquesta moció, que es deriva de la interpellació que vam veure en l'últim Ple, i és una moció que podríem dir que és la plasmació en termes formals, molt sintètics i molt concentrats, del que ha sigut la política econòmica del Govern i, molt particularment, dels departaments d'Economia dirigits per responsables d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Una política econòmica massa cops per a un país abandonat per aquells que s'omplen la boca en defensa de la igualtat, però que sempre acaben prioritant interessos electorals. I crec que la manera d'actuar del vicepresident Junqueras i del vicepresident Aragonès ens parlen exactament de l'actitud contrària: de l'obsessió per garantir el finançament necessari per construir l'estat del benestar, el que ha de donar resposta a les necessitats de la ciutadania de Catalunya.

No podem fer abstracció, doncs, d'un determinat context de globalització, aquest context que afecta els estats del benestar de l'arc mediterrani, dels països del sud d'Europa molt especialment. Però és un context, en fi, molt diferent d'aquell en què es va desenvolupar la primera construcció, la primera gran construcció de l'estat del benestar, d'allò que a França en deien *Trente Glorieuses*, els trenta anys gloriosos posteriors a la Segona Guerra Mundial, quan l'Europa democràtica va tenir un creixement econòmic continu que va permetre assentar les bases d'aquesta capacitat de construcció de l'estat del benestar. En aquell temps –recordem-ho– nosaltres teníem una dictadura feixista el llegat institucional de la qual avui vivim dia sí, dia també.

Nosaltres vam construir aquell estat del benestar durant els anys vuitanta en un context absolutament desfavorable per a la consolidació fiscal, que és el mínim que requereix un estat del benestar ambiciós. Cal recordar-ho: ara mateix, l'any passat, mentre els ingressos provinents d'impostos de països com Dinamarca o Suècia segueixen voltant el 45 per cent, a països com Portugal o Espanya n'estem lluny, molt lluny: a Portugal, un 34,7 per cent; a l'Estat espanyol, en el seu conjunt, només són el 33,7 per cent. I encara ara hem d'escoltar com la gran patronal espanyola segueix reclamant reducció d'impostos en termes globals.

Amb aquesta capacitat fiscal, si l'apliquem en el cas d'una administració com la Generalitat de Catalunya, que és responsable de la despesa efectiva de tots els grans conceptes de l'estat del benestar –educació, salut i serveis socials–, comprovem que la Generalitat disposa del 13 per cent del PIB, és a dir, quatre vegades per sota d'aquells països que són el paradigma del que vol dir «estat del benestar».

El Departament d'Economia, dirigit per Esquerra Republicana, ha estat molt ambiciós a l'hora d'avançar en termes de definir i de construir una fiscalitat més verda, més progressiva, que garanteixi aquest finançament, o que ho intenti posant-hi totes les seves capacitats, no? Però crec que aquest objectiu ara mereix no només que el concretem, sinó també que el compartim. I és en aquest sentit que fem una apel·lació als grups d'aquesta cambra, molt especialment als grups que es diuen «progressistes», en fi, a abandonar l'electoralisme o tot el seguidisme d'altres dinàmiques parlamentàries, que sempre és possible, però mai recomanable, i que ens asseguem, que compartim, que col·laborem a l'hora de definir què vol dir finançament de l'estat del benestar com a objectiu absolutament compartit.

Estem, doncs, en aquesta proposta de debat sobre els pressupostos de la Generalitat, aquest debat necessari i possible que seguim oferint, que segueix estant sobre la taula, que pretén recuperar molt especialment, en termes reals, l'educació que teníem l'any 2010. I hem d'intentar, doncs, recuperar conceptes com el finançament de les escoles bressol o com el desenvolupament d'aquesta figura de les beques salari, o el reforçament de la renda garantida.

Som conscients que construir l'estat del benestar que mereix la ciutadania de Catalunya no es pot fer amb un estat a la contra. Les obligacions de despesa a Espanya estan descentralitzades, però no les responsabilitats sobre els recursos propis, de manera que estem en la pitjor situació per dur endavant aquesta política, aquesta voluntat, aquesta estratègia constructiva.

I per això demanem també a l'Estat que ens faciliti les dades per saber on som, per saber què passa amb les nostres balances fiscals –no en tenim les dades–; demanem que es compleixi el criteri bàsic de responsabilitat institucional amb l'avançament de les bestretes de finançament, que no estan arribant quan ho haurien de fer, i això és un atac, una agressió directa a la nostra capacitat de gestió directa com a administració des de Catalunya, i demanem que es compleixin els compromisos que es van prendre fa pocs mesos per part del Govern central en el terreny tant de la despesa d'infraestructures associada a l'Estatut d'autonomia com en el tema...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyor Maragall.

Ernest Maragall i Mira

...del finançament dels Mossos d'Esquadra. I és tot això, el que conté aquesta moció. I espero que també, en la mesura que hem acordat algunes transaccions a les esmenes presentades...

El vicepresident primer

Vagi acabant.

Ernest Maragall i Mira

.....puguem efectivament votar-la favorablement.
Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. (*Alguns aplaudiments.*) A continuació, és el torn per defensar les esmenes presentades. I en primer lloc té la paraula la diputada Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bon dia, consellers, conselleres, vicepresident. Bé, en aquesta moció que ens presenta Esquerra Republicana sobre el finançament necessari per reforçar l'estat del benestar..., val a dir que l'obligació d'un govern és governar, i val a dir que el que ha de fer és treballar per aconseguir els màxims recursos, el màxim finançament per fer front als reptes i als problemes que té el país.

I té diferents vies per fer-ho, sempre que sigui proactiu, evidentment, que és el que hauria de fer un govern: ser proactiu, avançar-se. I per tant, com deia, hi ha diverses possibilitats: a través d'un pressupost –després en parlaré–, a través del que li possibilita l'autogovern, que és la modificació de la fiscalitat i alguna reforma fiscal per aconseguir més recursos, o el sistema de finançament autonòmic. Són tres vies que té el Govern per aconseguir més ingressos, i, per tant, poder fer front a aquest estat del benestar.

Sobre el sistema de finançament autonòmic, per començar i seguir una mica la pauta de la moció, miri, jo l'hi diré: el 2014 tocava un nou sistema de finançament, la revisió del sistema de finançament. És cert que el Partit Popular no va tenir massa interès en que es modifiqués i es renovés, aquest sistema de finançament autonòmic, però també li haig de dir al Grup d'Esquerra Republicana que el Govern del que vostès formaven part tampoc va tenir molt d'interès en que això fos així.

És més, el Partit Popular va posar en marxa un grup d'experts per fer un estudi sobre l'actual model de sistema de finançament i sobre possibilitats de futur i Catalunya no hi va enviar cap expert, no hi van posar un nom perquè hi hagués un representant o com a mínim una persona triada per Catalunya perquè formés part d'aquest grup d'experts. L'estudi va sortir, l'informe va sortir; en algunes coses hi podem estar d'acord, en d'altres no, però en tot cas hi havia un document de partida en el que no van participar. No pot ser que els catalans, que Catalunya, que el Govern de Catalunya deixi cadires buides. Hem d'estar representats, els catalans, per dir si ens agraden o no les coses, per influir, per a allò que havíem fet sempre i que jo crec que hem fet bé els catalans, que és intentar aconseguir més finançament i més competències. I això ho hem anat fent al llarg d'aquests anys de democràcia.

Doncs mirin, en els darrers vuit anys el Govern de la Generalitat no ha aconseguit ni millor finançament ni més competències; per tant... És veritat que el Partit Popular no hi ha tingut interès, però vostès tampoc ho han fet. I, per tant, en aquests darrers vuit anys –ara parlaré dels nou mesos del Govern presidit per Pedro Sánchez–, cap millora en finançament i cap millora en competències, mentre que sí que ho han fet algunes altres comunitats autònomes. Per tant, crec que aquí li hem de demanar al Govern que faci la seva feina, que representi els catalans, que defensi els interessos de Catalunya allà on toqui, allà on hi hagi una cadira, allà on se'ns esperi.

Per això fem una esmena, nosaltres, en aquest sentit, que hem transaccionat amb el Grup d'Esquerra Republicana, i l'hi agraeixo, perquè ens comprometem a fer la feina que ens pertoca i a anar a defensar els nostres interessos.

Però deia..., una seria el model de finançament autonòmic; l'altra és el pressupost. El pressupost és el recurs, la llei més important que aprova un parlament i en la que el govern diu d'on treu els diners –per fer-ho fàcil i entenedor–, on els genero, i en què els gasto. Doncs escoltin, vostès encara no han aprovat el pressupost de la Generalitat per al 2019. Nosaltres teníem una esmena que deia: «Al proper consell executiu, dimarts vinent, dia 9, aprovin aquest pressupost del que tant parlen.» Aprovin-lo. Si és tan bo, si els agrada tant, si creuen que resoldrà tants problemes, per què no l'aproven al consell executiu? El registren al Parlament, com s'ha fet tota la vida des de que hi ha democràcia, i després negocien amb els grups parlamentaris.

És que el senyor Junqueras ho va fer així. Va ser valent, en aquell moment: va presentar el pressupost, el va aprovar, el va presentar en el Parlament, el va registrar i va començar les negociacions amb els grups. No li va sortir bé, no el va aprovar, el 2016. Bé, però com a mínim es va creure aquell pressupost que havia presentat. A més, senyor Aragonès, vostè formava part del seu equip. El va aprovar, el va registrar al Parlament i va començar el tràmit. No entenc per què vostès no fan aquesta feina, no s'entén. Sincerament, tenint un pressupost treballat, no entenem com vostès no l'aproven. L'hi hem demanat en una esmena, que no ens han acceptat.

Bé, suposo que és que vostès volen fer les coses al revés de com s'han fet sempre, que és primer intentar negociar i quan ja ho tinguin lligat portar-ho aquí. Però és que el que ha de fer un govern és aprovar el seu pressupost i després registrar-lo al Parlament perquè s'iniciï el tràmit de la llei. Sempre s'ha fet així. Hi han moltes lleis que arriben al Parlament sense acord, eh? Miri, ara n'hi diré una que també depèn del seu departament: la Llei de contractes i serveis a les persones. Està en tramitació, la ponència està treballant, i, que jo sàpiga, ningú s'ha compromès a res; és el més normal. Per tant, per què no aproven el pressupost, el presenten, i com a mínim vostès hauran fet la feina i hauran respost de les seves obligacions com a govern? Doncs tampoc.

Miri, la tercera via –perquè vostès parlen sobre més ingressos, més recursos, per fer front als reptes, no?, que té l'estat del benestar– és l'Estat. I jo li diré: evidentment hi ha hagut un canvi increïble des de que va arribar Pedro Sánchez a la presidència del Govern de l'Estat: s'han constituït les comissions bilaterals; en la Comissió Mixta d'Afers Econòmics hem arribat a acords per pagar part del deute dels Mossos i també l'addicional tercera. Però els diré una cosa: si no hi ha un pressupost general de l'Estat aprovat és perquè, entre altres coses, Esquerra Republicana va presentar una esmena a la totalitat. Perquè ara diuen: «No, que l'Estat sobretot aquells compromisos els compleixi.» Doncs no hi ha pressupost, eh?, no hi ha pressupost. Hi haurà unes eleccions el 28 d'abril perquè, entre altres coses, vostès van presentar una esmena a la totalitat.

Per tant, exigeixen molt i vostès donen molt poc. I, per tant, veurem què passa el 28 d'abril. Tant de bo tinguem la possibilitat de presentar aquells pressupostos i aprovar-los perquè es puguin pagar aquests deutes de Mossos, la disposició addicional tercera i tantes coses que creiem que són justes per a Catalunya i que, evidentment, han de millorar pel que fa al seu finançament autonòmic.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans, i té la paraula el diputat Antonio Espinosa.

Antonio Espinosa Cerrato

Gracias, presidente. Vicepresidente, *consellers*, diputados, muy buenos días a todos. Esta moción sobre financiación y déficit fiscal muestra, como todo producto

que sale de la fábrica de Esquerra y del independentismo, la insolidaridad y el egoísmo que impregnan a los partidos políticos independentistas.

Muestra que los separatistas no quieren mejorar la equidad del sistema de financiación. Son su egoísmo e insolidaridad los que les incapacitan para tener como objetivo un modelo de financiación más equitativo y justo para el conjunto de los españoles y también, lógicamente, para los catalanes. Es más, los independentistas quieren fronteras para reducir el perímetro de la solidaridad y de la justicia distributiva, y pretenden, con esa nueva frontera, excluir al resto de españoles. «Allá se las apañen con su educación, su sanidad o su dependencia», dicen unos y piensan otros.

Pues bien, frente a ellos, frente a los secesionistas, Ciudadanos quiere garantizar un espacio de igualdad, solidaridad y libertad para todos los españoles. Queremos garantizar el acceso de todos los españoles a los servicios públicos que gestionan las comunidades autónomas, y lo queremos hacer en condiciones de igualdad, con independencia del lugar de residencia. Y por eso proponemos un sistema de financiación que iguale la financiación por habitante de todas las comunidades autónomas.

Y, naturalmente, ese nuevo sistema de financiación lo vamos a defender en el seno del Consejo de Política Fiscal y Financiera y allí donde sea necesario, a diferencia de la dejación de funciones que en este tema y en otros muchos hace el Gobierno de la Generalitat.

Por otra parte, diputados y diputadas, lo que ustedes llaman «déficit fiscal» de una comunidad autónoma es el resultado lógico de tener un sistema tributario progresivo, por el que los ciudadanos económicamente más prósperos pagan más. Que Cataluña, Madrid u otra comunidad autónoma recauden más como consecuencia de tener más residentes con mayores rentas, y que lógicamente pagan más impuestos, es absolutamente lógico y normal.

Al mismo tiempo, es razonable que las comunidades reciban en proporción a su población. Esto no lo decimos solo desde Ciudadanos. El *exconseller* Mas-Colell lo ha repetido en varias ocasiones; la última, en febrero de 2018, en la London School. Manifestó exactamente: «Aproximadamente, Cataluña paga impuestos en proporción a su contribución al PIB y recibe en proporción a su población.»

El mismo Mas-Colell, en una entrevista publicada en el diario *Ara*, manifestó que «en una hipotética secesión, con los impuestos que pagamos podemos cubrir el coste de todos los servicios públicos y quedaría un pequeño excedente». Han escuchado bien, diputados. Lo dice Mas-Colell, no nosotros. Ni por asomo se trata de los 16.000 millones que pregona el independentismo. La mentira, falsedad y engaño que supone hablar de un déficit fiscal de 16.000 millones pretende construir un retrato de una España que maltrata y asfixia económicamente a Cataluña. Poco importa que hablar de expolio fiscal cree mala sangre, como ya escribía el mismo Ernest Lluch en *La Vanguardia* hace unos años. Para el secesionismo todo vale para romper y trocear España, y en su estrategia es fundamental mentir y engañar sobre el déficit fiscal.

Miren, con su continuo llanto y victimismo también pretenden tapar su mala gestión, que ha convertido a Cataluña en campeona de España en deuda pública, listas de espera en sanidad y dependencia, y también en tener unos barracones por escuelas. Es la mala gestión del Gobierno de la Generalitat, lo que está comportando una administración y un sector público menos eficientes. El Gobierno de la Generalitat es el responsable de que los catalanes tengamos un estado del bienestar de menor calidad que los ciudadanos de otras comunidades autónomas, y eso lo quieren tapar siempre con un discurso victimista sobre balanzas fiscales, déficit fiscal, mala financiación... No; lo que tienen ustedes sobre todo es una mala gestión.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gracias, diputado. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor David Cid, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

David Cid Colomer

Bé. El debat sobre pressupostos, ingressos i també diria fiscalitat està sent, sens dubte, un debat recurrent en aquesta cambra. Jo no seré qui negui que Catalunya té un finançament insuficient; nosaltres ho hem defensat sempre. També potser estaria bé recordar que l'actual sistema de finançament el va acordar en aquest cas també Esquerra Republicana, i segur que el senyor Maragall ho coneix bé, perquè en aquell moment era conseller del Govern de la Generalitat, és cert que per un altre partit, però, en tot cas, sí que era conseller de la Generalitat.

I jo hi estic d'acord, no? Hi ha en aquest cas un dèficit en el finançament per a Catalunya, però a mi també em fa la sensació que vostès obliden determinades coses, o que no les volen recordar, perquè és evident que avui el que limita enormement en aquest cas la confecció d'un pressupost de la Generalitat és la regla de despesa i també els objectius de dèficit, que això vostès sembla que no en vulguin parlar mai, en definitiva, també, suposo que per no incomodar els socis de govern... Però jo crec que és fonamental canviar la regla de despesa en aquest cas a nivell de l'Estat, i també els objectius de dèficit.

I després, també, si es parla del dèficit del sistema de finançament, tindre la voluntat de negociar un nou sistema de finançament. Perquè, clar, nosaltres els hem fet una esmena que el que diu és que s'ha d'estar disposat a negociar un nou sistema de finançament amb l'Estat. Cal reivindicar en aquest cas una hisenda pròpia i solidària, que crec que és una cosa que hi podrien estar d'acord des d'Esquerra Republicana, en aquest cas, també des de Catalunya en Comú Podem i fins i tot del Partit Socialistes –vull recordar que el senyor Iceta ho va prometre també en campanya.

I, finalment, hi ha un quart element que té a veure amb les prioritats. Mirin, hi han altres comunitats autònomes, com per exemple el País Valencià i Balears, que tenen un sistema de finançament jo diria fins i tot més insuficient que el de Catalunya i que tenen unes altres prioritats a nivell social. Per exemple, els pressupostos de l'any 2017, que vostès deien que eren els pressupostos més socials de la història, doncs resulta que són els pressupostos amb menys inversió social per habitant de tot l'Estat. I hi han altres comunitats autònomes, com per exemple en aquest cas Balears o el País Valencià, que estan molt per sobre en inversió social per habitant.

I jo li faig una fotografia: mirin, vostès són la comunitat autònoma que menys inversió social per habitant fa, i a l'altre costat tenim l'Ajuntament de Barcelona, que és l'ajuntament de l'Estat que més inversió social per habitant fa. Aquesta és la comparativa en la qual ens trobem.

I jo dic: País Valencià, una comunitat que té un sistema de finançament clarament insuficient –jo crec que hi devem estar d'acord–, és la tercera comunitat amb menys pacients en llista d'espera en les llistes sanitàries. O, per exemple, és una comunitat autònoma que ha reduït les llistes d'espera en dependència en 23.000 persones. Suposo que la senyora Mònica Oltra o, en aquest cas, també la senyora Colau es dediquen a la «petita política», que és una frase que vostè..., va fer fortuna. Mentre vostès es dediquen a la política d'alçada, nosaltres ens dediquem a la política de peó, de carrer, i en tot cas no aguanta la comparativa entre el seu desgovern i el seu Govern en fallida social amb altres governs que tenen prioritats socials, com per exemple el del País Valencià o el de l'Ajuntament de Barcelona.

I, després, jo també... En moltes coses estarem d'acord, però –ho sento– sí, la seva responsabilitat és presentar uns pressupostos en aquesta cambra i que els puguem debatre i que els puguem esmenar i que els puguem discutir. Per tant, a nosaltres aquests subterfugis sobre seguir treballant en uns pressupostos que no tenim,

eh?, que encara no hem registrat en aquesta cambra... Jo ja li vaig dir un dia també, amb confiança, en aquest cas, al mateix vicepresident i conseller d'Economia: treballlem ja en els pressupostos del 2020, perquè al ritme que van potser sí que en els del 2020 podrem intentar arribar a algun acord.

I acabo amb dues reflexions. Clar, vostès –i nosaltres ho compartim– reclamen l'actualització de les bestretes del model de finançament –nosaltres hi estem plenament d'acord– o pagar els compromisos del deute a l'Estat, en aquest cas amb la disposició addicional tercera, i també el finançament dels Mossos d'Esquadra. Però, bé, és que teníem uns pressupostos, en aquest cas, de l'Estat, que, fruit també de la negociació que havia fet el conseller d'Economia, incloïen 350 milions que responien en aquest cas a aquestes partides, no totes, però sí una part del retorn del deute, i que vostès van decidir tombar també de la mà del PP i Ciutadans.

Per tant, al final es demostra –que és el que nosaltres els dèiem– que estaven prenent decisions que anaven en contra d'intentar construir uns pressupostos realment socials a Catalunya. I, per tant, no només es pot parlar d'un dèficit de finançament, sinó que es pot parlar també en aquest cas d'un dèficit de política, que és el que estan fent vostès a Catalunya bloquejant..., amb un govern Torra-Aragonès que no governa i que a més a més està en fallida social.

I, després, vull acabar amb una altra reflexió sobre el darrer punt, en què hem arribat a un acord. La prova del cotó sobre la reforma fiscal la passarem o la deixaran de passar en aquest Parlament quan tinguem el debat sobre les lleis que hem presentat nosaltres en fiscalitat, en IRPF, en successions i en aquest cas també en actes jurídics documentats. Veurem el debat, veurem si hi ha esmena a la totalitat i veurem en aquest cas també si vostès realment estan disposats a aconseguir més ingressos per fer uns pressupostos socials.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cid. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc el diputat Carles Riera, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, des del nostre punt de vista, estem davant d'una moció que no sabem si dir-ne «postindependentista» o «preindependentista». Tenim la sensació que inclús és preindependentista. Hem passat del «peix al cove» del pujolisme al «peix al cove» del Govern d'Esquerra Republicana i de la «sociovergència», sembla ser; la construcció de pactes i aliances entre Esquerra Republicana i el Partit Socialistes. Tot plegat, òbviament, allunyant-nos de qualsevol plantejament autodeterminista.

Després, una *guinda*, una *guinda* en la seva moció. Ara ens diuen que la causa de la desigualtat i la pobresa és el dèficit fiscal. Escoltin, això pot contribuir a que hi hagi un dèficit financer, des del punt de vista de Catalunya, però que hi hagi pobresa o desigualtat té altres causes i altres raons. D'això, que jo sàpiga, se'n diu «capitalisme», se'n diu «distribució desigual de la riquesa», se'n diu «sistema de propietat», en el qual participen absolutament les elits catalanes i que els partits que estan al Govern no es plantegen en absolut capgirar, que nosaltres sapiguem, eh? Per tant, no confonguem les coses.

Realment es tractava de bestretes o es tractava de sobirania econòmica? Es tractava de demanar almoïna o es tractava de fer uns pressupostos basats en un principi de sobirania que no acatés l'article 135 de la Constitució, que ens obligava a prioritzar el retorn del deute per sobre de les necessitats socials? Es tractava de desobeir la normativa fiscal espanyola –absolutament antisocial–, el topall de dèficit? Sembla que no, que es tracta de bestretes..., molles, engrunes, reformes i almoïnes.

Mirin, nosaltres no cerquem la generositat de l'Estat i del règim del 78. Nosaltres cerquem la ruptura amb el sistema social i econòmic del règim del 78, amb la seva

organització política i amb la seva organització econòmica, per, efectivament, assolir una república de drets socials, civils, polítics i econòmics per a tothom.

Ens dona la sensació que amb aquesta moció potser obrim un nou cicle polític, i és el de l'aposta d'Esquerra Republicana pel reformisme. Un nou cicle que el que cerca, efectivament, no és la ruptura, sinó l'encaix. Ja em diran vostès on han deixat l'1 d'octubre i els seus compromisos electorals. Vostès mantenen la tesi de «conserveu l'autonomia i pactem amb Madrid», que és una tesi que s'ha demostrat absolutament fracassada i que no va enlloc. Nosaltres no hi col·laborarem.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies. A continuació és el torn del diputat Santi Rodríguez, del Subgrup del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresident. Conselleres, consellers, diputades i diputats, primera discrepància formal amb relació a la moció: parlen del finançament de *l'estat* del benestar; nosaltres preferim parlar del finançament de *la societat* del benestar, que és un concepte bastant més ample que no només el de l'estat.

Després, entrem en els típics tòpics. Primer –clàssic, ja s'hi ha referit algun altre diputat–: la causa de tots els mals de Catalunya i dels catalans és el dèficit fiscal de Catalunya. Doncs també els nego la major. Ja s'ha dit moltes altres vegades i des de fa molts anys, en aquest mateix faristol, que Catalunya no té dèficit fiscal. Fonamentalment perquè els territoris no paguen impostos; els impostos els paguen les persones, i, per tant, Catalunya, com a territori, no pot tenir dèficit fiscal. Compartim amb vostès que els catalans som els espanyols que paguem més impostos. Sí, és veritat, per decisió d'aquest Parlament, fonamentalment, de les majories, que són els que avui ens presenten aquesta moció.

Escoltin, entenguin-me, eh?, a mi m'ha resultat entranyable sentir l'honorable diputat Maragall sortir al faristol a criticar el model de finançament. És el model de finançament que va pactar el seu Govern amb el Govern del PSOE... *(Veus de fons.)* Sí, quan vostè encara no s'havia convertit a l'independentisme, i, si ho hagués fet, també, perquè també Esquerra Republicana estava en aquell Govern, ho va pactar amb el Partit Socialista Obrer Espanyol.

Però els he de reconèixer una cosa: que quan Esquerra Republicana i el Partit Socialista s'asseuen en una taula, sempre arriben a acords per donar la culpa de tots els mals del que els passa a ells al Partit Popular. Ara resulta que si no hi ha model de finançament és culpa del Partit Popular. I què ha fet el senyor Pedro Sánchez aquests últims mesos? Si tanta pressa tenien, ho podien haver arreglat ells.

Home, de fet, el senyor Pedro Sánchez va ser president gràcies al partit del senyor Cid, gràcies al partit del senyor Maragall. Haurien pogut pactar el model de finançament. Què ha fet el senyor Pedro Sánchez? Absolutament res. Ah, sí!: «Ens reunim a Pedralbes i parlem.» «De què? Van posar el model de finançament sobre la taula?» «No.» «Què hi van posar?» «L'autodeterminació. El finançament..., com això afecta tots els catalans, això no ens interessa; el que ens interessa és el que ens interessa a nosaltres, que és l'autodeterminació.»

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Finalment, és el torn del diputat Ferran Roquer, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, vicepresident. Bé, tenia una intervenció preparada, però veig que n'hauré de fer una altra per demostrar al senyor Espinosa que els catalans no som insolidaris. Des d'aquest faristol, surten molts grups parlamentaris a reclamar millores en

algun servei que presta la Generalitat, eh?, i estableixen hipòtesis sobre per què el Govern de la Generalitat no els presta. Diuen: «El cost d'oportunitat de la televisió pública... Hi ha 20 milions a la televisió pública que haurien servit per pagar la meitat del pressupost de la Generalitat de Catalunya». Diuen: «La política que fa Acció, de promocionar empreses a l'exterior..., això ho pagava l'altra meitat del pressupost.» Altres diuen: «No, vostès, com que són de tal ideologia, no fan això, perquè no s'ho creuen.»

Doncs bé, jo crec que no. Crec que cap de les hipòtesis entra en el fons de la qüestió. El fons de la qüestió és l'infrafinançament continuat –continuat–, senyor Espinosa, que pateix Catalunya.

El Departament de la Vicepresidència va publicar les balances fiscals dels anys 2012, 13 i 14. Segons les del 14, Catalunya aporta el 18,9 per cent dels ingressos de l'Estat. L'Estat gasta a Catalunya, senyor Espinosa, el 13,3 per cent. Si traiem els ingressos i les despeses de la seguretat social, que pertanyen als ciutadans que han cotitzat, el que aporta de despesa l'Estat en total a Catalunya és del 8,3. Vostè deu entendre que, amb aquest *gap*, difícilment es poden fer polítiques.

I en què es tradueix això, aquesta diferència d'ingressos i de despeses? Mira, si agafem el criteri que en els ingressos i les despeses només comptem les realitzades en el territori on viuen els seus beneficiaris, el criteri del flux monetari, senyor Espinosa..., 16.570 milions d'euros, un 8,4 per cent del PIB. Però podem discutir-ho, això. Podem dir: «No. No, diputat Roquer. La campanya “España Global” contribueix al seu benestar, la Casa Reial contribueix al seu benestar, les entrevistes que fa el senyor Borrell contribueixen al seu benestar, el Tribunal Constitucional contribueix al seu benestar, el Tribunal Suprem contribueix al seu benestar, la Policia que parla amb dissidents veneçolans per mirar si enderroquen algun líder polític espanyol contribueix al seu benestar...» L'hi compro –l'hi compro. Què passa si li compro això? Que totes aquestes despeses ens beneficien summament, que el dèficit fiscal són 11.590 milions, el 5,9 per cent del PIB de Catalunya.

I vostè em pot dir: «Vostè, que és un independentista, ens diu això perquè vol afavorir les seves tesis.» Doncs miri, no. El Ministerio de Hacienda y Función Pública va encarregar al senyor Ángel de la Fuente que li fes un estudi sobre les balances fiscals, i el senyor De la Fuente, conspicu independentista, el va fer. Quin és el resultat, senyor Espinosa? Un dèficit fiscal de 9.892 milions d'euros, el 5,02 per cent del PIB, 1.317 euros per habitant de Catalunya, que els voten a vostès, que ens voten a nosaltres i que voten el PACMA –cadascun dels catalans, tots els catalans.

I una altra cosa. Diu que administrem malament. A veure, fixem un índex 100. Finançament de competències homogènies de totes les comunitats autònomes que no tenen règim foral, traiem Ceuta i Melilla... Fiquem 100 i les ordenem, per finançament dels seus serveis, de menor a major. Sap on està Catalunya? Al tercer lloc per sota, per la cua. I sap qui ho diu, això? El diputat Roquer? El vicepresident Aragonès? No, ho diu (*l'orador mostra una imatge*) –*cartelito*– el Ministeri d'Economia, Hacienda y Función Pública del Gobierno de España. Veu on està Catalunya? Ho veu? Aquí. El blau és el finançament, el finançament per competències homogènies, eh?, no les competències que no tenen les altres comunitats.

Anàlogament, podríem parlar de la disposició addicional tercera o del sistema de finançament; no ho faré. Sí que li anunciaré que nosaltres votarem a favor de la totalitat de la moció, incloses les esmenes.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Roquer. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat del grup proponent, Ernest Maragall.

Ernest Maragall i Mira

Sí; gràcies, president. Molt ràpidament. Companys del PSC, bé, vostès el que volen és que els seguim en el seu camí cap a la inestabilitat, el camí que vostès han emprès a Madrid. Nosaltres estem encantats de que hàgim pogut acordar i transaccionar algunes de les esmenes, eh?, però no ens demanin que juguem a la ruleta russa, diguéssim, que és el que han fet vostès a Madrid, no?

Mirin, el millor exemple és el que va passar ahir al Congrés dels Diputats. Ahir es va tornar a produir la mateixa majoria que va permetre que el senyor Sánchez fos president del Govern, entorn del decret de l'habitatge. Aquest és el camí que vostès tenen al davant i que vostès han rebutjat, globalment. Ahir es va tornar a produir una majoria de l'Espanya plural, de l'Espanya real, eh?, que vostès han preferit, en fi, deixar de banda per entregar-se a mans dels seus companys de Ciutadans, que tenen al davant. De totes maneres, crec que tenim un bon camí de feina, amb les esmenes que hem acceptat i transaccionat.

El dèficit fiscal, senyors de Ciutadans, està perfectament mesurat: 16.000 milions per flux monetari i 9.000 milions per benefici. Mirin el pes de la Comunitat de Madrid per evidenciar el fracàs del concepte d'estat de les autonomies dels últims vint anys, eh? Mirin-ho, mirin-ho honestament, i veuran fins on ens han dut l'actual deriva i l'actual model d'estat que defensen PP, PSOE i vostès a Madrid.

Company Cid, d'acord també en afegir l'esmena que vostès ens proposen sobre el tema de reforma fiscal, però jo li demano que no faci trampes amb el concepte d'inversió social per habitant comparant el Govern de la Generalitat amb el govern d'un o altre ajuntament, tampoc amb el de Barcelona, perquè és comparar peres i pomes. L'esquema competencial i les obligacions i responsabilitats que tenim uns i altres són prou evidentment diferents, com vostè sap perfectament, com perquè faci possible la comparació.

Senyor Riera...

El president

Diputat, ha esgotat el temps.

Ernest Maragall i Mira

...la nostra obligació és defensar a mort l'interès dels nostres ciutadans avui, a més dels objectius de país, que podem compartir, però no podem renunciar a cap dels elements que vostè sembla menystenir o considerar com batalles secundàries. No són batalles secundàries. El benestar dels nostres ciutadans és el primer per a nosaltres i per a aquest Govern, en aquest moment.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Hem cridat a votació. *(Eva Granados Galiano demana per parlar.)* Sí, senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Per demanar votacions separades: per una banda, els punts 1 i 3a, i, per l'altra, el punt 2.

El president

Sí. Alguna petició més? *(Pausa.)* Sí, senyor Espinosa.

Antonio Espinosa Cerrato

Sí. Senyor president, voldria demanar la paraula per contradiccions.

El president

D'acord. Fem una cosa: demano si hi han votacions separades, les apuntem, i després li dono la paraula. *(Pausa.)* Sí, senyora Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Sí. Necessitaríem la votació separada del punt 1, sol, i del punt 2, també.

El president

Molt bé. Alguna petició més? *(Veus de fons.)* Tot? Tot separat, senyor Rodríguez? Doncs votarem tots els punts separatament. *(Pausa.)*

(Antonio Espinosa Cerrato demana per parlar.) Sí, senyor Espinosa, trenta segons.

Antonio Espinosa Cerrato

Gràcies, president. Només vull contestar al senyor Roquer, el senyor diputat Roquer, que, en la nostra proposta precisament sobre finançament autonòmic, la nostra proposta és igualar per població ajustada, i, per tant, s'eviten aquestes diferències entre comunitats autònomes. Espero que algun dia vostès se sumin a aquesta idea.

I després vostè deia: «Home, hi ha un dèficit fiscal.» Doncs miri, jo crec que és lògic, i nosaltres pensem que és lògic, que en funció de la inversió es pagui. Doncs miri, aquí té la correlació lògica...

El president

Diputat...

Antonio Espinosa Cerrato

...entre més inversió i més...

El president

...ha acabat els trenta segons.

Antonio Espinosa Cerrato

...i més recaptació. I aquí té...

El president

No reproduïrem el debat. Diputat, han passat els trenta segons. Jo crec que ha quedat clara, la seva postura. *(Ferran Roquer i Padrosa demana per parlar.)* Senyor Roquer...

Ferran Roquer i Padrosa

President, jo he donat les dades que ha publicat el Ministeri...

El president

Em demana la paraula per...?

Ferran Roquer i Padrosa

Per al·lusions!

El president

Digui. *(Rialles.)* Trenta segons, també.

Ferran Roquer i Padrosa

Jo intento sortir aquí i parlar amb rigor. He donat les dades que ha donat el Ministeri d'Economia i Hisenda. Per tant, no hi ha cap contradicció amb el que ha expressat ell.

El president

Molt bé. *(Aplaudiments. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Al demanar les votacions separades, no només era dels punts, sinó també...

El president

Els subpunts també, eh? Jo he interpretat això. *(Veus de fons.)* D'acord. Molt bé.

Doncs passem a la votació. Votarem cada punt i subpunt de manera separada.
Passem a votar el primer punt. No els punts 1 i 1 bis, eh?; el primer punt de la moció.

Comença la votació.

El primer punt de la moció queda aprovat per 62 vots a favor, 40 en contra, 22 abstencions i 4 diputats presents que no han votat.

Passem ara a votar el punt 1 bis.

Comença la votació.

El punt 1 bis queda aprovat per 120 vots a favor, 4 en contra, cap abstenció i 4 diputats o diputades presents que no han votat.

I passem ara a votar el punt 1 ter.

Comença la votació.

El punt 1 ter queda aprovat per 124 vots a favor, cap en contra, cap abstenció i 4 diputats presents que no han votat.

I passem ara al punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 queda aprovat per 65 vots a favor, 23 en contra, 36 abstencions i 4 diputats o diputades que no han votat.

I passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

(Remor de veus.) Disculpin, és veritat, m'havia passat... Votarem... Votarem el 3.a i passarem després a votar el 3.b i el 3.c. Per tant, repetim la votació, perquè efectivament jo no he dit que era el 3.a. *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Sí, senyor Rodríguez, digui'm.

Santi Rodríguez i Serra

Si ho prefereix, podem votar el 3.b separatament i la resta conjuntament. *(Veus de fons.)* No? *(Veus de fons.)* D'acord.

El president

No. Per tant, repetim la votació del 3, que és veritat que no he especificat que era el 3.a.

Per tant, tornem a votar el punt 3.a –3.a.

Comença la votació.

El punt 3.a queda aprovat per 67 vots a favor, 36 en contra, 21 abstencions i 4 diputats que no han votat.

Votem ara el punt 3.b.

Comença la votació.

El punt 3.b queda aprovat per 124 vots a favor, cap en contra, cap abstenció i 4 diputats presents que no han votat.

Votem ara el punt 3.c.

Comença la votació.

El punt 3.c queda aprovat per 84 vots a favor, cap en contra, 40 abstencions i 4 diputats o diputades que no han votat.

I passem ara a votar el punt 3.d.

Comença la votació.

El punt 3.d queda aprovat per 84 vots a favor, cap en contra, 40 abstencions i 4 diputats o diputades presents que no han votat.

I, finalment, votem el punt quart de la moció.

Comença la votació.

El punt quart de la moció queda aprovat per 124 vots a favor, cap en contra, cap abstenció i 4 diputats o diputades presents que no han votat.

I, si no ens hem deixat cap punt, hem votat el conjunt de la moció.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Autisme

401-00013/12

Per tant, passem al següent punt de l'ordre del dia. Abans, però, llegirem una declaració institucional. Abans de llegir la declaració institucional, permetin-me saludar especialment la senyora Neus Payerol Gràcia, presidenta de la Fundació Catalana d'Autisme, i les persones amb autisme, educadors i familiars que avui ens acompanyen. I demanaré al secretari Joan García que faci lectura d'aquesta declaració amb relació al Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Autisme. Endavant.

El secretari tercer

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Autisme.

»L'autisme i el conjunt de trastorns de l'espectre autista (TEA) són alguns dels trastorns del neurodesenvolupament més greus que afecten la petita infància. Com a principals característiques presenten dificultats en tres àrees: la comunicació, la socialització i la conducta. Aquestes dificultats tenen un gran impacte sobre la persona afectada, la seva família i l'entorn més pròxim. L'impacte sobre la persona afectada es manté al llarg de la vida, amb greus dificultats per a la seva inserció laboral.

»Tot i no existir un tractament estàndard universalment acceptat per a l'autisme, i sabent que cada infant tindrà unes característiques i evolucions diferents, els professionals sanitaris i els provinents del camp de l'educació coincideixen a dir que, si el diagnòstic es fa al més aviat possible i la intervenció primerenca comença en l'etapa preescolar, s'obtiniran resultats molt positius al llarg de la vida de les persones amb autisme.

»Per aquest motiu, el desplegament del Pla d'atenció integral a les persones amb trastorns de l'espectre autista a tot el territori de Catalunya ha de permetre d'establir un circuit eficaç de detecció, valoració, derivació i intervenció dels serveis disponibles, a més de crear un marc comú d'actuació que faciliti la cohesió entre els diversos serveis, el desenvolupament d'estratègies compartides basades en la formació integrada i la transmissió de coneixement entre els professionals implicats en l'atenció de les persones amb trastorns de l'espectre autista i llurs famílies.

»Avui, el Parlament de Catalunya, amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Autisme, vol expressar el seu suport a les persones i les famílies que pateixen aquesta malaltia, reconeixent l'esforç de les associacions que treballen en aquest àmbit, que donen serveis als infants amb autisme i treballen per llurs drets, però que també consciencien i sensibilitzen la ciutadania per tal que l'autisme no defineixi les persones que el pateixen.

»El Parlament de Catalunya es compromet a treballar per una societat més inclusiva, on tothom tingui dret a un projecte de vida digne i on es posin en valor totes les diversitats.

»Palau del Parlament, 4 d'abril de 2019.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Permetin-me, abans de seguir, saludar de nou –perquè quan ho he fet no eren presents a l'hemicicle– la senyora Neus Payerol Gràcia, presidenta de la Fundació Catalana d'Autisme, i les persones amb autisme, educadors i familiars que avui ens acompanyeu. Benvinguts al Parlament de Catalunya.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seva inoperància

302-00080/12

Seguim ara amb l'ordre del dia. El punt següent del Ple és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seva inoperància, presentada pel Grup Parlamen-

tari Socialistes i Units per Avançar. Per presentar la moció, té la paraula la diputada senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellers, ahir donàvem els arguments d'aquesta moció: tenim un govern que no governa, no respecta els acords del Parlament, no té majoria i, a més, ha renunciat a portar els pressupostos. I això passa a Catalunya mentre altres governs autonòmics ara mateix estan millorant la vida de les persones, estan executant i saben on van. Hi ha governs autonòmics que en aquests moments estan reduint les llistes d'espera, redueixen les taxes universitàries, aproven lleis i pressupostos, perquè es pot fer, però vostès no ho fan.

Des de que estan vostès al Govern, els catalans i les catalanes anem enrere. N'hem posat molts exemples darrerament –molts exemples– i podem repetir-los. Les entitats socials han dit que a Catalunya continua augmentat la desigualtat social mentre vostès només atorguen una de cada deu rendes garantides –el terra de dignitat, a aquells que no tenen res, només en donen una de cada deu.

Continuen augmentant les llistes d'espera des de que ha arribat el president Torra, i els experts sanitaris ens diuen que no hi ha acció política al Departament de Salut i que la segona pròrroga pressupostària perjudica també molt. Vint-i-sis mil..., escolti'm bé: 26.000 persones amb una dependència severa estan esperant quelcom a què tenen dret i que el Govern no els atorga. Catalunya està directament en llista d'espera.

Mirin, en podríem posar molts exemples, però avui acabem de llegir una declaració institucional, portem tots aquest llacet blau, i hem de recordar que en aquests moments estem en període de preinscripció escolar, fins al 9 d'abril, fins al dimarts vinent. I, mirin, hi va haver un temps en què Catalunya tenia un pacte nacional per a l'educació, on hi havia un pla d'inclusió, d'escola inclusiva, i també fa un any i mig es va aprovar un decret per a l'escola inclusiva que deia que tots els infants havien de tenir els recursos suficients i necessaris en la seva escolarització perquè tots poguessin ser atesos.

Doncs bé, senyors i senyores diputats, hi ha la sensibilitat? Acabem d'escoltar aquesta declaració institucional. Sí que hi és, aquesta sensibilitat. Hi ha les ganes, de que aquests infants amb trastorn autista, o altres, tinguin aquests recursos? També hi ha les ganes. Hi ha les necessitats? Sí, clar que hi ha les necessitats; necessitem vetlladors, més professorat, més terapeutes, més formació... Però què falta? Ens falta un govern que vulgui fer-ho, ens falta un govern que pugui mobilitzar els recursos perquè ho facin.

En aquests moments hi ha moltes famílies amb molta incertesa, molta angoixa, molta frustració, que no saben on escolaritzar els seus fills, que no saben si l'escola ordinària els podrà donar els suports que necessiten. I això és perquè vostès no despleguen quelcom que està aprovat. Quanta incertesa, quanta angoixa... I què passarà, amb els fills d'aquestes famílies? On s'escolaritzaran? Tindran els recursos per poder ser atesos com toca?

Parlin amb els mestres, amb les direccions, amb els professionals, amb els pares, amb les mares... Això és un exemple de la inoperància. Han dimitit de les seves responsabilitats. Amb un govern efectiu, aquest decret d'escola inclusiva estaria operatiu. I és inadmissible que deixin passar el temps, perquè els infants amb necessitats especials també necessiten un govern.

I el que no s'entén i ens avergonyeix, que és el que va passar ahir en aquest Parlament, és la resposta del president de la Generalitat. Ens diu: «Facin una moció de censura.» S'han escoltat? S'han parat a pensar en el sentit de les seves paraules? La situació de l'escola, dels infants, de la sanitat pública, de les infraestructures, del teixit productiu, és responsabilitat del Govern, és la seva responsabilitat. I si no saben, no volen o no poden arreglar-ho, convoquin eleccions i que la ciutadania parli. Com poden venir a reptar l'oposició, si no governen i han decidit no aprovar els pressupostos? Per què estan al Govern? És el que no entenem. Un govern ha de ser útil per

a les persones. I vostès han oblidat la Catalunya real. Estan allunyats del dia a dia. La política ha de transformar la realitat i no enquistar les realitats que s'han de superar.

Estem farts de símbols i de gesticulació. I vostès, que tant parlen de legitimitat..., quina legitimitat té un govern que no aprova els seus pressupostos? Quina legitimitat té un govern que perd una de cada tres votacions? Mirin, si estan convençuts de la capacitat de liderar, presentin una qüestió de confiança. I si volen mirar la ciutadania de cara, directament convoquin eleccions. No podem perdre ni un minut més, al nostre país. Coneixen les prioritats, i no afrontar-les és una irresponsabilitat que no els fa mereixedors dels càrrecs que estan ostentant.

I, per tant, si no governen, si no respecten el Parlament, si no tenen majoria i han renunciat a presentar pressupostos, pleguin.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, té ara la paraula la senyora Anna Caula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Caula i Paretas

Voluntat de servei públic, justícia social, llibertat, igualtat i, sí, independència. Ho dèiem a principi de legislatura i ho tornem a repetir. Som aquí precisament per tot això, per fer una societat millor per a tothom, més justa, més lliure i més neta. Des del republicanisme, governant per a tothom, des de l'honestedat i la vocació de servei. I sí, probablement entomant el Govern en un moment excepcional i molt complicat. No ho defugim. Aspecte, però, que no podem obviar; no seria just i no seria honest.

Entomem un govern després d'un il·legal 155, restrictiu amb els nostres drets i llibertats, i amb companys diputats a la presó i a l'exili, que sessió rere sessió limita que aquest hemicicle sigui el reflex del que la societat va decidir el 21 de desembre. I convivint amb el judici de la democràcia, el judici de la vergonya, que deixa en evidència que els nostres presos polítics en realitat són ostatges.

I de tot aquest escenari, vostès, senyors del PSC, en són uns actors principals. Fer república és també governar bé i per a tothom. I sí, governem. I alguns, per motius diferents, avui ho qüestionaran, per una cosa o per una altra, i benvingudes les crítiques sempre, si són constructives, però aquesta és la seva única majoria. Com deia el vicepresident Aragonès, la majoria que tenen és només per criticar.

Ah, però on està la majoria per impulsar una alternativa real de bon govern? Llavors no existeix. Llavors ens presenten aquesta moció tan «original», podríem dir. Vostès porten parlant de reglamentarisme un ple rere l'altre. L'oposició té una eina per dur a terme el que vostès volen; se'n diu «moció de censura». Parlen de valentia. Doncs endavant, utilitzin l'eina que els pertoca. Però no, en un bon procés creatiu, ens plantegen una moció de censura encoberta, ens proposen una qüestió de confiança, i obvien que aquesta és una eina que només li pertoca utilitzar al president. La fórmula *remix*, qüestió de confiança sense candidat alternatiu, no existeix.

Nosaltres assumirem totes les responsabilitats que ens pertoquen i entomarem els reptes, encara que no siguin ni fàcils ni còmodes. Facin, però, vostès el mateix: entomin els reptes que tenen com a oposició i plantegin una moció de confiança amb candidat alternatiu.

S'han acabat les èpoques de bipartidisme i les majories absolutes. Ara, aquí..., set forces polítiques, escenaris nous per a tothom i, sobretot, un canvi de mentalitat. Per governar calen consensos, pactes, coalicions, i per això governem. Un govern rigorós, seriós i compromès amb la ciutadania, amb tota la ciutadania. Un govern que escolta les demandes de la gent, busca solucions i les aplica. Un govern que treballa més enllà dels grans titulars i que té cura dels detalls dels projectes i de desenvolupar

par també la lletra petita dels compromisos que assumeix, i sempre amb una mirada transformadora.

L'objectiu d'aquest Govern no són els grans titulars amb llum de neó, faraònics. És treballar per una república inclusiva, plural, diversa, sana i saludable. Rigor en les finances; hem sortit del FLA; tres de quatre euros en polítiques socials, en uns pressupostos que no han volgut aprovar; convocatòria de cinc mil places de mestres, 250 de metges, i la llista seria molt llarga. Una llista, però, que no volen escoltar.

Parlen de manca de respecte del Govern pels acords al Parlament? Debat de protecció de la infància. Aproven mesures per valor de 10.392 milions d'euros. Per situar-nos, tot el pressupost de Salut, el doble del pressupost d'Educació. Resum: irresponsabilitat.

Parlem de pressupostos de l'Estat? Parlem-ne. Una gran campanya de màrqueting polític. El PSOE no volia assumir el cost d'haver d'escoltar un cop rere l'altre que havien pactat amb els independentistes. Un PSOE que no va iniciar cap conversa formal amb el nostre partit. El PSOE fent propaganda d'uns pressupostos que eren fum, com les seves propostes per a Catalunya el 28-A. De cent propostes, cap per a Catalunya. Fum i més fum.

Potser, però, la pregunta a fer-nos és: per què PSC planteja una contesa electoral ara? Potser el rerefons és que aspira a fer un futur govern Ciutadans-PSOE? Actuen per electoralisme. Tenien suports; els ha faltat valentia política, però, per governar. Senyors del PSC, si us plau, no s'amaguin darrere la repressió per posar en dificultats el Govern de Catalunya. Aquest és el seu objectiu, treure profit parlamentari de la persecució judicial de l'Estat? Deixin de ser-ne còmplices. Sàpiguen fer el paper que la societat els ha donat ara. Nosaltres assumim la responsabilitat de qui té l'aval per governar, dia a dia i amb mirada llarga. No debilitin Catalunya. El nostre compromís és treballar cada dia per enfortir-la...

El vicepresident segon

Si us plau, diputada.

Anna Caula i Paretas

El seu?

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Josep Costa, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Josep Costa i Rosselló

Gràcies, president. Bé, aquesta moció és una moció trampa o és una moció que podríem qualificar de gesticulació electoralista, perquè si hagués de tenir o pogués tenir algun efecte jurídic no seria admissible reglamentàriament, perquè com vostès saben perfectament les mocions subsegüents a una interpellació no poden en cap cas ser de censura al Govern. I això, com ha dit la diputada Caula, és una moció de censura encoberta que no els sortirà bé.

Quan parlen de govern, jo els podria fer un reconeixement: aquest Govern no pot governar i operar amb normalitat, perquè amb presos polítics i exiliats no pot governar amb normalitat, només faltaria. És que aquí hi ha una situació de repressió inacceptable que hem de denunciar cada vegada que prenem la paraula.

Jo no tindria temps..., tinc cinc minuts i no en tindria ni per començar, si em posés a llegir l'obra de govern dels últims quinze dies; els últims quinze dies..., no tindria temps, ni en deu minuts, per explicar-los el que ha fet aquest Govern. Per tant, parlem d'inoperància. Inoperància seria potser la del Govern central, que en vuit mesos no ha estat capaç de complir cap dels seus compromisos principals i que ha convocat unes eleccions anticipades perquè li semblava que no tenia majoria. Això

sí que és inoperància. I vint-i-dos anys –més de la meitat dels anys de democràcia– en què encara no han aconseguit erradicar el franquisme de les institucions. Això sí que és inoperància.

Parlen de pèrdua de majoria d'aquest Govern. Aquest Govern no té cap situació diferent de quan va ser investit. El president Torra, el Govern d'aquest país, té la confiança de la majoria que el va investir el mes de maig del 2018. Aquí l'únic que podria passar és que vostès, en base a la usurpació judicial que s'ha produït d'alguns vots d'aquest Parlament, pretenguessin aprovar una cosa que fes creure que estava en una situació diferent. Però no hi haurà, no hi ha d'haver una qüestió de confiança en aquest Parlament, perquè, lògicament, el president i el Govern tenen l'absoluta certesa de seguir comptant amb el suport explícit dels mateixos diputats que els varen investir.

Per tant, no hi ha situació de pèrdua de confiança de cap grup. Això no és, com en algun moment s'ha dit, una situació comparable a la que es va produir a la legislatura anterior, que un grup que havia investit el Govern va rebutjar els pressupostos. Aquí no estem en aquesta situació. Estem en una situació que el Govern manté el suport dels grups que el van investir.

I fixin-s'hi, tampoc no té una gran incapacitat de gestionar i de prendre acords legislatius i aconseguir majories en aquest Parlament. Fixin-s'hi, aquest Parlament ha convalidat nou decrets llei aprovats pel Govern. La meitat dels decrets llei s'han aprovat per unanimitat. Déu-n'hi-do, quina pèrdua de majoria, eh? O sigui, dels decrets llei, la meitat s'han aprovat per unanimitat. I, de l'altra meitat, el que menys suport va tenir va superar una majoria de dos terços. Jo crec que no estem tan malament.

Forçar eleccions amb una moció? No. La potestat de convocar eleccions és exclusiva del president. Si volen fer un canvi de govern, com ja s'ha dit, han de presentar una moció de censura. Potser aquí tenen un problema, que és que no tenen prou diputats per presentar-la. El Grup del PSC no té prou diputats. No sabem si forçant unes eleccions se'n sortirien. El 21 de desembre ja varen forçar il·legalment unes eleccions, i es pensaven que potser les guanyarien i no les varen guanyar. Va tornar a guanyar la majoria independentista. I estic absolutament convençut que si ara hi tornés a haver unes eleccions es revalidaria la majoria independentista, perquè aquesta és la majoria social d'aquest país.

No podem sotmetre'ns a una situació de repressió i d'excepcionalitat que desestabilitzi aquest Govern. No van acceptar el 27 de setembre el resultat d'aquelles eleccions. No varen acceptar el resultat de l'1 d'octubre. No han acceptat el resultat del 21 de desembre. I així, ni tan sols amb les trampes i amb el joc brut d'aquella campanya, amb presos i exiliats, no varen poder guanyar. Tampoc acceptarem el joc brut que pugui significar dir o fer el titular de que aquest Govern ha perdut la confiança del Parlament, quan té el suport dels grups que li varen donar el vot afirmatiu en la investidura.

El Govern del president Torra compta amb el suport amb el que va ser investit per continuar governant i el mantindrà, el mantindrà fins al final de la legislatura. No acceptarem que es creï una ficció de que el Govern ha perdut la confiança en base a la usurpació de vots per part dels tribunals. Aquest Ple és sobirà. Aquest Ple va decidir que tots els diputats triats per la ciutadania seguien sent vàlids, que tots els diputats seguien tenint els seus drets, i, per tant, aquesta és la majoria d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula la senyora Lorena Roldán, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidente. Buenos días. Bien, hace unos días desde Ciudadanos también hacíamos una interpelación al Gobierno, pues, sobre su falta de acción, sobre su bloqueo, sobre su desgobierno, en definitiva.

Los principales indicadores sociales arrojan datos muy preocupantes. Tenemos las peores listas de espera en sanidad en Cataluña. Somos la comunidad autónoma con más barracones. Más de 26.000 catalanes están esperando sus ayudas para la dependencia. Cada vez hay más niños en riesgo de exclusión –uno de cada cuatro. Trescientas cincuenta mil personas en Cataluña están en situación de pobreza severa. Y podríamos seguir, porque lamentablemente la lista es muy larga. Ayer, de hecho, varios grupos de esta cámara pusimos de manifiesto estos y muchos otros problemas que afectan a los catalanes, y también lo ha hecho ahora la portavoz socialista, autora de esta moción.

La pregunta –y es para los señores del PSC– es: si compartimos el diagnóstico, si coincidimos en que con Torra y con los separatistas en Cataluña vamos todavía a peor, ¿qué hacían ustedes dándoles coba desde el Gobierno de España? ¿Qué hacía el señor Sánchez diciendo que en Cataluña todo era normal y mirando hacia otro lado? ¿Qué hacía el señor Sánchez recibiendo con todos los honores al señor Torra e incluso mendigándole reuniones? ¿Reuniones para hablar sobre alguno de estos problemas? No. ¿Para hablar de dependencia? No. ¿Para hablar de listas de espera? No. ¿Para hablar de inversiones en infraestructuras? Tampoco. Reuniones para hablar de lo único de lo que saben hablar estos señores: de cómo perpetuar el chollo del *procés*. Salía Torra orgulloso de esas reuniones, jactándose de cómo el 90 por ciento de la conversación había girado en torno al monotema, claro.

Pero el señor Sánchez, dándoles alas. Luz verde para que se gastaran el dinero de todos los catalanes. ¿En solucionar alguno de estos problemas? No, en chiringuitos políticos, bien de embajadas para hacer propaganda, para hablar mal de España, bien de chiringuitos para ir colocando a los fugados de la justicia y a sus amiguetes cobrando un sueldazo, insisto, a pesar de que hay catalanes que están en graves dificultades.

Propaganda separatista por todas partes: calles, plazas, playas, edificios públicos. Y el Partido Socialista y los señores del PSC no han movido ni un dedo, o bueno, sí, peor: lo movieron para criminalizar y señalar a los ciudadanos que quitaban esa propaganda. ¿Qué han hecho ustedes? Y los señores del Govern, aquí presentes, se dedicaron a señalar también y a amenazar a esos ciudadanos. Les voy a hacer una pregunta: ¿por qué no hacen lo mismo con los que están tirando excrementos y atacando las sedes judiciales? ¿Por qué no hacen lo mismo con aquellos que atacan la sede de mi partido día sí y día también? Porque ustedes saben quiénes son, pero a esos no los identifican, no.

¿Pero qué más ha hecho Sánchez al frente del Gobierno? Porque son muchas cosas... La purga en la Abogacía del Estado: el señor Sánchez pasó de decir que veía delito de rebelión a fulminar al abogado del Estado, que también veía ese delito, que sostenía ese delito. Y no solo eso: el Gobierno del señor Sánchez se ha dedicado a cuestionar el trabajo de los jueces y la prisión preventiva, a hablar de indultos... ¿Todo para qué? Para no enfadar al señor Torra, claro.

Silencio también ante el informe de la Alta Inspección de Educación donde se acredita que hay adoctrinamiento en las aulas catalanas. ¿Saben dónde tenía el señor Sánchez ese informe? Guardadito en un cajón. Y a la señora Celaá, a la ministra de Educación, quiero recordarle que mintió en sede parlamentaria diciendo que ese informe no existía.

Hablemos también de propaganda separatista y simbología en los colegios. ¿Qué han hecho ustedes, señores del PSC, frente a esto? No han hecho nada. Y podría seguir, porque ustedes no han parado de darle alas al separatismo. Tantas alas que el señor Torra se atrevió a entregarles un documento de exigencias, veintiún puntos

que, mire, a mí, a mi grupo, a millones de catalanes y a millones de ciudadanos del resto de España nos indignan profundamente. Se han tragado ustedes el marco separatista enterito. No me extraña que el señor Sánchez no quiera hablar en su programa electoral de Cataluña. Si es que se les tendría que caer la cara de vergüenza, de cómo han vendido la unidad de España.

También les digo una cosa: a mí, siéndoles sincera, pues, tampoco me sorprende, porque nosotros en Cataluña..., al PSC ya los conocemos. Si es que con ustedes empezó todo. Fue el señor Iceta el artífice de los famosos y nefastos tripartitos. Fue el señor Iceta el que no tuvo ningún reparo en hablar de conceder indultos a aquellos que han roto la convivencia en Cataluña. El mismo señor Iceta que hace tan solo unos días decía que si una mayoría muy alta –que fija usted en el 65 por ciento, porque lo dice usted– quiere la independencia, pues habrá que hacer un referéndum. Lo que pasa, que luego se dio cuenta de que estábamos en campaña y dijo: «Eh, cuidado, vamos a disimular y voy a intentar aquí tapar lo que pensamos de verdad.»

Pero, mire, ¿sabe qué pasa? Que para Ciudadanos y para la mayoría de los catalanes es que ya no cuela. No cuela, porque ustedes son cómplices de este abandono por parte del Govern del señor Torra. Ya no solo de una parte de catalanes, no, de todos los catalanes. Entiendo que hoy tengan que cubrir el expediente y presentar esta moción, pero entiendan también ustedes que es que ya no les creemos.

Aun así, como ustedes saben, desde Ciudadanos nunca vamos a renunciar a defender los derechos de todos los catalanes, ni por un sillón en la Moncloa ni por tener contento al señor Torra y compañía, como hacen ustedes. Y hoy defender esos derechos es defender un *govern* sin Torra y un *govern* para todos los catalanes. Así que nosotros vamos a trabajar, por supuesto, desde Cataluña para que así sea. Y tengan también muy claro que lo vamos a hacer desde el Gobierno de España, no como ustedes, que llevan nueve meses arrodillados ante el separatismo.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gracias, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula la senyora Susanna Segovia, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. Hem assistit durant aquest Ple a un intent poc exitós i a vegades graciosos del desgovern Torra-Aragonès de convèncer-nos de que estan governant, amb tota una enumeració de mesures, que la majoria són «estem fent», «estem planificant», «estem pensant que potser planificarem d'aquí uns mesos».

I també resulta bastant curiós que utilitzin els decrets que s'han aprovat en aquest Parlament com a exemple de suma de consensos, quan la majoria eren decrets per poder aprovar modificacions de crèdit dintre de la pròrroga pressupostària, perquè, en realitat, com que no tenim pressupostos, hem d'aprovar decrets que evitin el desgovern que suposa no tenir pressupostos. Així que és bastant graciosos que siguin els decrets llei el que utilitzen per dir que generen consensos. No és un tema de consensos, és un tema de responsabilitat d'aquest Parlament, que és una responsabilitat que dubtem molt que tingui el desgovern de Torra-Aragonès.

Han hagut de sortir molts milers de ciutadans al carrer perquè vostès els facin cas. Hem hagut de tenir una tardor calenta perquè vostès aprovin coses que són de calaix. Tant parlar d'uns pressupostos que diuen que no tenen el suport perquè la resta no volem, potser s'haurien de fer mirar què és el que estan fent malament amb aquests pressupostos que no aproven ni els partits del Govern. O sigui, són vostès, els que tenen l'obligació de presentar uns pressupostos; no som l'oposició, els que tenim l'obligació d'aprovar uns pressupostos. I si volen aquest suport, que és evident i, com deien, és cert, ara hi ha més multipartidisme i, per tant, cal treballar en fer consensos, doncs potser haurien de fer un esforç perquè la resta de forces els puguem donar suport.

Sotmetre's a una qüestió de confiança..., no cal que hi hagi un candidat alternatiu. Cal ser valent i pensar si un és capaç de pensar que encara té el suport que va tenir quan el van fer president. El senyor Puigdemont ho va fer, no és cap drama. Es pot fer, si vostès estan convençuts que tenen aquest suport. Quin és el problema? Facin-ho, facin-ho i en sortiran molt reforçats, i els que haurem de callar segurament serem tota la resta.

Però no és així, estem amb un govern que no governa, estem amb un govern que bloqueja, estem amb un govern que no dona resposta, que no és capaç, que tira de decrets llei per poder fer despeses perquè no té uns pressupostos aprovats, i que no és capaç de plantejar una reforma fiscal que de veritat garanteixi els recursos que no arribaran, perquè no s'ha donat suport a uns pressupostos –però, vaja, això ja és aigua passada.

Però també és cert que bona part d'aquesta situació es deu a la situació d'excepcionalitat política que està vivint Catalunya. I fer una anàlisi sense parlar d'aquesta situació d'excepcionalitat política, de judicialització de la política i de criminalització de la protesta també és fer un relat a mitges. Això també és fer un relat a mitges. Per això també volem saber quin és el PSC que porta aquesta proposta, aquesta moció. Quin és el plantejament que fa el PSC cap a Catalunya per sortir d'aquest conflicte? El PSC tindrà la mateixa valentia que li està demanant al senyor Torra, per sotmetre's a una qüestió de confiança?

Perquè molt dependrà del que faci el PSC. Què és el que el PSC anirà a fer i anirà a dir a Madrid? És el PSC del 155? És el PSC que va bloquejar l'autogovern de Catalunya o el PSC valent que fins no fa gaire defensava el dret a decidir de Catalunya com una sortida a la situació política que estem vivint? És el PSC que ha defensat durant molt de temps el catalanisme popular, però que sembla que ara, doncs, ja no? És el PSC que rectifica les declaracions quan des de Madrid s'oposen al dret de decidir i que no reprova i que no diu re del judici farsa que estem vivint al Suprem? El PSC de la reforma del 135, de les retallades socials?

El PSC que defensa –i ho ha fet aquí moltes vegades– l'escola pública de qualitat, una reforma financera progressiva i progressista, o el PSC que fins no fa gaire emetia preferents des de Caixa Catalunya? El PSC que només fa un decret una mica valent, no del tot valent, perquè no regula preus a Madrid, perquè li fa molta por la pressió de segons quin inversors...? El PSC que també té ara la possibilitat de decidir què farà amb el decret d'habitatge del senyor Calvet, que clarament és una amenaça cap als ajuntaments, o el PSC que contracta Gonzalo Bernardos, que justament està en contra de tot el que estem dient que cal per poder defensar el dret a l'habitatge?

Nosaltres donarem suport a aquesta moció perquè creiem que hem de sortir de la situació de paràlisi en la qual estem. Creiem que el senyor Torra s'hauria de sotmetre a una qüestió de confiança i hauria de revalidar si té o no té el suport majoritari d'aquesta cambra per continuar com a president de Catalunya. I, si no, doncs, hauria de convocar eleccions, sí, hauria de convocar eleccions. Que potser no és la millor solució ara, que segurament podríem fer altres coses, però és que des d'un govern de paràlisi i de bloqueig no avançarem. Perquè això no és un govern responsable amb la ciutadania de Catalunya, això és el Govern del desgovern.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula la senyora Maria Sirvent, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent.

Maria Sirvent Escrig

Aquells que van fer Soraya Sáenz de Santamaría presidenta de la Generalitat, protagonistes d'un cop d'estat institucional com va ser el 155, no tenen cap legitimitat, per nosaltres. Aquesta moció ens sembla una presa de pèl, i per això no participarem en la votació. Quina credibilitat pot tenir el PSC, encapçalat pel senyor Iceta? Quina credibilitat pot tenir una persona que un dia defensa que la solució passa per

un referèndum i vint-i-quatre hores després se'n desdium per les pressions de la dreta troglodita i per les pressions dels barons del PSOE? Quina credibilitat i quin projecte polític pot tenir vostè per a aquest país?

El senyor Iceta ahir mateix, en aquest mateix plenari, tornava a amenaçar aquesta cambra amb l'aplicació del 155. De fet, replicant Eduard Pujol, va arribar a comparar la Constitució espanyola amb la llei de la gravetat, va comparar la Constitució espanyola amb la llei de la gravetat, com si aquesta fos una llei natural, una llei inamovible. La Constitució espanyola, senyor Iceta, no és una llei natural, no és la llei de la gravetat. Vostès ho saben perfectament, perquè van modificar l'article 135 de la Constitució per defensar els banquers, i potser per aquí venia la comparació. La Constitució espanyola és una llosa que aixafa les voluntats democràtiques d'aquest país, una eina inamovible, una eina a favor dels poderosos.

Quina credibilitat poden tenir aquells que li neguen a aquest Parlament poder investigar la corrupta monarquia espanyola? *De facto*, el Govern espanyol en mans del seu partit segueix aplicant el 155 de forma permanent contra Catalunya. El seu projecte per a aquest país és el de la prohibició, el de la presó, el de l'exili i el del xantatge permanent.

Però parlem també del govern de Junts per Catalunya i Esquerra. És evident que no tenen govern, que aquest govern no governa i que el país està en l'absoluta intempèrie. Ja li vam exposar ahir al president: cal que l'independentisme del *business* surti del búnquer en el que es va instal·lar el passat 21 de desembre. Escoltin el carrer, escoltin el moviment popular en defensa del dret a l'autodeterminació, escoltin la gent. Aquest Parlament i aquest Govern, sortits d'unes eleccions imposades, d'unes eleccions sense garanties democràtiques, en un país en xoc, han estat un absolut fracàs. Calen nous lideratges. Cal...

El vicepresident segon

Diputada, ha d'anar acabant.

Maria Sirvent Escrig

...una nova data per a unes eleccions a Catalunya i posar les urnes de nou.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula el senyor Alejandro Fernández, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Endavant, diputat.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, senyor vicepresident. Està la legislatura morta? Jo crec que ahir va quedar clar, i en aquesta moció es reproduceix el debat. Cap dels elements fonamentals que necessita un govern hi són: ni pressupostos ni majoria parlamentària sòlida ni pla de govern.

Vull tornar a situar-me en aquesta qüestió clau. El pla de govern no se'l pot inventar un cada vint-i-quatre hores; és el que és, és el que es va presentar. I aquell pla de govern tenia cinc punts fonamentals: el primer era restituir Carles Puigdemont; el segon era implementar la república; el tercer era recuperar intactes les lleis suspeses pel Tribunal Constitucional; el quart era redactar la Constitució catalana a través d'un consell cívic, i el cinquè eren els pressupostos, que és una reiteració. En qualsevol cas, això és el que es va pactar amb la CUP.

I, d'aquest pla de govern..., no n'han fet ni un. Jo puc entendre que la CUP se senti estafada. Que vostès no tinguin majoria parlamentària no es deu a una suposada i inventada repressió; es deu a que els seus socis han estat sistemàticament traïts per vostès, que evidentment van plantejar un pla de govern que era impossible i són incapaços de reconèixer la realitat i intentar canviar les coses.

En tot cas, el Partit Socialistes, que presenta aquesta moció, té una responsabilitat molt greu. Una responsabilitat molt greu en la mesura que, per aguantar Sánchez a la Moncloa, han estat generant una falsa sensació que podien negociar o que podien dialogar amb algú que mai no va manifestar cap tipus de voluntat de dialogar re que fos legal. Perquè, en definitiva, Sánchez va ser situat a la Moncloa pel senyor Puigdemont, i el senyor Puigdemont va treure Sánchez de la Moncloa i va provocar les eleccions. Aquesta és la realitat de la situació actual que vivim.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Per dir que no acceptem les esmenes que han presentat els grups que donen suport al Govern. El que es votarà en aquests moments –i potser a algú li pica que hagi estat el Grup Socialistes qui ho presenti, i no altres– és la constatació de la manca de respecte del Govern cap als mandats d'aquest Parlament. I, en segon lloc, per reclamar al president Torra que se sotmeti a una qüestió de confiança o convoqui eleccions.

Aleshores, senyora Caula, per governar es necessita majoria, i vostès no la tenen. La major part de la ciutadania, quan els consulta el CEO, diu que Torra no sap resoldre els problemes del país. Això és el que passa. I per enfortir Catalunya necessitem un govern, i vostès no estan governant.

Senyor Costa, els seus arguments... Molt ràpid: el senyor Sánchez, com que no té majoria, ha convocat eleccions, i el senyor Puigdemont, quan la va perdre, va convocar una qüestió de confiança. Vostès no volen fer re de tot això. Però és que el president Torra a l'agost del 2018 va dir: «Els governs solen dimitir, si no aproven els pressupostos.» Doncs, senyor Torra, s'ho aplica i convoca eleccions.

I senyora Roldán..., bé, de fet, senyora Roldán i senyor Costa; crec que fan un bon tàndem, vostès dos: uns guanyen les eleccions i surten corrents, i els altres tenen la majoria però no governen.

I senyors dels comuns, jo... Em preguntaven quin PSC som. Nosaltres som el PSC de sempre. Jo no sé quins comuns són vostès, si els del senyor Asens o els del senyor Coscubiela.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada.

Hem cridat a votació. Hi han peticions, mentrestant, de votació separada? *(Pausa.)* Entenc, doncs, que es pot votar conjuntament, la moció? *(Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.)* Sí, senyora Segovia? *(Veus de fons.)* Per al·lusions, sí. Trenta segons, com abans. Endavant.

Susanna Segovia Sánchez

Sí, per al·lusions de la senyora Granados. Nosaltres som transversals, i, en tot cas, el que està clar és que en aquests comuns estem les dones al davant. Gràcies. *(Remor de veus.)*

El president

Molt bé.

Passem a la votació. Hi insisteixo, eh?, es vota conjuntament tota la moció.

Comença la votació.

Aquesta moció queda aprovada per 62 vots a favor, 61 en contra, cap abstenció i 4 diputats, diputades presents que no han votat.

(Aplaudiments.)

(Josep Costa i Rosselló demana per parlar.) Digui'm, senyor Costa. Em demana la paraula per...?

Josep Costa i Rosselló

Per una crida a l'observança del Reglament, de l'article 72.

El president

Digui'm.

Josep Costa i Rosselló

«El Ple del Parlament és l'òrgan suprem i és integrat pels diputats proclamats electes que han accedit al ple exercici de la condició de membres del Parlament.» Si es tingués en compte el vot de tots els diputats, aquesta moció hauria estat rebutjada.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Gràcies, diputat. *(Eva Granados i Galiano demana per parlar.)* Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados i Galiano

Per contradiccions, president.

El president

Digui.

Eva Granados Galiano

Acabem d'escoltar el senyor Costa, però jo vull deixar palès que aquí hi ha diputats que han estat substituïts i que voten, i altres que han decidit no ser substituïts i no voten. *(Remor de veus.)* Per tant, no té cap sentit, el que acaba de dir.

(Aplaudiments.)

El president

Molt bé. Gràcies, diputada.

En tot cas, si no hi ha res més, suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, d'Educació, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement i de Polítiques Digitals i Administració Pública.

El president

Bona tarda, diputats, diputades.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les víctimes del terrorisme

302-00086/12

Reprenem la sessió amb el punt dissetè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les víctimes del terrorisme, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar la moció té la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Molt bona tarda, consellera, senyores i senyors diputats. Ante todo quiero saludar a José Vargas y Santos Santamaría, miembros de la Associació Catalana de Víctimes d'Organitzacions Terroristes, que están hoy con nosotros. En la interpelación que presenté en nombre del Grupo de Ciudadans el pasado 20 de marzo, intenté dejar claros los motivos que la impulsaban y que han desembocado en la redacción de esta moción. Las víctimas del terrorismo han pagado durante décadas el precio más alto que se puede pagar a cuenta de nuestra libertad. Las víctimas del terrorismo han estado demasiado tiempo silenciadas y sin contar con el apoyo institucional y social que sin duda merecen.

Mientras preparaba la interpelación, pensaba en que unos días antes había pasado casi desapercibido el acto de homenaje a Santos Santamaría, el primer –y espero que el último– *mosso d'esquadra* víctima de un atentado terrorista, asesinado en Rosas el 17 de marzo de 2001, hace ahora dieciocho años. Pero es que el 11 de marzo, Día Europeo de las Víctimas del Terrorismo, también había pasado desapercibido en los planos institucional y social. Las víctimas del terrorismo han pagado el precio más alto por nuestra libertad y no merecen el olvido. No piden mucho: solo memoria, dignidad, justicia y, en lo posible, reparación; en palabras de Santos Santamaría Zaragoza, que hoy nos acompaña, «recuerdo, memoria y pedagogía». Y de eso va esta moción.

Una moción que hemos intentado que sea clara y que no se preste en absoluto a segundas lecturas. Solo va de víctimas del terrorismo, sin ninguna connotación partidista, aunque se pida –como no puede ser de otra manera– mayor implicación por parte de las instituciones de la Generalitat. Creo que es responsabilidad de todos que finalmente así sea.

Presentamos la moción estructurada en dos bloques, que comprenden un total de dieciséis puntos.

El primer bloque propositivo, con un total de diez puntos, pretende implicar a este Parlamento, en representación del conjunto de la ciudadanía de Cataluña, y a la sociedad catalana en dar respuesta a las demandas de las víctimas del terrorismo y en reafirmarse en los valores que articulan nuestro sistema democrático, al tiempo que se reconoce y agradece la labor de todos los cuerpos y fuerzas de seguridad, de todos los cuerpos policiales, de los servicios de emergencia y de protección civil, en la lucha contra el terrorismo y sus consecuencias.

Es un bloque que pretende, además, establecer un consenso social y político de rechazo del totalitarismo y de la violencia terrorista. De rechazo de la xenofobia, del racismo, del odio basado en las creencias o las ideas, por ser el sustrato sobre el que se sustenta la violencia terrorista. De condena del negacionismo y de la banalización de los crímenes terroristas, sea cual sea el ámbito en que se produzcan, incluyendo la exigencia de una utilización rigurosa del término «terrorismo», que evite la instrumentalización partidista y banal de este concepto.

Merece especial mención el reconocimiento a la labor desarrollada por todas las asociaciones de víctimas del terrorismo, en especial de la Associació Catalana de Víctimes d'Organitzacions Terroristes. La ACVOT es la asociación de referencia en Cataluña en la defensa de los derechos y de los intereses de las víctimas del terrorismo. Su larga trayectoria y su empeño de mantenerse al margen de la política la han convertido además en un referente en el ámbito asociativo en defensa de las víctimas del terrorismo en España. Este reconocimiento explícito ni es ni quiere ser excluyente para cualquier otra asociación de víctimas del terrorismo, pero es de justicia reconocer de forma expresa la ingente labor desarrollada y la larga trayectoria de la ACVOT. Si alguna vez han sido o han aparentado ser más reivindicativos de la cuenta, solo podemos reconocerles que la causa lo merece. Vuelvo a recordarlo: las víctimas han pagado el más alto precio posible por nuestra libertad y merecen nuestro apoyo, como parlamento y como sociedad.

El segundo bloque, conformado por un total de seis puntos, insta al Gobierno de la Generalitat a dignificar y honrar la memoria de todas las víctimas del terrorismo, conmemorando anualmente el Día Europeo de las Víctimas. Les pide que se implique en la creación, en el marco de la cultura de la paz, de amplia tradición en Cataluña, de una cultura de rechazo a los crímenes terroristas, de sensibilización social y de respeto y solidaridad para con las víctimas del terrorismo.

Por último, se pide al Gobierno que ayude al ACVOT a seguir siendo un referente en la defensa de las víctimas del terrorismo en Cataluña y a que pueda desarrollar su labor altruista para con las víctimas, con la dignidad que sin duda merecen. Creo que es de justicia. Espero que la mayoría de este Parlamento también lo vea así y dé apoyo a esta moción.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, president; bona tarda. Saludar el senyor Vargas i el senyor Santos. I començar la meva intervenció amb un missatge en positiu: avui portem un llaç blau, que només i avui el portem en homenatge a l'autisme, no al que va representar fa uns anys aquest llaç blau; i crec que val la pena també recordar-ho. Perquè sembla que només parlem de terrorisme quan el seu cop ens torna a la crua realitat, el cop d'aquells que no creuen ni en la llibertat ni en la democràcia, que neguen la paraula i usen la violència, el cop que trenca la convivència a les ciutats i fa créixer el pitjor sentiment: el de la por. Volen que tinguem por, que ens sentim insegurs i que sumem aquesta inseguretat a tantes altres.

Per això és oportuna la presentació de la moció, i agraeixo al diputat que la proposa buscar el màxim consens. Hem pogut transaccionar algunes coses, les altres no –i també m'hi referiré. Perquè la lluita contra el terrorisme ha de ser constant, té moltes vessants: de seguretat, d'intel·ligència, de cooperació, de col·laboració institucional i internacional, també de geopolítica i de cooperació, i té molt de política. També té una vessant social, educativa, de consciència col·lectiva, de deixar molt clar que com a demòcrates rebutgem de manera ferma i sense cap mena de dubte qualsevol forma de terrorisme, de violència o d'intimidació. I té molt de reconeixement, de reconeixement a les víctimes.

Hi ha un aspecte, aquest darrer, que m'hi voldria referir concretament, que és, si parlem d'oblit a vegades del terrorisme, el que no podem oblidar, que són les víctimes, a les que els devem tots els esforços que puguem fer per condemnar i lluitar contra el terrorisme. Per elles, pel seu record i pel seu reconeixement, a vegades també cal recordar als poders públics que no es poden oblidar i que cal reconèixer i treballar amb les organitzacions i associacions de víctimes del terrorisme.

Ens hagués agradat, no me n'amago, un redactat més genèric, més inclusiu, en una lluita que no pot admetre exclusions; però la nostra esmena no ha estat acceptada. Tot i així, votarem a favor d'aquests punts.

Per això també hem introduït una esmena que reculli la cultura de la pau, de la cooperació i de la solidaritat, tan pròpia de Catalunya, per transmetre la memòria, dignitat, patiment i solidaritat amb les víctimes del terrorisme.

Compartim, com no pot ser d'una altra manera, el reconeixement de tant i a tants membres de les forces policials, dels serveis d'emergència i els serveis de protecció civil, que han estat víctimes alhora que treballadors, per lluitar contra el terrorisme. Per tant, el nostre reconeixement.

Ens refermem, com a Grup Socialistes i Units per Avançar, en els nostres valors democràtics, i per això compartim el fons d'aquesta moció. Compartim àmpliament el rebuig a qualsevol forma de violència i que ningú que hagi estat d'alguna manera –implícita o explícita– justificant, recolzant o refusant condemnar el terrorisme pugui ser considerat un demòcrata.

Però deixi'm dir-li: no podem compartir el llenguatge, el llenguatge que vostès a vegades usen, que sembla més per atiar confrontacions que per lluitar pels valors democràtics de respecte i de pau. No es pot usar el terme «terrorista» si no el cenyim al que realment és, perquè..., i no crec que sigui aquest, el fons, però ho vull dir: que, buscant evitar l'odi, no en generem. Jo crec que hem de ser molt curosos. La lluita contra el terrorisme, el respecte a les víctimes, només mereixen unitat de tots els demòcrates.

I sobretot hem de ser molt curosos amb el que volem transmetre als nostres joves i a la societat. Perquè qualsevol campanya de coneixement, de sensibilització, ha de reforçar la cultura de la pau i la defensa dels valors democràtics. És un clam, un crit o una demanda, però crec que en el fons és el que hem de treure tots plegats d'aquesta moció.

Votarem a favor de la moció, excepte en els punts 9, 10 i 16, en què, pel que he expressat fa un moment, ens abstindrem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la diputada senyora Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gràcies, president. Bona tarda a tots i a totes, benvingudes les persones que ens visiten avui. Desde Catalunya en Comú Podem reconocemos, condenamos todo tipo de terrorismo: el terrorismo estatal y el no estatal, el terrorismo de ETA, el terrorismo del GAL, el terrorismo machista, el terrorismo yihadista, el terrorismo contra los pueblos..., pero el de todos los pueblos, como el del Gobierno israelí contra el pueblo palestino o el terrorismo del *apartheid*.

Por eso siempre hemos apostado y apostaremos por fortalecer los principios básicos de la democracia, el diálogo y la protección de los derechos fundamentales. Rechazamos toda forma de violencia, rechazamos aquellos discursos y políticas que favorezcan la permanencia y el incremento de conflictos bélicos, de la misma manera que defendemos que la preocupación por la prevención no suponga nunca una reducción de los derechos de la ciudadanía.

Por eso nos parece vergonzoso que haya partidos, como el de Ciudadanos, que nos exalte el respeto a las víctimas y estén utilizando y politizando el terrorismo con esta moción, para abrir la puerta de atrás a la ilegalización de partidos. Por lo menos sus amigos de Vox en Andalucía van de frente y lo llevan directamente en el programa electoral. Los consensos políticos para luchar contra el terrorismo existen, pero sospechamos que su intención no es esta, no es construir consensos, sino señalar con su dedo acusador a otras organizaciones y extender el terrorismo a cualquier acción.

Es impresionante que un partido político defienda que existen víctimas de primera y víctimas de segunda, y eso es lo que se está haciendo. Es una vergüenza que ustedes no hayan querido condenar el terrorismo de estado que sufrió el pueblo español y el catalán durante el franquismo. Dice mucho que no hayan aceptado nuestra enmienda que condena el terrorismo del Gobierno franquista.

Hoy, una vez más, ustedes nos han dejado claro que tienen una doble vara de medir cuando se habla de terrorismo, y ponen ustedes un puntito más a la lista de sus acciones que protegen el legado franquista, porque no olvidemos que ustedes fueron los que en 2007, junto con el PP, se opusieron a la creación del Memorial Democrà-

tic; ustedes fueron los que abandonaron en 2013 esta cámara para no tener que votar sobre una moción que condenaba la Dictadura de Franco; ustedes fueron los que, junto con el PP, en 2017, votaron en contra de la proposición no de ley que pedía al Gobierno de España investigar a la Fundación Nacional Francisco Franco; ustedes fueron los que se abstuvieron de declarar ilegítimos los tribunales constituidos durante la Guerra Civil i el franquismo, y también fueron los que hace unos meses pactaron en Andalucía con Vox y PP, permitiendo que no se destinen recursos ni a la memoria histórica ni a las políticas de género.

Señores y señoras de Ciudadanos, el futuro de España y Cataluña debe pasar por la verdad de la justicia, la reparación y el compromiso democrático, y hoy ustedes nos han demostrado que no están en esta línea. Porque nosotros sí tenemos un compromiso real con todos los derechos fundamentales, hoy no podremos votarles a favor de todos los puntos de la moción.

Y muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Jordi Orobitg.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, senyor president. Conselleres, diputades, diputats, representants d'entitats i associacions de víctimes del terrorisme, en primer lloc voldria, per defereència personal, referir-me al senyor Matías Alonso, a qui, com sempre, agraeixo el seu tracte exquisit; una cosa és la diferència ideològica i una altra cosa és el comportament entre diputats, i li agraeixo, doncs, sempre el to en les negociacions que hem mantingut al respecte, en aquest cas d'aquesta moció.

Bé, jo, a l'hora de plantejar-me la intervenció, no he pogut evitar tenir una certa enveja d'una activitat que van tenir certs companys diputats recentment –en el meu grup parlamentari, doncs, la diputada Najat i el diputat Ruben Wagensberg–, que segur que diputats d'altres grups parlamentaris van tenir la capacitat de tenir un punt d'entesa per parlar sobre el racisme i la xenofòbia i dir quin havia de ser el compromís públic de les diferents formacions polítiques al respecte. Jo crec que el terrorisme té prou importància perquè haguéssim obrat de la mateixa manera. Amb això no li estic fent un retret, senyor Alonso; tothom, tots els diputats, tots els grups parlamentaris tenen el dret evident de promoure totes aquelles iniciatives que entenguin adients. Però entenc, des del meu punt de vista, que la transcendència d'aquest assumpte exigia, si més no, doncs, parlar-ne, no?, intentar entre tots plegats trobar un punt d'entesa, que, és evident, costarà d'assolir.

Perquè no ens podem abstrure de la realitat que estem vivint a dia d'avui. No vivim en un context de normalitat democràtica. És evident que aquest és un parlament democràtic. En un parlament democràtic potser ni caldria, eh?, aquesta moció; probablement ja haguéssim trobat un punt d'entesa que hagués fet que totes les formacions polítiques que estan representades en aquest Parlament trobessin un punt comú, un comú denominador per abordar aquesta temàtica. Però és evident que no existeix aquesta normalitat democràtica.

Abans s'hi ha referit respecte del to. El to, el llenguatge d'aquesta moció ens és aliè, l'hi he de confessar, eh?, ens sona a diaris de la capital d'Espanya, no ens sona a un to que s'empri habitualment a les discussions polítiques que tenen lloc en el nostre país.

De la mateixa manera que ens és aliè el to, també llegim entre línies solucions i propostes que es fan que ens donen a entendre que la voluntat és anar més enllà. Parlem de normalitat democràtica, parlem de banalització. Hem pogut arribar a un punt d'entesa per lluitar contra la banalització del terme «terrorisme», però és evident que no existeix una normalitat democràtica quan el primer que banalitza el terme «terrorisme» és el ministeri fiscal d'un país, eh? Quan un fiscal acusa de terrorisme uns

nanos d'Altsasu que tenen una baralla en un bar; quan el Ministeri Fiscal, doncs, imputa terrorisme a persones com la Tamara o l'Adri, és evident que no estem vivint en un marc de normalitat democràtica i, per tant, és evident que, com a representants públics, com a dipositaris en aquest cas de la confiança de molts dels nostres ciutadans, hem de llegir entre línies aquesta moció.

I entre línies, doncs, evidentment se'ns generen sospites; alguna s'ha avançat. Temem que els posicionaments que alguns puguem tenir puguin comportar la il·legalització de partits polítics, precisament d'alguns que estan representats en aquesta cambra, no? I és evident que, per tant, nosaltres no podem fer costat a la integritat del text que vostès ens proposen.

I també hem de denunciar, més enllà d'aquests interlineats, que tenen una evident transcendència democràtica..., doncs tampoc podem sumar-nos a la distinció entre iguals que vostès pretenen. És cert que totes les associacions de víctimes de terrorisme han de ser dipositàries del nostre respecte i la nostra admiració, però el que no podem fer és fer distincions entre elles, i jo crec que un principi fonamental de les institucions i poders públics és precisament vetllar per la igualtat entre elles. I, per tant, des de la solidaritat amb les associacions, també amb aquella que vostè expressa literalment a la seva moció, doncs, lògicament no podem compartir uns pronunciaments específics adreçats a una, no?

I tampoc no voldria cloure la meua intervenció sense parlar de les omissions. Clar, la seva és una moció plena de bonisme, eh?, i entenc que està adreçada, doncs, precisament a distingir..., a parlar de les víctimes i de les associacions, però jo crec que fa abstracció de fer, d'instar, de requerir al Govern de l'Estat a que compleixi, des de la direcció general corresponent, que és la de recolzament a les víctimes..., doncs que donin recolzament efectiu a aquestes. Recentment hem escoltat les queixes de víctimes i familiars de víctimes amb relació al lamentable atemptat del 17 d'agost a Barcelona, i també permeti'm, des del punt de vista personal, doncs, home, retreure'ls que no hagin tingut temps ni per fer una simple línia o una simple ratlla recordant precisament les víctimes del darrer atemptat terrorista en el nostre país, que va ser el de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn del diputat senyor Jordi Munell.

Jordi Munell i Garcia

Bona tarda. Gràcies, president. Consellera, conseller, diputades, diputats, aprofito aquesta compareixença també per saludar les entitats que ens acompanyen, l'ACVOT i la UAVAT, els seus presidents, la senyora Vargas, la senyora Bosch; gràcies per acompanyar-nos en aquesta sessió. I també per traslladar en nom propi, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i com a grup que dona suport al Govern, tot el suport i solidaritat a totes les víctimes d'actes terroristes, familiars i amics que ens acompanyen o que ens escolten o que puguin haver-hi al nostre país, perquè, com sempre, estarem, hem estat i estem, doncs, al costat del dolor i del patiment de totes aquestes víctimes d'aquests actes injustificats i que condemnem del tot.

Permeteu-me també que no deixi de lamentar, com ja ha fet algun altre grup que m'ha precedit, que el llenguatge i el to i algunes expressions que emprà la moció, així com la interpellació prèvia, ens van semblar una mica fora de lloc i amb algun ús instrumental de les víctimes del terrorisme a favor de posicions partidistes, cosa que també lamentem i condemnem.

Per exemple, a la part expositiva de la moció es parla de que «la respuesta institucional en Cataluña ha dejado mucho que desear. Ha habido una tibieza ante quienes han pagado un alto precio.» Creiem que això està absolutament fora de lloc i que no

es mereix, doncs, el que fa també el Govern o cambres com aquest Parlament, de suport a les víctimes del terrorisme.

Recordem la mateixa consellera a la seva interpellació, fa quinze dies: ens reconeixia que eren conscients i que havien rebut, doncs, les queixes repetides de diferents persones i famílies pel que fa a les polítiques restrictives per part del Ministeri de l'Interior pel que fa al reconeixement de la tipologia de víctimes dels lamentables atemptats del 17 i 18 d'agost del 2017, i sobretot també en els terminis de presentació. D'això, la consellera, doncs, ja en va fer esment, de la preocupació també del Govern i de la consciència del Govern.

També val a dir que en aquesta moció, en tots els punts que esmenten, en cap cas es fa referència ni es recull res que tingui a veure amb la responsabilitat que té el Govern central, eh? No es fa cap referència a la Llei 29/2011, en la qual queda recollit que «correspon al Ministerio del Interior, a través dels *delegados del Gobierno* i de la direcció general responsable, l'assistència a les víctimes del terrorisme i impulsar i coordinar, elaborar i executar la difusió dels protocols». Tampoc es fa cap referència a la moció als retards o manca de resposta per part del ministeri; cap referència al reconeixement i al retard en respondre a determinades víctimes o famílies de víctimes, i cap o nul·la actuació de coneixement per part del ministeri d'aquesta casuística. Tampoc cap referència al fet de que estan a punt de prescriure alguns dels ajuts que han demanat, doncs, les famílies de les víctimes o les mateixes víctimes, perquè no respon a temps. Cap referència, com dèiem també, a la política restrictiva per a l'admissibilitat de determinada tipologia de víctimes o determinades reclamacions. Ho repetim, unes competències que estan en mans del *Gobierno central* i que entendríem que en una situació de normalitat del nostre país, d'igual a igual..., competències que hauria de tenir la conselleria de Justícia de la Generalitat de Catalunya.

Tampoc s'ha fet cap esment ni valoració que el mateix Departament de Justícia posa a disposició de la ciutadania el Servei d'Informació i Orientació Telemàtica a la Víctima del Delicte, en el qual s'inclouen també les víctimes dels delictes de terrorisme, i que hi ha una bústia i un telèfon gratuït d'atenció. O tampoc s'esmenta la creació del comitè tècnic de seguiment d'afectats d'incidents amb múltiples víctimes, o, recentment, el Pla d'incidents amb múltiples afectats i postincidents de Barcelona, posats en marxa a partir del que va passar a l'agost. Per tant, en alguns d'aquests punts votarem en contra, en alguns ens abstindrem.

També recordem que es fa esment només d'una única de les entitats que estan presents avui aquí i que no es fa esment tampoc en la moció de la UAVAT, unitat que està fent en aquests moments..., que està presentant demandes representant més de dues-cents famílies o víctimes davant del ministeri.

Per tant, davant d'aquestes imprecisions o d'aquesta poca rigorositat en algunes d'aquests punts de la moció, en alguns d'aquests ens hi haurem d'abstenir, justament, doncs, no tant per anar en contra del que realment, globalment, voldrien proposar, sinó perquè pensem que són poc curosos en reconèixer que hi ha múltiples representants en aquest sentit de les víctimes.

Permetin-me també que en algun en què es parla de trivialitzar i minimitzar o banalitzar el terrorisme..., recordem que justament el grup proponent és qui...

El president

Diputat...

Jordi Munell i Garcia

...repetidament ha fet servir aquests termes en el procés que està patint el nostre país.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc, i en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, els parla un diputat que l'any 87, sent portaveu de la Crida a la Solidaritat –conjuntament amb Jordi Sànchez, avui pres polític jutjat al Tribunal Suprem–, va condemnar l'atemptat d'Hipercor. I val també a dir que en aquella dècada la mateixa Crida a la Solidaritat va patir un atemptat terrorista en la nostra seu per part d'un grup feixista, mitjançant la col·locació d'un explosiu a punta de pistola. De manera que vostès, senyores i senyors de Ciutadans, que són relativament nous en la política, en certs temes, com aquest, potser haurien de tenir una actitud de més humilitat i prudència. Sé que no són valors que vostès practiquin, però els suggereixo que els incorporin.

També soc militant d'un moviment polític que condemna les accions militars terroristes de l'OTAN i dels Estats Units en gran part del planeta, així com el terrorisme de l'Estat d'Israel sobre el poble palestí o el terrorisme de l'Estat turc sobre el poble kurd o el terrorisme del Daesh. També condemnem el terrorisme de la Unió Europea que provoca la mort de milers de persones immigrants i refugiades a la Mediterrània. Com també denunciem el terrorisme d'estat i de classe que s'exerceix mitjançant els desnonaments de persones i famílies en situació precària i de pobresa, així com el fet que les persones pobres tinguin una esperança de vida de dotze anys menys que les benestants, perquè per nosaltres també és facilitador del terrorisme tot allò que no sigui tolerància zero amb els feminicidis, amb les agressions LGTBIfòbiques, racistes o xenòfobes i amb el feixisme i el nazisme, tolerància que vostès tenen força relaxada, a la vista del que demostren les seves aliances amb Vox.

També fou terrorisme d'estat el GAL, i com també ho va ser l'actuació policial en el referèndum de l'1 d'octubre i la repressió posterior, sense oblidar els joves d'Altsasu.

Certament, senyors i senyores de Ciutadans, vostès i nosaltres tenim un concepte ben diferent de què és i no és terrorisme, i una de les diferències principals és que vostès ni consideren ni denuncien el terrorisme d'estat, del que són còmplices, i que és el principal i més agressiu al llarg de la història. Nosaltres apostem avui per tombar el règim del 78 i per combatre el capitalisme i el patriarcat mitjançant la radicalitat democràtica, la lluita de classes i la desobediència civil no violenta mitjançant la lluita popular revolucionària (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), i sempre, sempre –acabo, president– posarem els drets socials, civils i polítics per sobre la raó d'estat, contràriament a vostès que posen la raó d'estat per sobre dels drets humans.

El president

Diputat...

Carles Riera Albert

Vostès banalitzen el terrorisme, n'instrumentalitzen les víctimes i en fan ús partidista; nosaltres no ho farem.

El president

Gràcies. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn de la diputada senyora Esperança García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades... Bien, en primer lugar me gustaría saludar a Santos Santamaría y al señor Vargas. En estos dos minutos y medio escasos de

tiempo que tengo para expresar la posición de nuestro partido, el Partido Popular, a esta moción, quería lanzar unas reflexiones aquí al Pleno, ¿no?

Mire, las heridas del terrorismo han marcado un antes y un después en las víctimas del terrorismo: muchísimas familias..., un desgarrador que han sufrido esas familias que es del todo injustificable, y lo han hecho siempre a manos de totalitarios, bajo una excusa o bajo otra, pero siempre totalitarios.

Aquí teníamos un consenso, hace no muchos años, que era la condena de la violencia, la condena de aquellos que sesgaban la vida de otras personas bajo cualquier tipo de justificación: que se ha roto. Y la realidad es que esta institución ha recibido al señor Otegi como un hombre de paz, en esta misma institución, en este Parlamento. Los platós de los medios de comunicación pública se han convertido en altares del señor Sastre y del señor Otegi. El señor Bentanachs ayuda a impedir que se ejecute una orden judicial delante del departament de..., la *conselleria*.

Miren, se han acostumbrado incluso, algunos grupos políticos, a que en las manifestaciones de la ANC se grite «*terra lliure*» y que nadie, vamos, ni se inmute, teniendo en cuenta los efectos de Terra Lliure en Cataluña. Miren, no hay ninguna coartada –ninguna coartada–, ni siquiera estilística para no votar esta moción. En las democracias liberales se protege la vida, y se hace –y se hace– porque los demócratas avanzados no encuentran justificación alguna para que nadie le sesgue la vida a otra persona.

Ha manifestado aquí el último grupo antes de que yo intervenga una serie de consideraciones. El día que el señor Jordi Sánchez no justifique la masacre de Hipercor, nos da lecciones. Mientras tanto, mejor que se callen.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, president. Primer de tot, lamentar les fugides d'estudi i reiterar que aquesta moció no té segones lectures; per tant, tampoc faré segones lectures de cap dels discursos que he escoltat.

Al senyor Orobítg li he de dir que –ho he dit en la meua intervenció– les associacions i les víctimes del terrorisme han tingut dècades de solitud. És així. I això és en aquest Parlament i en molts altres parlaments abans que aquest, en què potser hi havia més normalitat democràtica a la nostra comunitat autònoma. No hi ha cap referència ni implícita ni explícita a la possible il·legalització de partits polítics; no n'hi ha cap, només hi ha una crida a la societat per fer servir, precisament, el sistema democràtic per rebutjar la presència d'aquests grups en els parlaments.

No sé si Catalunya seguirà o no donant l'esquena a les víctimes. He escoltat retrets per part del senyor Munell, que a l'hora de la veritat no estaven inclosos a les esmenes.

Parlaré de les esmenes. Del total d'esmenes presentades, nou conjunts de Junts per Catalunya i del Grup Republicà, deu del Grup de Socialistes i Units per Avançar i quatre del Grup de Catalunya en Comú Podem, n'hem transaccionat nou i n'hem acceptat una directament, que està inclosa en el text; per tant, jo crec que afortunadament hem pogut treballar entre tots per millorar el resultat final d'aquesta moció.

Hem transaccionat amb les esmenes número 1 de Catalunya en Comú Podem i número 1 dels grups Republicà i Junts per Catalunya, que afecten el punt número 1 de la nostra moció. També hem transaccionat amb l'esmena número 1 del Grup de Socialistes i Units per Avançar, que afecta el punt 2... És a dir, moltes esmenes transaccionades entre diversos grups i també hem transaccionat forces esmenes amb el Grup de Socialistes i Units per Avançar; per posar un exemple, doncs, els punts 12,

13, 14 de la moció estan afectats també per esmenes transaccionades amb aquest grup.

Agrair la col·laboració dels ponents de cadascun dels grups, i lamentar les possibles fugides d'estudi que veurem després en el resultat de la votació.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Estem cridant a votació. *(Eva Granados Galiano demana per parlar.)* Sí, senyora Granados...

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada dels punts 9, 10 i 16, que poden anar junts –9, 10, 16.

El president

Molt bé. Alguna petició més? *(Pausa.)* Sí, senyor Munell...

Jordi Munell i Garcia

Si em permet, per una qüestió d'ordre volia fer un esment, si em permet el president. La senyora Esperança García ha fet esment de l'ANC; en aquests moments, president, el nostre diputat, que no pot ser aquí, el president del nostre grup parlamentari..., en cap manifestació de l'ANC, que jo també hi he acudit, he sentit mai que es cridés a favor de Terra Lliure, i, per tant, crec que aquesta apreciació s'havia de fer, perquè és un mantra que es va repetint i que al final... dius mentides que al final alguna cosa queda.

Gràcies.

(Aplaudiments. Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.)

El president

Senyora Segovia...

Susanna Segovia Sánchez

Sí, per demanar votació separada. Necessitaríem que el 9 es voti per separat, i el 10 i el 16 es poden votar junts.

El president

D'acord. Alguna petició més? No? *(Pausa.)* Doncs votarem primer... *(Veus de fons.)* Sí? *(Anna Caula i Paretas demana per parlar.)* Senyora Caula, disculpi, que no la veia.

Anna Caula i Paretas

Votació separada també del punt 7, si us plau.

El president

Set? *(Pausa.)*

D'acord, doncs votarem primer el punt 7, punt 9, 10 i 16 conjuntament, i la resta de la moció.

Per tant, passem primer a votar el punt número 7.

Comença la votació.

S'ha produït un empat en la votació del punt setè... *(remor de veus)*. No, no, disculpin, disculpin. M'he confós, certament. S'ha aprovat: 61 vots a favor, cap en contra, 61 abstencions, i 4 diputats o diputades presents que no han votat. Disculpin.

Votem ara el punt número 9 –punt número 9 de la moció.

El punt 9 ha quedat rebutjat per 38 vots a favor, 61 en contra, 23 abstencions i 4 diputats presents que no han votat.

I passem ara a votar el punt 10 i 16 conjuntament.

Comença la votació.

Els punts desè i setzè d'aquesta moció han quedat rebutjats per 38 vots a favor, 66 en contra, 18 abstencions i 4 diputats o diputades presents que no han votat.

Passem ara a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 122 vots a favor, cap en contra, cap abstenció i 4 diputats o diputades presents que no han votat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el vot electrònic a les eleccions sindicals a l'Administració de la Generalitat (retirada)

302-00082/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, i atès que la moció corresponent a la interpellació al Govern sobre el vot electrònic a les eleccions sindicals a l'Administració de la Generalitat s'ha retirat, passem directament al punt dinovè.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pla de govern i la cultura política

302-00083/12

Per tant, la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pla de govern i la cultura política, presentada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per exposar-la té la paraula la diputada senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, bona tarda, i, com a prèvia, sigui quin sigui el resultat d'aquesta votació, ja els avancem que nosaltres no esperem que aquest Govern desenvolupi les mesures que conté aquesta moció.

I és que cada dia el Govern ens demostra que li importa molt poc el que s'aprova en aquest Parlament. De fet, a aquest Govern, més enllà del simbolisme i de la retòrica republicana, li importen molt poc els compromisos que va adquirir amb la gent. I creiem que això no només ho veiem nosaltres, sinó que ho veu la gent.

Nosaltres, com a oposició, tenim la responsabilitat de presentar propostes. I per això portem a debat aquesta moció. Una moció en la que proposem reduir els sous dels alts càrrecs i de les diputades. Avui els 477 càrrecs de confiança del Govern mantenen sous de setanta mil euros de mitjana, i més del 60 per cent d'aquests càrrecs els ocupen homes. Els proposem que determinades decisions passin pel Ple, com per exemple l'aprovació de nous càrrecs de confiança o a qui colloquen als consells d'administració. Els demanem també que posin en marxa un servei de control sobre la qualitat dels serveis públics que presten empreses, que presten fundacions o que presten també determinades entitats privades, perquè vostès deleguen la gestió de determinats serveis públics als seus amics i després se'n despreocupen.

Què està passant amb el servei de transport sanitari? L'adjudicació més important de la segona legislatura del Govern d'Artur Mas, una adjudicació que l'esquerra independentista va portar a fiscalia. Qui és que controla les adjudicacions? Què passa amb les nombroses adjudicacions que s'estan investigant judicialment per mala praxi, per malversació, per corrupció, especialment amb contractes del Departament de Salut.

Malgrat els incompliments sistemàtics de les empreses adjudicatàries, com el que vam denunciar ahir, vostès segueixen defensant un sistema de gestió privada fraudulent, opac, corrupte i ineficient que té afectacions directes sobre la gent?

Ahir el senyor Sabrià ens va dir: «Mai deixarem ningú al marge, per cap motiu, res justifica l'exclusió.» Doncs la millor manera de no excloure ningú, senyor Sa-

brià, és garantir l'accés a uns serveis universals, públics, de qualitat, per a tothom, i que ningú es vegi exclòs de la sanitat o d'una bona escola per a les seves filles per qüestions econòmiques. Per això els demanem que recuperin la titularitat, la gestió i la provisió de tots aquells béns i serveis que són necessaris per a la reproducció de la vida. Ja els ho vam dir: no és només una qüestió de justícia social, és que és una qüestió de necessitat. Abertis, autopistes; Gas Natural, subministraments bàsics; Agbar, aigua; Fomento de Construcciones y Contratas, residus, aigua..., totes aquestes empreses es van prestar a una operació d'Estat aprofitant el decret de Rajoy. Ho van fer per fer passar por a una societat que té molt present la guerra i que sap el que és passar gana. I això és absolutament miserable. Facilem als municipis que prenguin el control sobre l'aigua, sobre el transport públic o la recollida de residus, siguem independents per poder autoabastir-nos en tot allò que sigui necessari per als nostres municipis. Així no dependrem de ningú per prendre les nostres pròpies decisions.

Deia ahir el president que el poble ha de ser lliure, sobirà, que no ha de tenir por, que si no ens governem ens governen. Més enllà del discurs, en què es tradueix això? Posem-nos al costat dels ajuntaments que volen governar-se, que volen decidir, al marge de cacics que ja fa massa temps que ens governen a tots els municipis. Si no, expliquin-l'hi a l'alcalde de Terrassa, o expliquin-l'hi a l'equip de govern de Sabadell, que per haver denunciat la màfia no els paren de perseguir. Ningú va perseguir, fins que no va entrar la CUP i va aixecar catifes, cap càrrec electe pel cas Innova o pel cas Mercuri..., fins que vam arribar nosaltres.

Ahir el president ens parlava de totes les polítiques impulsades per aquest Govern en matèria d'igualtat. Saben que l'Administració és la primera responsable d'aquesta feminització de la pobresa, d'aquesta precarització de les dones que treballen a Valoriza o a Clece, la empresa de Florentino Pérez, que segueix explotant-nos amb plena complicitat d'aquestes institucions, els demanem que facin una campanya per aturar aquesta barbàrie, perquè ja n'hi ha prou, perquè no volem que ens explotin més, perquè volem vides dignes, i vostès són còmplices de que les dones seguim explotades a les nostres feines.

I, per últim, els demanem que vagin més enllà, per dignitat, per posar de veritat la vida al centre, que expropiïn els pisos de Bankia i la Sareb, que els hem pagat i repagat. Aquests pisos els hem pagat nosaltres amb el rescabament a la banca. Posin-se al costat de la gent, dels moviments populars, que són els únics que defensen els drets de totes davant de la seva gran inoperància.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula ara la diputada senyora Irene Fornós.

Irene Fornós Curto

Bona tarda, i gràcies, president. Consellera, consellers, diputats i diputades, bé, doncs tornem a trobar damunt la taula una moció de la CUP, la qual, pel que ja va ser en el seu moment la interpellació que es va fer al darrer Ple, ja mos donava moltes pistes, una mica, de quina seria la veritable intenció d'aquesta; una moció sobre pla de govern i cultura política que no deixa de ser una destil·lació, precisament, d'una cultura política molt més centrada en el seu propi discurs que no en impulsar un canvi efectiu de la societat.

Una moció que en el seu enunciat també ens parla de pla de govern, i precisament durant este Ple i en este faristol se n'ha parlat, i molt. I crec que des del nostre grup parlamentari hem estat prou clars i, a la vegada, realistes i sincers, però també responsables amb la situació que vivim, i això, al meu parer, també reflecteix la nostra cultura política, preocupats, tant com vostès, per reduir les desigualtats i conscients de que per fer-ho és imprescindible una Catalunya estat. Esquerra no té cap tipus de dubte del seu paper de fer de camàlics del país, com diu en Joan Tardà, per

arrossegar-lo cap a l'autodeterminació i la justícia social, com portem anys i anys intentant fer.

I des de la CUP se mos presenta una moció que podem contraposar amb aquesta cultura política; una moció que proposa tota una sèrie de propostes i peticions, la majoria d'elles, al nostre parer, que ens agraden, i de primera vista, sense cap dubte, són populars, però mancades de rigor, desenvolupament i contingut per fer-les conseqüents i poder-les implementar. En resum, tal com hem dit, i com reflecteix el seu contingut, una moció que dibuixa la intenció partidista i, si em permeteu, una mica populista d'aquesta.

I és que parlant de govern, per exemple, també em remetré a les paraules de la consellera Vergés que ahir dirigia al seu diputat, al senyor Vidal Aragonés, del seu grup parlamentari, quan li deia que trobava a faltar algunes vegades la responsabilitat, la responsabilitat de prendre partit de les coses, la responsabilitat de construir per millorar i la responsabilitat que suposa deixar la zona de confort, la zona que ens permet criticar o proposar coses sense assumir-ne cap tipus de responsabilitat ni d'afrontar-ne les complexitats.

I això també és la nostra cultura política, sobretot si aspira tirar endavant aquelles coses que segurament en moltes d'elles tenim molts punts en comú, tal com també ahir li deia la consellera, pel que fa a polítiques d'esquerres. La nostra cultura política és exigir a tots els que som aquí, diputades i diputats, que estiguem a l'alçada de la situació del nostre país, i també així ho deia ahir el president del meu grup parlamentari, el diputat Sabrià, en aquest faristol. Estem en una situació complexa i en la que segurament costa trobar també consens, però, malgrat això, els grups que donem suport al Govern, tot i que moltes vegades allunyats en ideologies, i segurament molts cops també en les maneres de fer, hem sabut treballar plegats en un moment en què la situació de presos, exili, repressió, i de judicis contra la democràcia així ho exigeix.

Però, bé, entrant ara a valorar els punts de la moció, creiem que en la seva moció hi han moltes coses que ja s'estan fent, moltes coses que ja estan regulades, que ja tenen mecanismes per a afrontar-les, com la transparència o l'incompliment d'aquesta i les derivades sancions, l'accés a la informació pel que fa a contractes, etcètera. I altres que fer-les des d'on vostès proposen o que impulsen en la seva moció..., inclús poden acabar sent una intromissió en altres àmbits que el Govern no en té competència i que en tot cas, segurament, inclús podria arribar a trencar en l'àmbit de l'autonomia local.

Malgrat això, ens hem assegut per parlar-ne i valorar-ho, i lligar i acordar esmenes, i inclús fer alguna transacció que permetia mantindre la línia de la seua moció i millorar-la per poder-la fer més realista. Però finalment no ha estat possible, ja que no s'ha arribat a un acord, perquè les esmenes que al final es van proposar, es van acabar presentant, no respectaven allò que en principi havíem acordat per fer-ho possible. I aquí sí que tenim una divergència en cultura política que sovint trobem a faltar, no només amb la CUP. Quan Esquerra negocia ho fa de manera constructiva, per intentar arribar a punts en comú, no per marejar la perdiu o per tàctiques que darrere no tenen cap estratègia. I segurament això va ser així perquè la finalitat de la mateixa moció no era la d'arribar a acords, sinó la de fer el seu discurs polític, la qual cosa és molt respectable i previsible, i més en el context electoral en el que ens trobem. Però, com els hem dit, nosaltres estem aquí per fer política, política que solucioni problemes i que serveixi per a construir un país just i lliure.

Per tots aquests motius, no podem donar suport a aquesta moció.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn del diputat Francesc de Dalmasas, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Francesc de Dalmasas i Thió

Gràcies, president. Companyes de la CUP, ens hem llegit la vostra moció, i ens queda molt clar la república que volen –i que estem en campanya, en precampanya–, ens queda molt clara la república que volen, però ara ens toca saber si realment volen la independència. Ja sé que sí –ja sé que sí–, ja m'entendran; però els hi volem explicar d'aquesta manera. Jo un dels records d'infància més bonics que tinc era un conte del Dario Fo que m'explicava el meu pare, en el que un pescador veia com el seu poble s'enfonsava, i anava al poble i els deia: «El poble s'enfonsa.» I hi havia un grup de savis que li deien: «Deixa-ho estar, tu no saps res, ets un pescador. Nosaltres ara sabem que farem aquests fanals així i farem els carrers d'aquesta manera.» I cada dia el poble s'enfonsava una mica. I els pescadors els avisaven, i els deien: «Nosaltres som els savis, no cal que ens ho expliquis, perquè tu ets el pescador.» I el Dario Fo, que ho feia amb molt d'humor, deia que fins i tot quan el poble ja estava enfonsat del tot, encara se sentien les veus dels savis que deien: «No passa res, no passa res, el poble no s'enfonsa.»

I els explico aquest conte perquè hi he pensat quan llegia la seva moció, perquè és magnífic que la CUP dibuixi el país que vol, però és que en el país hi vivim tots, totes les persones que han votat aquest hemicicle i fins i tot les que no l'han votat. I per fer possible la independència..., no només és el país que volen vostès, sinó una molt bona part, una majoria de la gent que està en aquest hemicicle. I per fer-la possible, doncs, avui ens ho expliquen molt bé el president Puigdemont i el conseller Comín i la consellera Clara Ponsatí, que això ho hem de fer plegats.

Ahir la CUP ens deia: «Què han fet? Van dir que feien de la Constitució a la restitució, i no sabem què han fet.» I jo els deia: «Home, per demanar responsabilitats, s'han d'assumir responsabilitats.» I jo recordo que, quan el president Torra va fer la seva investidura i va explicar unes vies, una d'aquestes vies era la del procés constituent, que havia de ser paral·lel a moltes d'altres. I en totes volia la gent de la CUP al costat, però en aquesta específica els va dir: «Us necessitem molt.» I la resposta vostra va ser: «Cap responsabilitat –cap responsabilitat. Nosaltres anem directament a l'oposició.»

Sabem que l'independentisme té un relat imbatible: és cívic, és pacífic, és democràtic, es basa en el coneixement i el reconeixement dels drets humans, diu que serem obedients a la voluntat popular, sigui quina sigui... És imbatible si anem junts, perquè, si no anem junts, mai assolirem aquest objectiu. Per això l'arquitectura constitucional espanyola ens vol dividits, per això a Junts per Catalunya, per nosaltres no serà, ens trobaran junts, i ens trobarem sempre donant-nos suport entre nosaltres.

Perquè, mirin, si jo estigués empadronat a Berga, no votaria la Montse Venturós, però quan la Montse Venturós ha tingut problemes, no només hem fet un tuit, sinó que hem anat als jutjats de Manresa, li hem fet una abraçada i li hem dit que l'estimem. I quan hi ha haguts problemes a Verges hem estat al costat de l'alcalde. I ens sembla que no pot haver-hi cap mena d'ombra de dubte de les formes de lluita, de repressió..., contra la repressió que té cap dels grups d'aquesta cambra, que efectivament la identifica i que efectivament hi lluita en contra.

I hem d'anar amb molta cura, perquè quan vostès ahir deien: «Vagin amb compte amb voler només cadires», han de tenir en compte que hi han cadires que porten directament a l'exili o a la presó. (*Aplaudiments.*) I vosaltres, que sou especialistes en parlar de cures, heu de tenir cura dins i fora de les fronteres del vostre partit.

En Xavier Domènech deia fa uns dies, parlant de la investidura de Jordi Turull, que no sé si en aquell moment vam saber estar a l'alçada. I jo els parlo d'això, jo els proposo això, a les forces independentistes: estar a l'alçada. Per cert, d'assaltar

els cels –d'assaltar els cels– a votar mocions amb el vot de qualitat de Llarena..., déu-n'hi-do, aquest matí. (*Veus de fons.*)

En fi, no només es tracta (*persisteixen les veus de fons*)..., no només es tracta de defensar a mort els nostres corpus doctrinals, sinó dir que hi ha una ciutadania intel·ligent que la tria, i que en aquests moments el que està en dubte és...

El vicepresident primer

Silenci! (*Remor de veus.*) Ordre, ordre... (*Persisteix la remor de veus.*) Ordre! Senyors diputats, senyors diputats, si no els sap greu, la presidència moderarà el debat, senyors diputats i senyors membres del Govern...

Francesc de Dalmales i Thió

Hi tornaré, per si no m'han sentit tots els diputats: d'assaltar els cels a aprovar mocions amb el vot de qualitat de Llarena, déu-n'hi-do com han canviat les coses. (*Aplaudiments.*)

En aquests moments, el que ens toca és preservar els espais de sobirania, que és aquest Parlament, que té la presidenta legítima a la presó; és preservar l'espai de sobirania que també representa el Govern, amb el president legítim a l'exili; és preservar Òmnium, que té el seu president a la presó; és preservar l'ANC, que té el seu president a la presó. Només ens en sortirem si ho fem junts. A veure si sabem estar, com deia en Domènech, tots plegats a l'alçada.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació és el torn de la diputada Marina Bravo, pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, *president*. Diputados, diputadas, *consellers*, bueno, sería raro que la CUP - Crida Constituent y el Grupo Parlamentario de Ciutadans estuviéramos de acuerdo en algo. Alguna vez sí pasa que votamos juntos; sí votamos juntos, pero suele ser por motivos radicalmente opuestos. Votamos juntos, por ejemplo, cuando los grupos parlamentarios que apoyan a este Govern traen aquí algunas de sus ocurrencias, de sus iniciativas, que son un verdadero insulto para más de la mitad de los catalanes pero que a la CUP, pues, no le parecen suficiente. Se ve que lo que le gusta más a la CUP, pues, es la acción de los grupos que atacan nuestras sedes a martillazos, eso sí, porque para eso sí que encuentran tiempo el mismo día de soltar un caluroso apoyo y un «Visca Arran!» en la primera comisión en la que tienen oportunidad. Pero, en fin...

Como decía, es muy raro que la CUP - Crida Constituent y el Grupo Parlamentario de Ciutadans tengamos puntos en común, pero es que cuando hablamos de nuestras respectivas visiones de cómo podemos llegar, de cómo podemos avanzar hacia una sociedad mejor, más justa y con más oportunidades, es que nuestras posiciones, pues, son radicalmente opuestas. Así que no creo que le sorprenda a la diputada Sirvent, pues, no contar con nuestro apoyo tampoco en este caso.

Y es que no traen nada nuevo: criminalizar a cualquier empresa, solo por el hecho de serlo; expropiar sin ningún tipo de compensación –comunes, léanlo bien: sin ningún tipo de compensación–; municipalizar hasta lo que no tenga sentido o hasta lo que vaya a salir caro a los ciudadanos... En fin, medidas que para mí son un auténtico error y un auténtico retroceso y que poco o nada ayudan a avanzar en la igualdad de oportunidades, y mucho menos en la libertad de la ciudadanía.

Lo que necesitamos es crear empleo y crear riqueza; ese es el camino, o no tendremos nada que redistribuir. Y si quieren empezar reduciendo sueldos, pues, nos parece fenomenal, nos parece perfecto. Nos han oído aquí criticar mil veces los sueldos de la gente puesta a dedo, algunos muy concretos; algunos para los que

la rebaja no debería ser del 14 por ciento, ni siquiera del 99,9 por ciento, porque se quedaría corto; algunos a los que ustedes casualmente no han puesto ninguna pega. Hablábamos esta mañana, por ejemplo, del señor Adam Majó, que es un viejo conocido suyo.

Y, por otro lado, ustedes han pactado aquí presupuestos para los que nosotros pedíamos incluir una rebaja del 10 por ciento en el global, en el conjunto de los salarios de los altos cargos, una rebaja que no fue aceptada, y ustedes aceptaron los presupuestos igualmente, los aprobaron. Si quieren una rebaja, pues defiéndanla allí donde toca y cuando tienen la oportunidad.

Planteábamos una rebaja del 10 por ciento que tampoco creemos que tenga que afectar a todos por igual. En algunos casos, ya les digo, ni el 14 ni el 99,9 por ciento sería suficiente, porque muchos directamente sobran, pero hay otros, sin embargo, que no cobran esas millonadas y que asumen responsabilidades enormes y con profesionalidad, en gestión de hospitales, en gestión de emergencia o en muchos otros campos. Cuesta encontrarlos –en eso le doy la razón– con la cantidad de dedazos que hay hoy en día, sin atender ni a mérito ni a capacidad ninguna, pues cuesta encontrar los profesionales que hacen bien su trabajo. Cuesta encontrarlos también porque en Cataluña somos campeones no solo en altos sueldos, sino también en número de enchufados.

Y en Cataluña somos campeones, pero reconocemos que no es un problema solo de aquí. De hecho el último cambio de Gobierno, el Gobierno de Sánchez, pues fue el ejemplo más reciente de dedazos por todos los lados. Y, por eso, hemos presentado también en el Congreso una ley que lo que pretende es acabar con todos esos dedazos que se producen en cada cambio de Gobierno, acabar con la grasa que rodea nuestra Administración pública. Ya está bien. Necesitamos más profesionales y menos enchufados en nuestras instituciones.

Esa es una de las reformas más profundas que queremos llevar a cabo para acabar con las malas prácticas a las que nos han llevado cuarenta años de bipartidismo y esperemos poder empezar a aplicarla muy pronto, a partir del próximo 28 de abril.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula la diputada Alícia Romero, del Grup del PSC i Units per Avançar.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bona tarda, consellers i conselleres. Miri, senyora Sirvent, l'any 2017, vostès van prioritzar la construcció de la república i van prioritzar la independència. I, quan van pactar amb aquell Govern conformat per Convergència i Esquerra Republicana, doncs, van posar això sobre la taula. Suposo que també tenien els elements socials o els temes socials per defensar, però no van ser capaços, en aquells pressupostos a què vostès van donar el sí, l'any 2017, d'incorporar-los: 30 per cent de reducció de les taxes universitàries, finançament de les escoles bressol, reducció d'alts càrrecs, reforma fiscal. Va haver-hi moltes coses que vostès tenen al seu ideari, és veritat, i que vostè proposa, però que no van ser capaços d'incorporar en aquell pressupost per al 2017. Van donar una oportunitat, a aquell Govern, que, evidentment, doncs, els va decebre, perquè, després d'allò, no els han donat l'oportunitat de nou i, ara, vostès prioritzen lo social.

A nosaltres ens hauria agradat que sempre haguessin prioritzat allò, perquè estava clar que la creació d'un estat era impossible. I, per tant, avui, ara, ens porten una moció, bé, que alguns temes els podríem compartir, conceptualment podríem estar-hi d'acord, però em sembla que vostès podien haver fet molta més força i haver aconseguit allò quan tenien la possibilitat d'incorporar totes aquestes mesures en un pressupost i vostès no ho varen fer.

Miri, després, hi han alguns elements populistes, no?, en aquesta moció. Clar, parlem d'alts càrrecs; a nosaltres parlar d'alts càrrecs en general no ens agrada, doncs, primer, el que hem de veure o el que hauríem de tenir és un estatut del directiu públic, que ja ens agradaria que aquest Govern l'hagués impulsat, de fet, el Grup Socialista i Units per Avançar fa bastant de temps que ho demana en diferents mocions i s'ha aprovat, però no veiem aquest estatut. Veuríem, llavors, doncs, quines són les condicions que s'estableixen per a aquests directius a l'hora d'incorporar-los a la funció pública, perquè creiem, doncs, que càrrecs eventuais n'hi d'haver, ara, han d'estar preparats, han d'estar formats, han de tenir experiència, han de tenir unes funcions determinades... Si no diem que no, però és veritat que hauria d'haver-hi uns sistemes de selecció molt millors i molt més transparents. En tot cas, en aquell moment, vostès tampoc ho van aconseguir.

Miri, en temes de contractació pública, ara, que estem en tràmit de la Llei de contractes de serveis a les persones, nosaltres ho anem repetint des de fa força dies, que és que la forma jurídica no garanteix la qualitat dels serveis, ni la forma jurídica ni qui és el que proveeix els... És a dir, la provisió del servei, si és d'una manera o una altra, això, la forma jurídica, si és una cooperativa o és una empresa, això no ens està garantint la qualitat. La qualitat l'hem de garantir a través dels plecs de condicions. És allà on nosaltres hem d'establir el nostre accent, el nostre èmfasi, si volem que aquella empresa, entitat social, cooperativa compleixi unes clàusules socials determinades.

I una cosa molt important: ara que el preu no és rellevant, després que s'aprovés la llei estatal al novembre del 2017, doncs, escolti'm, incorporem elements de qualitat en els concursos, per tal, doncs, que aquelles empreses que gestionen entitats del tercer sector, cooperatives, etcètera compleixin amb la qualitat; això que demanen vostès. És el millor que podríem fer. I, ara, que tenim una llei en tràmit, doncs, jo els recomano que els diputats de la CUP i, en aquest cas, la diputada Sirvent, la ponent..., doncs, fem esmenes en aquesta línia, perquè crec que on s'ha d'incorporar és a la llei.

Hem d'incorporar elements perquè les clàusules socials apareguin en els concursos, perquè després una cosa molt important és que tinguem mesures de control i seguiment d'aquests contractes, que és el que moltes vegades, doncs, no succeeix en tots aquests processos.

I, per tant, a mi m'agradaria, doncs, que la transparència en la contractació pública ens portés a la qualitat i fóssim capaços de buscar la qualitat i posar el ciutadà en el centre del nostre discurs i no tant la forma jurídica de com es proveeix aquell servei, que, per nosaltres, doncs, no és el més important. Ara bé, hem d'incidir en els plecs de condicions, perquè no passin coses que hem vist en molts ajuntaments.

Després, vostès parlen molt de la remunicipalització. Ho torno a repetir, que ho gestioni un municipi no vol dir que es faci millor i, per tant, nosaltres volem garantir la qualitat. Si un municipi vol remunicipalitzar un servei, que ho faci, però té una autonomia municipal, vostès en saben d'això, per tant, escolti'm, si un ajuntament ho decideix, ja ho farà, ja buscarà els recursos per fer-ho, és ell que ho ha de decidir. Nosaltres no creiem que aquest hagi de ser un discurs generalista, és a dir, qui cregui que ha d'internalitzar algun servei per gestionar-los directament, que ho faci i qui no ho consideri, que no ho faci. Ara, el que sí que hem de fer a través de la llei és veure com posem els mecanismes perquè els plecs siguin més socials, es valori més la qualitat i puguem fer un control i un seguiment dels contractes molt més estrictes.

Per tant, a mi m'agradaria, doncs, que poguéssim ser una mica més rigorosos en aquesta moció. Nosaltres no podem donar suport a la majoria dels punts, però, evidentment, seguirem treballant allà també on pertoca com, per exemple, en aquesta ponència de llei, per avançar en la línia que també, de manera conceptual, apareix en aquesta moció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Romero. A continuació és el torn del diputat Lucas Ferro, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Lucas Silvano Ferro Solé

Només per aclarir una cosa, no és una vergonya votar a favor de que presentin una moció de confiança en aquest Parlament o convoquin eleccions, senyor conseller. El que és una vergonya és que els Mossos d'Esquadra acompanyin a Desokupa a desnonar famílies sense alternativa habitacional en aquest país. *(Aplaudiments.)* Això sí que és una vergonya i li hauria de caure la cara de vergonya. Com és una vergonya que es pacti amb una família que puguin sortir els menors en un desnonament i aprofiten que obren la porta per carregar contra la família. *(Aplaudiments.)* Això sí que és una vergonya i li hauria de caure la cara de vergonya. *(Veus de fons.)* Miri, per nosaltres... Calli que estic parlant jo, si us plau.

El vicepresident primer

Senyor Ferro, senyor Ferro...

Lucas Silvano Ferro Solé

Calli. Respecti el torn de paraula, home, que no està a casa seva. *(Veus de fons.)* Que respecti el torn de paraula!

El vicepresident primer

Senyor Ferro, senyor Ferro... *(Remor de veus.)* Senyors diputats i senyors membres del Govern, ordre.

Senyor Ferro, continui, però intenti mantenir un capteniment de respecte als membres del Govern. *(Remor de veus.)*

Lucas Silvano Ferro Solé

Clar que sí. Miri, per nosaltres, governar és, sobretot, tres coses. La primera, tenir servei de vocació pública, no de servir-se ni de parasitar les institucions. I el problema és que el mateix Govern que tanca la porta a recuperar serveis públics, a fer uns pressupostos expansius que aportin benestar i a una reforma fiscal que faci que el sistema fiscal de Catalunya s'assembli més al d'un estat democràtic i de benestar que a l'Espanya que volen construir el senyor Abascal, el senyor Casado i el senyor Albert Rivera, o el mateix Govern que s'escuda a cada proposta de benestar que li posem sobre la taula en la falta de recursos, el mateix Govern que fa això assumeix l'Administració pública com un botí de guerra: 18 milions i mig d'euros en càrrecs de confiança vinculats a Esquerra Republicana, 17 milions i mig d'euros en càrrecs de confiança vinculats a Junts per Catalunya, és una vergonya que el Govern que tanca la caixa a totes les propostes de benestar s'atorgui a si mateix un xec en blanc per repartir mig milió de sous Nescafé de més de setanta mil euros a l'any de mitjana, és una vergonya.

Però el problema no és només ètic, és també democràtic. El Govern menysprea les seves institucions i menysprea la voluntat democràtica de Catalunya. És una vergonya com menyspreen aquest Parlament i, avui, no ha sigut una excepció. El Govern de Catalunya viu atrinxerat d'esquena a la voluntat popular. Ni ha presentat pressupostos; ni ha aplicat la rebaixa de taxes que es va aprovar en aquest Parlament i que ha expulsat deu mil joves de les universitats catalanes; incompleix manifestament la Llei de canvi climàtic; estem esperant encara el pla de xoc contra les violències masclistes; incompleix el finançament aprovat en aquest Parlament d'escoles bressol, de llars d'avis; és vergonyosa la degradació institucional i l'abandonament a què heu abocat la ciutadania de Catalunya.

I, per últim, en una situació de crisi social i democràtica, no es pot ocupar un govern sense un projecte de país; no és cert que qui dia passa, any empeny. Han perdut vostès el rumb de Catalunya. Catalunya té grans reptes de país, té les institucions

més endeutades de tota la seva història, hem hagut de veure com ens han intervingut via 155 les nostres institucions i veiem com el mateix Govern les menysprea, les menysprea alimentant els enemics de Catalunya i els enemics de l'autogovern.

Catalunya té reptes de present i té reptes de futur sense desplegar, de com construïm un model de benestar després d'una dècada d'austeritat, de com lluitar contra la xacra masclista, de com donar resposta al canvi climàtic, i vostès no donen resposta a cap repte de país més que la que poden improvisar amb simbolismes i amb propaganda. Això sí que és una vergonya.

Governin o marxin. Estiguin a l'altura de Catalunya o dimiteixin. Respectin aquest Parlament o convoquin eleccions. Catalunya no mereix la degradació institucional i l'abandonament a la que l'esteu sotmetent i, tard o d'hora, passarà comptes.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Finalment, és el torn del diputat Santi Rodríguez, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresident. Consellers, consellera..., jo, si no m'he despistat, estàvem debatent una moció de la Candidatura d'Unitat Popular, que, si bé el títol, segurament, no té gaire cosa a veure amb el contingut era sobre el pla de govern i la cultura política. Ho dic perquè hi ha hagut alguna intervenció..., no només una, un parell, que m'han despistat amb relació al contingut de la mateixa moció.

Però, mirin, aquesta tarda, ens sentim extraordinàriament generosos, amb relació a aquesta moció de la CUP i la votarem en contra. I ho fem des de la generositat, la generositat sincera, eh?, perquè jo crec que vostès ens ho agraeixen que, evidentment, votem en contra de tot allò que és municipalitzacions, expropiacions, tot públic, res privat, criminalització de les empreses privades, criminalització de la banca, el model de república de la que parlava algú, que és un model de república bolivariana, que és allò que vostès defensen i que nosaltres, evidentment, no compartim.

Però, després, hi ha una altra part de la moció que hem tingut dubtes i hem estat temptats de votar-los-hi a favor, d'abstenir-nos i tal, perquè són punts que el que demanen és complir la llei i dius: «Ostres, i votaràs en contra d'uns punts que té mèrit que presenti la CUP, que el que demanen és complir la llei?» Dius: «Home, sí, fes-los el favor de votar-los-hi en contra perquè imagina't que s'aprova i es veuen obligats a complir la llei.» Bé, doncs, com que ja ho diuen les lleis, que s'han de vigilar els contractes, que s'ha de complir la Llei de transparència, que s'han de posar sancions a qui incompleixi la llei, no els hi votarem, perquè no cal que ho digui el Parlament, ja ho diuen les lleis i, per tant, s'ha de complir i, a més a més, els fem el favor a vostès.

Algú deia: «Aquesta és una moció amb mesures populars.» I, després, algú ho ha corregit, són mesures..., no són populars, són populistes, no?, i certament, són mesures populistes, perquè vostès parlen de reduir els sous a tothom. Quantitat? El 14 per cent. Per què? «Ah, no ho sé. El 14 per cent.» Reduïm a tothom, però, després, venen a defensar que se'ls redueixi als càrrecs de confiança i, enlloc de la moció, parlen vostès dels càrrecs de confiança, enlloc. Parlen dels directius, parlen d'alta direcció, parlen dels diputats, parlen del Parlament..., però enlloc parlen de càrrecs eventuais ni càrrecs de confiança. Llavors, entenc que, aquí, hi han hagut unes confusions.

Per tant, insisteixo en aquesta generositat. Els votarem en contra tota la moció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula la diputada Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Mirin, els parlem amb el cap molt alt, amb el convenciment de que fem una tasca política per la gent i que nosaltres no hem vingut aquí a ocupar cap cadira. Nosaltres sempre estarem al costat del moviment popular, amb la justícia social, amb la desobediència, amb la unilateralitat, fent front a la repressió de l'Estat i també amb tota la solidaritat antirepressiva. Aquesta és la nostra estratègia. La nostra estratègia és estar al costat del moviment sobiranista, no enviar els Mossos a reprimir els moviments socials, a reprimir el moviment antifeixista i a reprimir el moviment sobiranista.

Comprenem la seva frustració, sabem que vostès saben que han fracassat, i per això utilitzen aquesta tàctica d'infantilitzar-nos, de dir-nos utòpics, de dir-nos que no sabem governar. Però nosaltres governem, i allà on governem, sabeu què hem fet? Hem aixecat catifes, catifes de casos de corrupció en els que tots vostès estan implicats, Esquerra Republicana i Junts per Catalunya, la nova Convergència.

A vostès el que els passa és que no volen abaixar-se els sous, no volen que els fiscalitzem, segueixen en l'opacitat dels despatxos: 18 milions d'euros que han repartit a càrrecs de confiança, a Esquerra Republicana, i 17, a Junts per Catalunya. Amb això sí que s'han posat d'acord. És això, per vostès, la unitat. Per nosaltres la unitat és estar al costat dels reptes col·lectius. I aquí estàvem el 30 de gener, en el Ple d'investidura del seu candidat, i vostès no hi eren, no van ocupar els seus escons per dur a terme la investidura del candidat amb més recolzament que hi havia en aquesta cambra.

Nosaltres, amb el cap ben alt, podem dir que fem una tasca política transparent, clara, que coneix tothom, i, per tant, seguirem defensant-la, seguirem anant a tots els municipis a aixecar catifes i a defensar-nos davant dels cacics i els corruptes «sociovergens», que ara són la nova Esquerra i la nova Junts per Catalunya.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Acabat el debat, passarem a la votació. Estem cridant a votació. Peticions de votació separada? Algun grup? *(Pausa.)* No.

(Pausa llarga.)

Molt bé; passarem a la votació, doncs. Si no hi han peticions de votació separada, votarem el conjunt de la moció en una única votació.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'abordatge integral de les violències sexuals contra infants

302-00084/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'abordatge integral de les violències sexuals contra infants, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Per exposar-la té la paraula la diputada senyora Marta Ribas.

(Pausa llarga.)

Marta Ribas Frías

Fa quinze dies, a la interpellació sobre aquest tema, els deia que una de cada cinc persones a Catalunya ha patit algun tipus de violència sexual durant la seva infància. Aquesta setmana ens colpien dues notícies a la premsa. Les dues fundacions que fan

atenció integral a víctimes d'abusos sexuals menors a Catalunya denunciem que estan desbordades de casos que necessiten teràpia immediata però les llistes d'espera són de més d'un any. Ahir apareixia a la premsa una altra víctima d'abusos sexuals als maristes. Davant d'aquesta brutal realitat, com és possible que seguim sense una estratègia integral de govern i de país per acabar amb aquesta xacra?

Aquest era el tema central de la interpellació i és el tema central de la moció que tenim avui. És un tema que no ha estat prou debatut, és un tema que no ha estat prou estudiat? No. Hi ha informes reiterats, del Síndic de Greuges, de Save the Children, d'altres entitats d'infància; hi ha feina feta per aquest mateix Parlament i pel Govern, fins i tot.

De tota aquesta feina prèvia és d'on sorgeixen els punts d'aquesta moció. El que cal és actuar amb eficiència, amb contundència, amb valentia, a partir d'ara, per atacar d'arrel i amb polítiques públiques una xacra com aquesta. Calen lleis estatals, cal eliminar la prescripció del delictes, cal desplegament del que diuen les nostres pròpies lleis, calen protocols d'obligat compliment per tot servei públic, pagat amb diner públic, i sancions per aquells que no compleixin; cal formació, cal suport, cal conscienciació i cal activar amb urgència el recurs integral de detecció i denúncia i tractament que han de ser les cases dels infants.

Els ho deia a la interpellació fa quinze dies: no estem en moment de plans pilots, no estem en moments d'estudi; estem en moments que s'apliquin aquestes mesures ja. Per tant, no ens calen comissions d'estudi parlamentàries per saber què s'ha de fer. Ja ho sabem, ja ens ho han dit mil cops, què s'ha de fer: el que cal és complir el que diu aquesta moció, que és un resum de tot allò d'aquells informes que ja ens han presentat en nombroses ocasions en aquest Parlament.

En canvi, sí que ens cal una comissió d'investigació, una comissió que investigui els casos que s'han denunciat d'abusos dins el sistema educatiu, escoles, lleure, al nostre país, espais on la garantia de la seguretat dels infants recau en l'Administració pública i on no pot ser ni normalitzat ni callat que s'incompleixi amb drets humans bàsics.

Per això proposem que es creï una comissió d'investigació, per trencar silencis, per aclarir responsabilitats, però també per oferir una mínima reparació de reconeixement públic a la majoria de les víctimes d'aquests abusos, que no poden anar a la via judicial perquè el seu cas ha prescrit.

Com demana el manifest de suport als supervivents del cas Maristes, que ja ha signat FAPAC, Assemblea Grogga, sindicats del sector d'ensenyament o Save the Children, entre altres organitzacions, i més de cinc-cents persones a títol individual –per cert, saludo la gent que l'ha promogut i que avui ens acompanya–, el que ens cal és una comissió d'investigació.

Per tant, avui, en aquesta moció, votem moltes mesures de tot tipus, transversals, per atacar a partir d'ara aquesta xacra de les violències sexuals contra els infants, però també votem crear una comissió d'investigació, per posar llum a la foscor, per reparar el dany dignament a les víctimes que no tenen cap més camí que aquest i per assenyalar, si n'hi ha hagut, errors i responsabilitats, perquè només aixecant catifes podrem tenir la garantia que aquestes altres mesures que inclou aquesta moció, per aplicar en el present i en el futur, poden ser exitoses i no s'estan aplicant sobre un terra pantanós o enganxifós.

Per facilitar el suport a aquest punt, faig una esmena *in voce* sobre el punt 2; retiro la paraula «religiosos» del redactat. Per tant, amb l'esmena, el punt quedaria així: «El Parlament manifesta el compromís d'impulsar una comissió d'investigació sobre les violències sexuals denunciades a espais educatius de Catalunya.»

Aquí votem 135 diputats i diputades, i cadascun i cadascuna de nosaltres ho ha de fer conscient del que significa el que s'està fent. Avui votem que el Parlament utilitzi la seva capacitat d'investigar per ajudar a trencar silencis que han tapat els abusos contra infants i joves a escoles del nostre país.

A qui pensí votar que no –no ho dic als grups, ho dic als diputats i diputades–, reclamo que expliqui a qui o a què té por. I a qui voti que sí reclamo coherència, i que després d'aprovar aquest punt fem realitat aquesta comissió, i, per tant, se signi el document que realment crearia una comissió d'investigació en aquest Parlament, i que durant mesos portem intentant que se signi per part d'altres grups, i que encara ningú ha gosat fer-ho.

Per tant, espero que s'aprovi tota la moció, espero que s'aprovi que el Parlament creu que s'ha de crear una comissió d'investigació, però després els reclamo coherència: creem-la.

El president

Diputada, gràcies. (*Aplaudiments.*) Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar, el diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, en aquesta moció que avui ens presenta Catalunya en Comú Podem, nosaltres hi estem gairebé, gairebé d'acord, amb tota la moció, a excepció d'un punt del que després en parlaré. Jo crec que és evident que el nostre grup parlamentari no només està convençut i lluita en contra dels abusos sexuals, sinó que algunes de les coses que es posen en aquesta moció, com la Llei orgànica contra les violències als infants, al nivell estatal, ja..., no s'ha presentat però es presentarà a la propera legislatura, però se'n sap el contingut, i aquesta mateixa llei també recull ampliar els límits de prescripció dels delictes, i, per tant, amb molts dels continguts hi estem d'acord. També amb tornar a aprovar alguns punts que ja hem aprovat en altres mocions en aquest Parlament: fa tres mesos i escaig, el tema del model de les cases d'infants, que també nosaltres ja al Ple d'infància ho havíem posat a sobre la taula; les campanyes de difusió als mitjans de comunicació; el desplegament de l'LDOIA, coses que sabem que el Govern no complirà però que, doncs, està bé que hi siguin en una moció parlamentària que segurament sortirà endavant. Però, hi insisteixo, això no és garantia, com hem vist fa unes hores, de que una moció aprovada per una majoria d'aquest Parlament es faci i es porti a terme.

Només recordar que hem posat com a esmena el fet de que el comitè interdepartamental de seguiment i coordinació dels protocols existents en matèria d'abús sexual es reuneixi cada tres mesos. Ho dic perquè, clar, ara aquí tothom vol...: No, no; hem de lluitar contra els abusos sexuals», i tal. Tenim els comitès, tenim els protocols, i no es reuneixen. Des de l'any 2016! Ho dic perquè també n'hi ha alguns que es donen cops de pit a l'hora de defensar els abusos sexuals i no utilitzen els mecanismes que en aquests moments tenim –i que aquest Ple va aprovar reunir cada tres mesos.

Votem, això sí, en contra de la introducció del punt 14, de la part introductòria del punt 14, perquè creiem que és molt arriscat proposar el tancament de les unitats hospitalàries d'expertesa en temes d'abusos sexuals fins que no sapiguem quin és l'impacte del model de les cases d'infants, eh? I, per tant, aquesta és l'única objecció que nosaltres farem en aquesta moció.

Respecte a la comissió d'investigació, celebrem el canvi de darrera hora, des del punt de vista de l'esmena *in voce* que es produirà, ho suposo, d'aquí a uns moments. Ens semblava que fer una comissió d'investigació només sobre els abusos sexuals denunciats en l'àmbit escolar religiós era tenir una visió molt reduïda del veritable problema dels abusos sexuals de menors a Catalunya. Nosaltres consideràvem que ho havíem d'ampliar a tots els abusos sexuals, es produeixin en l'àmbit que es produeixin.

Finalment, ja no és sobre els abusos sexuals, sinó que és sobre les violències sexuals denunciades –sembla que les no denunciades no les estudiarem– en l'àmbit

educatiu. Bé. Malgrat que ens hagués agradat que fos en tots els àmbits, nosaltres no hi posarem pegues, a la celebració d'aquesta comissió. Segurament podrem fer seure els responsables de la conselleria d'Ensenyament en el moment dels maristes, en aquells moments, per saber què és el que va passar, o d'altres conselleries, ja que, com és en l'àmbit educatiu, doncs, el Govern podrà donar les explicacions que consideri oportunes.

I per què les volíem més àmplies? Doncs perquè una de cada cinc persones que ha patit abusos sexuals ho ha patit durant la seva infància; perquè vuit de cada deu abusadors són a l'entorn familiar i a l'entorn de confiança, no només en l'àmbit educatiu; perquè segons Save the Children set de cada deu abusos sexuals a menors a Catalunya no arriba mai a judici, i perquè en el conjunt d'Espanya només el 15 per cent dels centres escolars on l'infant ha denunciat agressions ho comunica a les autoritats. Per tant, els abusos sexuals són molt més amplis.

I acabo. Nosaltres celebrem, com deia, el canvi de posicionament. Com que creiem que aquest és un tema ampli, vam registrar, dilluns, amb el recolzament de Junts per Catalunya, Esquerra Republicana, Ciutadans i el Partit Popular, la creació d'una comissió d'estudi, que mantenim, perquè volem ampliar l'estudi. No només volem investigar, volem ampliar, si és que veritablement volem solucionar els nostres mecanismes de detecció i d'abordatge dels abusos sexuals. I, per tant, tindrem dos comissions. Molt bé.

I celebro, finalment –i amb això acabo–, el canvi de criteri per part dels grups que donen recolzament al Govern, perquè recordo que el 6 d'octubre de l'any 2016, en aquells moments Junts pel Sí va votar en contra de personar-se com a acusació popular al judici dels maristes; en contra, dos cops, en només tres minuts. Si això serveix per canviar els criteris, enhorabona i benvinguts siguin.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Munia Fernández-Jordán

Munia Fernández-Jordán Celorio

Gracias, *president*. Diputadas, diputados, buenas tardes. Esta moción trae hoy el dolor al Parlamento; el dolor más intenso que se puede estar produciendo ahora mismo en cualquier rincón de Catalunya. No cerremos los ojos. Los datos son pavorosos, nos salpican a la cara y deben llegarnos al corazón. Esta moción trae medidas concretas para proteger a la infancia del dolor, de la tristeza, de la oscuridad, de lo abyecto. La apoyamos. Por eso la apoyamos y por dos razones más.

La primera de ellas, si me permiten, es más profunda, más humana, más ética, fundamentalmente porque habla de lo importante, y nos atrevemos a decir que de lo más importante: de la infancia. Es cierto que cuando hablamos de los abusos sexuales siempre utilizamos la palabra «infancia», pero en realidad reivindicamos: son niños y niñas, muchas veces muy pequeñitos, que son sometidos a las cosas más atroces que nos podemos imaginar. Es necesario reivindicar las palabras para enmarcar bien el debate.

Se dice que los niños son el futuro. Sí, pero es que son mucho más que eso: son el presente absoluto; seguramente son lo mejor del presente. Su llegada es nuestra revolución. Son la esperanza, son el consuelo, son la equidad muchas veces, son la mirada; la mirada, que muchas veces nos da la respuesta a muchas preguntas que tenemos los adultos. Por todo ello son la prioridad. La prioridad absoluta en esta cámara deberían ser los niños.

La segunda de las razones por las cuales vamos a apoyar la moción que traen los comunes hoy es más política y más jurídica también. Hay una máxima en derecho romano que dice: «Que el que puede lo más puede lo menos.» Es evidente que, si

nosotros hemos traído esta ley al Parlamento, una ley para la prevención y el tratamiento del maltrato infantil, que por supuesto incluye los abusos sexuales a los niños y a las niñas, podemos apoyar esta moción. Ahora bien, también tenemos que decir que nos parece un parche, porque entendemos que el modelo con el que habría que abordar este drama social es la ley.

La hemos traído dos veces al Parlamento. La primera ha sido bloqueada en la legislatura anterior. Y la semana que viene hemos tenido conocimiento de que va a debatirse. Pues bien, sirva esta intervención para pedir a todos los grupos que saquemos adelante esta ley con valentía. No será una ley nuestra, será una ley de todo el Parlamento. (*Aplaudiments.*) El objetivo de esta ley es impulsar medidas de carácter transversal. Se abordan medidas de prevención, de detección, denuncias, protección de las familias, los propios centros asistenciales que sean territoriales y sean eficaces.

¿Y saben por qué hemos planteado la ley? Porque lo que hay ahora es una vergüenza. No solo es que desde el año 2010 no se haya desplegado la Ley de derechos y oportunidades de la infancia y la adolescencia, la LDOIA, es que hay verdaderas contradicciones. Lo que es el registro único para el maltrato infantil es una orden de 2007 y todavía no se ha desarrollado. A preguntas de este grupo en el 2017, el Govern dijo que próximamente, como si fuera una película en la cartelera –próximamente. A una PR, el partido del señor Torra votó en contra. Ese es el marco en el que nos encontramos realmente ahora. Ante un problema mundial, que los compañeros lo han comentado con datos, ante esas vidas rotas, nosotros damos inoperancia. Y esto no puede ser.

Saquemos adelante esa ley, la semana que viene. Pongámonos todos a ello. Dignifica la situación, da mayor rango al problema, y lo da a conocer, que es fundamental. Y, sobre todo, lo más importante, abre estas alfombras a las personas que nos tienen que hablar de ello, a las personas con las que tenemos que empatizar para conocer realmente la dimensión del problema. Y a través de ello podremos dar una solución; empatizando y conociéndolo desde los testimonios y desde los profesionales que ayudan a solucionar las vidas rotas de todas estas personas. En su causa está la dignidad de todos.

Con una ley sobre el maltrato de los niños y niñas que aborde profundamente este problema, puede ser que tengamos una respuesta mejor para tanto dolor.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Conseller, consellera, diputats i diputades, aquesta moció i la interpellació del passat Ple venen una mica –ho deia la companya– motivades per la interpellació i la moció sobre el Pla contra les violències als centres educatius. Se'ns plantejava aquesta mirada més transversal, perquè amb la nostra moció semblava que no n'hi havia prou. I en discrepo, diguem-ne. La moció, el pla del departament que engegava el conseller Bargalló no era incompatible amb aquesta mirada transversal en l'abordatge de les violències contra els menors. Bona mostra d'això és que la votació que farem d'aquests quinze punts, amb tots els seus subpunts, són majoritàriament favorables, excepte una abstenció i dos vots en contra que procuraré explicar al llarg de la meva intervenció.

Això confirma, com deia, que presentar al Parlament el pla impulsat pel Departament d'Educació no només no era incompatible amb la feina interdepartamental del Govern, sinó que ja estava contemplada. La majoria de les esmenes no han estat acceptades, i, malgrat això, hi votem a favor, perquè hi ha el compromís, perquè estava previst, o perquè, directament, ja està engegat.

Entrant més en els punts de la votació, pensem que hi havia una barreja una mica caòtica entre pública, concertada i religiosa. I nosaltres apostem per no fer diferències i per això preferim parlar de centres educatius, perquè el debat no se centri en qui fa els abusos, sinó en la reparació de les víctimes. I al final ens hem trobat, hem retirat la paraula «religiosos» i, per tant, votarem a favor d'aquesta comissió d'investigació, amb tot el nostre compromís.

Seguint l'ordre, avanço el vot del punt 3, que ens hi abstindrem, hi explicaré per què. Perquè estem parlant d'una llei estatal. I ens sembla que els debats al Parlament de Catalunya s'han de fer amb plena sobirania, amb plena autonomia, i és clar que volem mesures específiques; però no ens pertoca a nosaltres. Per tant, seria més aviat un punt més polític que ideològic o de fons. El que sí que ens pertoca a nosaltres és estudiar com podem fer les nostres lleis a risc que el Tribunal Constitucional ens vulgui esmenar en cada llei social que proposem. Però no hi renunciem.

Respecte al punt 4, completament d'acord. El dret a denúncia no ha de dependre del temps que fa ni de si prescriu o no, només faltaria, sobretot tenint en compte les condicions en què una persona que ha patit abusos, a l'edat que sigui, o qualsevol mena de violència, fa la denúncia. En el cas dels menors, és encara més accentuat.

Tots aquells punts que parlen de «potenciar», «conscienciar», «revisar», «unificar», «regular», «dotar», ens hi trobarem i ho votarem tot a favor, malgrat que, com deia, no s'hagin acceptat la majoria de les esmenes.

I m'aturo un moment en el punt 13. Havíem proposat una esmena per introduir el pla pilot i no s'ha acceptat, perquè deia la diputada Ribas que no estem en moments de plans pilot. Cap problema. Però m'agradaria aclarir que ja n'hi ha un, un pla pilot a Tarragona, i que el Govern ja s'hi ha posat, i per això ens semblava que posar aquesta esmena en aquest pla era una manera d'avaluar la situació, malgrat que consideri que tota aquesta feina ja està feta.

L'altre punt en contra afecta a Salut, al punt 14. Proposàvem «revisar i adaptar», en lloc de «tancar», i de diferenciar entre les cases d'infants i la unitat integrada d'atenció als infants i adolescents víctimes d'abusos. Si el que es demana és que els infants tinguin espais multidisciplinaris i no contribuir a la seva revictimització, hi estem d'acord i ho tindrem precisament en aquesta unitat que està prevista per al setembre del 2019. I per això hi votarem en contra, perquè no s'ha acceptat l'esmena.

Només dos puntets més. Al nou punt de Ciutadans hi votarem també en contra, perquè la feina del legislatiu no és aprovar els decrets abans de passar per l'executiu i, per tant..., això és governar. I, per tant, hi votarem en contra no perquè no s'hagi de desplegar aquest reglament, perquè el departament ja ho està fent, sinó perquè considerem que això forma part de l'executiu i no del legislatiu.

I per acabar, respecte a la comissió d'investigació, ja avançava que votarem que sí, que no serà pel Grup Republicà, que hi votem a favor, només amb una condició: i amb el compromís de fer-ho des del respecte i el rigor –que penso que en això ens hi trobarem tots–, i ens comprometem, doncs, a no convertir la comissió d'investigació en un espai morbós, a fer un tractament acurat, tal com mereixen les víctimes. I demanem que ningú faci un ús politicopartidista d'aquesta comissió, perquè ens convé a tots, i sobretot a les víctimes.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn de la diputada senyora Imma Gallardo.

Imma Gallardo Barceló

Moltes gràcies, president. Bona tarda, conseller i consellera, diputats i diputades, personal del Parlament i públic que avui ens acompanyeu. En el passat Ple ja vàrem poder debatre una moció del Grup Republicà sobre la protecció dels infants als cen-

tres educatius. Avui, el Grup de Catalunya en Comú Podem ens presenta una moció que tracta de les violències sexuals envers els infants i la necessitat d'abordar-les de manera integral. La mateixa diputada Ribas va fer-ne tota una argumentació en la interpellació que va donar lloc a aquesta moció.

Des de Junts per Catalunya estem totalment d'acord en que, tal com ja s'està demostrant en d'altres països, cal afrontar aquesta problemàtica tan greu des d'una acció interdepartamental, per tal que, de la manera més coordinada possible, es puguin donar les respostes més efectives. De fet, estem d'acord amb la majoria dels punts de la moció, encara que potser no compartim del tot algun dels seus plantejaments.

Coincidim totalment en que cal una estratègia integral, basada en la prevenció, en la detecció, en l'actuació, però també en el tractament d'aquestes víctimes. Coincidim en que cal tenir moltes més eines per detectar l'abús sexual, les violències sexuals, perquè, si no, difícilment es podran evitar. Les dades són esgarrifoses. Els infants que pateixen abusos els pateixen, de mitjana, durant quatre anys, perquè el seu entorn adult no té les eines necessàries per detectar aquesta violència sexual ni tampoc sap què ha de fer davant d'un infant que potser està evidenciant que l'ha patit o l'està patint. I aquí hi trobem tant els familiars com també els professionals de diversos sectors. Tot això sense oblidar que vuit de cada deu abusos es donen en el si de la mateixa família.

També coincidim en que cal millorar l'educació sexual i afectiva dels nostres infants i joves. I per això, des de Junts per Catalunya, tornem a proposar que l'educació sexual, afectiva i, ho torno a recalcar, també l'educació emocional s'iniciï a l'educació infantil, així com que es revisi i s'ampliï la formació de tots els professionals, incorporant-ne aquests nous elements. De la mateixa manera, ens sembla molt important revisar, unificar i regular legalment els protocols existents en els diversos àmbits relacionats amb la violència sexual infantil, per tal que siguin decrets de compliment obligatori a tots els centres on hi hagi menors, tinguin la titularitat que tinguin. La nostra esmena, la nostra aportació, just anava en aquest sentit, remarcant-ne l'obligatorietat del compliment per part de tots els centres però sense penalitzar ni els espais on es donen ni els diferents col·lectius, sinó els presumptes delinqüents; no els llocs o els col·lectius, cal penalitzar les persones que actuen incorrectament.

Finalment, també considerem molt important que es posi en marxa el pla pilot de la unitat integrada d'atenció als infants i adolescents víctimes d'abusos, que, com deia el mateix conseller El Homrani, millorarà la resposta als abusos sexuals i altres maltractaments a diferents nivells. I tot això partint d'un model d'estreta col·laboració entre els diferents departaments implicats, que és aquest model que nosaltres també compartim, el model de Barnahus, on l'element clau és que la víctima, des de la primera revelació fins al final, tingui un tractament de suport psicològic, però que a la vegada es trobi amb un espai amable, prou acollidor per a infants i adolescents, on siguin els i les professionals que es desplacin per atendre el menor i no a l'inrevés, i així evitar un dels aspectes que tant ens preocupa, que és aquest circuit: policia, hospital, jutjat, DGAIA, perquè, tal com han denunciat moltes vegades les entitats que treballen amb infants i joves, és un circuit que està demostrat que és perniciosos pels menors, que els revictimitza.

També vull recordar que el mateix Parlament ja va aprovar una declaració institucional de suport a les víctimes d'abusos sexuals infantils, llegida en aquest mateix hemicicle el passat 6 de març. Estem, per tant, d'acord amb l'esmena *in voce* que ha fet la diputada Ribas.

En resum, votarem favorablement gairebé tots els punts de la moció, excepte el punt 14 i 15, que votarem desfavorablement, i ens abstindrem en el punt 3, tal com comentava la diputada Díaz.

Agrair-li la bona feina que ha fet, i a la diputada Ribas, també la predisposició. I, finalment, i amb la voluntat de portar una llum d'esperança davant de tanta foscor,

modestament els voldria recomanar el llibre que es diu *Los patitos feos: la resiliencia: una infancia infeliz no determina la vida*, del neuròleg, psiquiatre i psicoanalista Boris Cyrulnik. Per ell el concepte «resiliència», paraula inexistent en el diccionari de la RAE, que ve del llatí «resalire» i que vol dir «tornar a saltar», és la capacitat de l'ésser humà per a recuperar-se d'un trauma i, sense quedar marcat de per vida, acabar sent feliç.

També vull agrair de manera especial la tasca importantíssima que fan les entitats com Save the Children o Mans Petites, per citar-ne algunes, en defensa dels drets dels nostres infants i joves.

Acabo encoratjant-nos mútuament a que des dels respectius àmbits d'actuació fem tot el possible perquè els condicionants ideològics no es converteixin en obstacles per assolir aquest objectiu compartit i volgut d'eradicar la violència i els abusos sexuals als infants.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, és el torn del diputat Vidal Aragonès, en nom del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Vidal Aragonés Chicharro

Sí; vicepresident, per intervenir des de l'escó. En primer lloc, hi volíem fer dos plantejaments previs, d'agraïment. Primer agraiement per les entitats, les associacions i les famílies de la canalla, els nostres infants, que han patit, que han patit violències de caràcter sexual. Difícilment es pot abordar una situació com la que ells i elles viuen i difícilment s'ha fet amb tanta valentia que permet que avui estiguem parlant d'això en aquest Parlament.

I el segon agraiement, per al grup proponent. Aquesta és una moció completa, amb catorze, quinze punts, i que aborda propostes polítiques múltiples, des de la denúncia, passant per polítiques interdepartamentals i transversals, i també per la formació de la infantesa en educació sexual, quelcom tan necessari, i sobretot pel plantejament d'una comissió d'investigació, que, nosaltres ja ho diem, ens és igual que sigui amb la referència de religiosos o sense religiosos, ens és igual que sigui també amb altres referències, com que hi hagi denúncia o no hi hagi denúncia. Per nosaltres avui l'important és votar aquesta comissió d'investigació positivament, i després ja en parlarem, perquè es faci efectiva de la millor de les maneres.

Dit això, potser haguéssim incorporat algunes altres qüestions: més concreció pressupostària, hi ha una referència amb relació a l'Observatori dels Drets de la Infància, però pensem que s'ha primat més que es pogués aprovar que no tota la concreció pressupostària. I també, quant al model. Ja saben vostès que nosaltres apostem per una gestió i una provisió cent per cent pública, i també s'hauria pogut concretar.

I la darrera qüestió a què volem fer referència: la transacció del punt 1 –i no li fem el retret al grup proponent, que segurament ho ha fet amb tota la bona intenció, sinó a qui ha plantejat la transacció. Quin problema es veu en aquest Parlament per no voler condemnar especialment els centres religiosos, quin problema! No entenguin, alguns, en aquest Parlament, que estan fent un vot d'obediència; tot el contrari: estan provocant mal a la persecució de l'assetjament i la violència a la nostra canalla. I a aquells i aquelles que els puguin preocupar les seves esglésies..., també estan fent mal, perquè estan impeding que es puguin desenvolupar els millors valors de les religions, que totes en tenen, i estan reforçant unes cúpules eclesials que el que volen és que no parlem d'això i que no ho perseguim.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Senyors que estan a la tribuna de públic, em veig en l'obligació de recordar-los que no poden fer mostres d'aprovació o desaprovació de les intervencions dels diputats. Gràcies.

Finalment, és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I té la paraula la diputada Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades, l'abús sexual és una forma d'abús de poder; és una forma d'abús de poder que es val del secret i del silenci per repetir la ignomínia d'abusar d'un nen petit o d'una nena petita. Això fa que les conseqüències siguin molt més dures, i no només en temps sinó psicològicament, per aquells que ho pateixen.

Ara bé, amb tot el respecte per la senyora Ribas, que ja sap que el té, crec que és una llàstima aquesta oportunitat que hem perdut. Hi havia una comissió que ja tenia tot el consens pràcticament de tots els partits polítics, i reduir, fixi's, eh?, reduir això només a l'àmbit educatiu em sembla un error. I a part de la moció que tenia abans de l'esmena el seu mantra d'esquerra dels col·legis religiosos concertats..., bé, han retirat la paraula «religió», però vostè, de veritat, sincerament, amb el cor a la mà, no creu que precisament l'abús dintre de l'àmbit familiar és encara més punyent per un nen o una nena que fins i tot aquell que es produeix dins l'escola? Vostè creu que això no mereix la nostra atenció? Vostè, que sap, com jo i com tothom que està aquí, que el silenci –el silenci– és la barrera, és el mur que no permet a les víctimes dels abusos sexuals superar aquest trauma d'infància, vostè creu que el silenci es superarà a la Sala 2, a la Sala de Grups, amb el circuit tancat de televisió? Jo crec que no –crec que no. Crec que hem de tornar a fer polítiques no només amb sentiment sinó també amb una certa racionalitat i respecte, respecte pels sentiments.

Malgrat això, votarem a favor, ja ho sap. Nosaltres posarem tot l'esforç, com hem fet sempre, perquè aquests abusos deixin de passar, perquè els mecanismes funcionin, per detecció. Només hi haurà una part de la moció que no podrem votar a favor, que és aquella que és la supressió automàtica de l'escola concertada; entre altres coses, perquè nosaltres no som jutges. La responsabilitat penal és personal d'aquells que són els autors dels abusos. Només l'encobriment per part d'un col·legi seria mereixedor d'aquesta retirada de concert. I això ho ha de decidir un jutge i no un diputat.

Dit això, tampoc no votarem a favor de suprimir les unitats de detecció com vostès plantegen en el número 14; però a la resta, sí.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada proposant, la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Crec que necessitaria com un quart d'hora més per explicar tot el que hauria d'explicar ara, però ho intentaré fer molt resumit.

Sí; vuit de cada deu abusos són en l'àmbit privat, de la família. És brutal. Per això hi ha catorze dels quinze punts d'aquesta moció que van d'això. N'hi ha un que no –n'hi ha un que no–, perquè si alguna cosa permet la reiteració dels abusos és precisament el silenci. Però hi ha hagut un tipus d'abusos que s'han produït en l'àmbit públic, de responsabilitat pública, de centres educatius pagats amb diners públics, i que l'Administració pública sigui còmplice d'aquest silenci dona un exemple nefast a la societat civil per trencar els silencis també privats. (*Aplaudiments.*)

Per tant, creiem que, si alguna cosa efectiva pot fer aquest Parlament ara mateix per col·laborar en trencar els silencis que permeten aquesta reiteració, és com a mínim actuar en aquell àmbit del qual té una competència absolutament directa,

que són els serveis pagats amb els diners públics. Per tant, sí, als centres educatius traiem «religiosos», però ja sabem on han estat els casos –ja sabem on han estat els casos.

I vull respondre respecte al tema de les unitats que reclamem que es retirin de Salut. És per dos qüestions. Una, per una qüestió de model. Si s'aplica el model de les cases dels infants, que és un espai únic de detecció, denúncia i atenció integral, per què volem mantenir un espai de detecció només amb perspectiva sanitària en els hospitals si no és per mantenir uns –paraules vostres– «txiringuitos»? No. El model és un únic espai en què es doni tot. Per tant, les altres, un cop funcionin les cases dels infants, s'han de tancar.

Però és que no només hi ha això. És que la que funciona és l'UFAM, a Sant Joan de Déu –tornem a topar amb l'Església–, amb una perspectiva de gènere molt més que dubtosa, i informes de la qual, d'aquesta unitat..., en nombrosos informes s'han generat problemes importants per les famílies, fins al cas de la barbaritat de que els infants hagin acabat en custòdia dels pares abusadors, a partir d'aquells informes amb zero perspectiva de gènere. No volem seguir sent còmplices d'això. Consellera, tanqui aquesta unitat, posin en marxa les cases dels infants...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyora diputada.

Marta Ribas Frías

...d'immediat.

President, demano que abans que es faci la votació es llegeixin els punts 2 i 9.b. *(Aplaudiments.)*

El vicepresident primer

Ha demanat lectura dels punts 2 i 9...? *(Veus de fons.)* Be. Molt bé.

Hi ha alguna petició de votació separada? *(Pausa.)* Bé. *(Remor de veus.)*

Vagin prenent possessió dels seus escons en silenci, si pot ser.

Peticions de votació separada? *(Pausa.)* D'acord. Els donaré la paraula quan es recuperi l'ordre al Saló de Sessions.

Senyor Aragonès, digui'm.

Vidal Aragonés Chicharro

Sí; vicepresident, per demanar votació separada del punt 13.

El vicepresident primer

El punt 13, molt bé. Alguna petició de votació separada més? Senyora Granados, em demanava la paraula? *(Pausa.)* Era per aquesta qüestió, entenc.

Eva Granados Galiano

Per votacions separades. L'entradeta del punt 14.

El vicepresident primer

Perdoni?

Eva Granados Galiano

Del punt 14, l'entrada.

El vicepresident primer

L'entrada. Ah, d'acord.

Eva Granados Galiano

El 14 té el 14 i la lletra a. Volem que es voti separada l'entrada. Gràcies.

El vicepresident primer

Molt bé. Senyora García.

Esperanza García González

Sí, president. Votació separada de les lletres del punt 9, si us plau.

El vicepresident primer

Tots els apartats del punt 9?

Esperanza García González

Bé, es poden votar junts l'a i el c.

El vicepresident primer

L'a i el c, junts, i la resta individualitzats?

Esperanza García González

Bé, és només un, que és el b.

El vicepresident primer

D'acord.

Esperanza García González

Es pot?

El vicepresident primer

O sigui, seria l'a i el c junts, i el b per separat?

Esperanza García González

Sí. Gràcies.

El vicepresident primer

Molt bé; a i c, i b. Molt bé. Senyora Caula.

Anna Caula i Paretas

I afegir votació separada del punt 3 i el punt 15.

El vicepresident primer

El punt 3 i el punt 15. Molt bé.

(Pausa llarga.)

El president

Molt bé. Som-hi. *(Pausa.)*

Votarem, en primer lloc, els punts que s'ha demanat votar separatament. Després votarem el conjunt de la moció, en la qual hi han inclosos els punts als quals s'ha de donar lectura. Per tant, quan votem el conjunt restant de la moció, farem lectura dels punts 2 i 9.b, que si no m'erro són aquells dels quals s'ha demanat lectura prèvia. Sí? *(Pausa.)*

Molt bé. Doncs, passem a la votació. Votem, en primer lloc, el punt 3. *(Veus de fons.)* Sí, el 9.b per separat. Sí? *(Veus de fons.)* O sigui, el 9.b, separat, no amb la resta de la moció, eh? Jo tenia apuntat amb la resta de la moció. *(Veus de fons.)* No, d'acord.

En tot cas, votem primer el punt tercer de la moció. Eh? El punt 3 de la moció.

Comença la votació.

El punt tercer de la moció queda aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.

Passem ara a votar els punts 9.a i 9.c –9.a i 9.c.

Comença la votació.

Els punts 9.a i c han estat aprovats per unanimitat; és a dir, 124 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 9.b, del qual en farem lectura prèvia. Per tant, demano al secretari Pérez que en faci lectura, si us plau.

El secretari segon

Punt 9.b: «Establir les mesures de control i seguiment de l'aplicació d'aquests protocols de manera que incomplir-los comporti conseqüències via sanció administrativa al centre que l'incompleixi. En el cas dels centres educatius concertats, la conseqüència d'un incompliment greu ha de ser la supressió automàtica del concert educatiu.»

El president

Comença la votació d'aquest punt 9.b.

El punt 9.b queda aprovat per 106 vots a favor, 10 en contra, 7 abstencions i 1 diputat present que no ha votat.

Passem ara a votar el punt número 13 –el punt número 13– de la moció.

Comença la votació.

El punt número 13 ha estat aprovat per 121 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara l'entrada, l'entradeta, del punt 14 –l'entradeta del punt 14–, sí?

Comença la votació.

L'entradeta del punt 14 queda rebutjada per 10 vots a favor, 115 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 15.

Comença la votació.

El punt número 15 queda aprovat per 64 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Votem ara la resta de la moció, sí?, però abans farem lectura del punt número 2. Votem el conjunt del que queda de la moció, però fem lectura del punt número 2. Secretari, quan vulgui.

El secretari segon

«El compromís d'impulsar una comissió d'investigació sobre les violències sexuals denunciades a espais educatius de Catalunya.»

El president

Comença la votació del conjunt de la moció restant. Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat; 125 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments perllongats.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el garantiment de la llibertat, la igualtat efectiva i la no discriminació de les persones LGTBI+

302-00085/12

Seguim amb l'ordre del dia, i el vint-i-unè punt és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el garantiment de la llibertat, la igualtat efectiva i la no discriminació de persones LGTBI+, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Buenas tardes. Quiero empezar saludando a las personas que nos están siguiendo desde la tribuna, a las entidades presentes, el Casal Lambda, y especialmente a los representantes de l'Observatori contra l'Homofòbia, a quienes quiero agradecer su colaboración y disposición durante estas semanas de trabajo.

En Ciudadanos somos firmes defensores del avance de las libertades individuales y en los últimos meses hemos observado alarmados el aumento de las agresiones al colectivo LGTBI, agresiones como la que ayer sufrió Julia, una mujer transgénero a la salida del metro de París, cuyas imágenes nos sobrecogieron a todos. Agresiones intolerables que también ocurren en Cataluña. Las agresiones son la manifestación

más brutal del odio y la discriminación, pero la realidad es que la discriminación se manifiesta de muchas formas y afecta a nuestra sociedad a unos niveles en los que puede pasar desapercibida por haber sido normalizada. Erradicar la discriminación no es tarea fácil porque significa cambiar en muchos casos la cultura y la visión del mundo que durante siglos ha sido dominante. Pero la experiencia demuestra que es posible promover una cultura de derechos humanos y derrumbar los estereotipos y prejuicios para que nadie quede excluido de la posibilidad de realizar su proyecto de vida en libertad.

En esta moción, que es muy extensa, pedimos que se cumplan resoluciones presentadas por Ciudadanos, aprobadas en este Parlamento, y que siguen pendientes de su cumplimiento por parte del Govern, que plantean dar respuesta a importantes cuestiones como la realidad sociolaboral y la atención sociosanitaria de las personas transgénero, que tal y como explicaron este martes en la Comisión de Igualdad, desde la entidad i-Vaginarium, se encuentran con muchas carencias en el acompañamiento antes y después del tránsito. Incluso nos narraron que en algunos casos se les había invitado a salir de la consulta ginecológica por no ser consideradas mujeres por el facultativo. Y estos casos demuestran que aún hace falta mucha formación a los profesionales.

Por ello es muy importante que haya un verdadero órgano coordinador de las políticas LGTBI, que vele por la correcta formación de los profesionales afectados. Queremos poner en manos de los profesores las herramientas necesarias para prevenir el *bullying* en las escuelas y que se garanticen los derechos de las familias LGTBI, incluyendo aquellas que hayan recurrido a la gestación subrogada, evitando así la discriminación de esos niños por razón de nacimiento.

Queremos la visibilización de colectivos doblemente discriminados, como es el caso de las personas bisexuales. Queremos trabajar por la memoria LGTBI, mediante el reconocimiento de las aportaciones de diferentes mujeres lesbianas al arte, la música, la cultura, la ciencia y el activismo. Queremos dar a conocer y visibilizar a las personas pansexuales. Por ello pedimos que se declare el 8 de diciembre como Día Internacional de la Pansexualidad.

Y ahora que, por desgracia, parece que está de moda repartir carnets de buenas y malas feministas, desde Ciudadanos queremos acabar con los discursos excluyentes, transfobos y patologizantes, como el del movimiento TERF, que son el colectivo de feministas radicales transexclusionarias, que pretenden excluir de la lucha feminista a las mujeres transgénero. Queremos que se garantice que el servicio integral de atención a las víctimas sea adecuado, y que incluya un teléfono veinticuatro horas de atención especializada, ya que la mayoría de agresiones se producen en fin de semana y en lugares de ocio.

Un protocolo, también, para las fuerzas de seguridad a la hora de tramitar las denuncias, y la recuperación del grupo de trabajo entre la comandancia de los Mossos d'Esquadra y el Observatori contra l'Homofòbia, que quedó parado en la anterior legislatura, y que estaba funcionando muy bien.

Pedimos justicia restaurativa, porque cinco años después de la aprobación de la ley aún no tenemos el decreto del régimen sancionador. Proponemos, también, la creación de la mesa de trabajo que demanda el *observatori* para establecer los recursos y mecanismos necesarios para la total implementación de la Ley de derechos del colectivo LGTBI, y acabar con el sentimiento de impunidad de los agresores.

Tenemos una Ley de derechos del colectivo LGTBI de la que sentirnos orgullosos, que fue pionera en España, que supuso un gran avance social gracias al trabajo de muchísimas personas que colaboraron para sacarla adelante y hacerla posible. Pero para que ejerza su función de herramienta transformadora de la sociedad, necesitamos que se despliegue la ley correctamente. En Ciudadanos somos conscientes de la inmensa diversidad de la sociedad catalana, estamos comprometidos con la

defensa de esa diversidad porque nos enriquece a todos, y por ello no dejaremos de presionar hasta que todos los derechos que recoge esta ley se hagan efectivos.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Hola, bona tarda. Conseller, diputades, diputats, gent que ens acompanya, mirin, molts dels continguts que tracta aquesta moció s'han debatut i votat en aquest hemicycle, i també s'han debatut i votat a diferents sessions de la Comissió d'Igualtat. Per tant, el que fem és reiterar una cosa que ja hem votat.

Aquesta moció podem dir que és una moció d'aquelles que coneixem popularment com un «llençol», perquè és llarguíssima –és llarguíssima–, i sense massa continguts nous, perquè el que pretén aquesta moció és, ni més ni menys, que fer el desplegament de la Llei LGTBI. Per tant, de continguts nous no en fem. Tenim un desplegament de llei, que l'hem de fer, i no el fem. I què fem, els diputats i diputades d'aquesta cambra? Presentar, altra vegada, mocions per veure si d'una vegada per totes es fa aquest desplegament.

De fet, crec que és molt trist que haguem d'anar aprovant aquestes mocions i propostes de resolució d'una llei que es va aprovar aquí al Parlament gairebé per majoria absoluta. Per tant, crec que seria innecessari fer això. Però bé, el que és evident és que aquesta llei necessita dotar-se de recursos econòmics i humans. I és evident que si això no hi és, no es pot fer aquest desplegament efectiu. Amb tot, però, estem d'acord que els continguts de la moció que presenta el Grup Parlamentari de Ciutadans..., doncs, hi estem d'acord.

Però, si revisem una miqueta el que es demana en aquesta moció, podem dir que encara no s'ha implementat el que ja hem parlat diverses vegades, el reglament del règim sancionador, que ha de facilitar agilitzar els processos d'instrucció i de sanció derivats de les denúncies rebudes per possibles infraccions de la llei. Hauríem de recordar que la Generalitat de Catalunya ja va aprovar el 2017 el deure d'intervenció, però no té cap intenció d'aprovar el règim sancionador, perquè ho hem dit moltíssimes vegades.

La manca d'aprovació del decret que ha de regular el procediment sancionador previst per la llei, com explicàvem... Està fet, diguem que tenen un esborrany fet, però no hi ha manera que el posin en funcionament. Què passa? Potser no hi ha interès –no ho crec– ni predisposició. Quin és l'argument per no aprovar aquest decret? Estaria bé que el Govern, a través del conseller, ens pogués explicar per què no aprova aquest reglament del règim sancionador. Encara no ho entenem; que ens ho expliqui.

De fet, és evident que no li interessa gens ni mica parlar d'aquest tema, perquè, en el que portem de legislatura, el conseller no s'ha dignat a comparèixer a la Comissió d'Igualtat d'aquest Parlament, des de que hem començat la legislatura. Mirin els diputats i diputades en quantes comissions d'aquest Parlament no ha aparegut el conseller o consellera, per parlar de tema de dones; a la Comissió d'Igualtat, ja els hi dic jo. També podríem parlar de l'incompliment d'implementació de l'òrgan coordinador d'execució de polítiques LGTBI dels diversos departaments de la Generalitat, òrgan que ha d'informar periòdicament en aquest Parlament de l'impacte social de la llei i que tampoc ho fa.

Si bé és cert que s'ha creat, per exemple, la primera xarxa europea de servei d'atenció integral, territorial i local de persones LGTBI, en dos anys s'han posat en funcionament cinquanta SAIs. És la meitat del que estava previst, la meitat. Trenta ens locals han elaborat el pla de polítiques d'LGTBI i han fet una diagnosi. Saben

quants ens locals falten per tindre un pla de polítiques LGTBI? Nou-cents disset. D'altra banda, creiem que s'han de desenvolupar el coneixement i difusió dels protocols que previnguin el *bullying* específic de l'LGTBI en l'àmbit educatiu.

Quant a les esmenes, primer donar-li les gràcies a la diputada Noemí de la Calle, sempre amb la predisposició de parlar i d'arribar a acords. Hem transaccionat diverses esmenes, i, per tant, ho agraïm. Sí, però, que m'agradaria explicar el sentit del vot del punt 2.10, que hi votarem en contra, perquè hi havia una esmena que retirava l'apartat que parla de famílies i nens que hagin recorregut a la gestació subrogada, i nosaltres volíem que es tragués. Això no es traurà, i, per tant, nosaltres en aquest punt hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. El mes de gener vam impulsar en aquest mateix Parlament una declaració on es denunciava l'atac sofert pel Centre LGTBI de Barcelona. L'Observatori contra l'Homofòbia, que també ens acompanya avui, va declarar fa dues setmanes la seva intenció de presentar una radiografia mensual sobre l'LGTBIfòbia de Catalunya, ja que el nombre d'incidències registrades puja alarmantment: una al dia. Aquestes incidències, diuen, van acompanyades d'un sentiment d'impunitat tan gran que corren el risc de convertir-se en una epidèmia.

Calen mesures urgents: cal desplegar la Llei 11/2014 en la seva totalitat; cal que la taula que es va anunciar per establir mecanismes i recursos necessaris sigui ja una realitat, i cal, com ja s'ha dit, desplegar el règim sancionador. Cal erradicar l'LGTBIfòbia de l'esport, de les escoles, de la salut, assegurar la atenció integral de salut de les persones transgènere. L'altre dia vam poder assistir a una presentació d'I-Vaginarium a la Comissió d'Igualtat, i crec que ens va obrir els ulls de quina és la difícil realitat que viuen aquestes persones i el zero suport que reben també des de les administracions públiques.

Donarem suport a la moció perquè en el seu sentit general va en la línia de protegir i ampliar els drets als col·lectius LGTBI; en això sempre ens trobaran. No obstant, ens haurem d'abstenir al punt 2.10, en el qual havíem presentat una esmena, perquè creiem en la igualtat de drets de totes les famílies, perquè creiem en l'interès superior de l'infant, però no creiem que sigui en una moció dels drets LGTBI on calgui parlar de la gestació subrogada. Creiem que són temes que no tenen per què estar relacionats, i no trobàvem que tingués lloc en aquesta moció. Recolzarem els altres punts, i des de l'oposició també els acompanyarem en el seu seguiment.

Caldria fer extensiva també la part de memòria històrica a tota la comunitat LGTBI, a part de les dones lesbianes. Alguns suggeriments també incidien en l'educació afectivosexual des de la primera infància, abordar la visibilització sobretot en els mitjans de comunicació i abordar la diversitat en formularis administratius.

També creiem que per donar compliment als punts d'aquesta moció és molt important comptar i apoderar el Consell Nacional LGTBI, on estan i estem les entitats i partits polítics i on s'han constituït ja uns grups de treball que treballen diversos temes, i un de prioritari, precisament, el desenvolupament de la Llei 11/2014.

Finalment, sí que voldria demanar a tota la cambra que amb els drets LGTBI no hi juguem, no hi juguem cap de nosaltres, per recordar que pactar amb partits feixistes és donar ales als discursos d'odi, en un moment en què les agressions estan creixent impunement.

Senyors i senyores de Ciutadans, jo vull expressar el reconeixement a la feina de la diputada De la Calle posant aquest tema sobre la taula contínuament tant en aquest Ple com a la Comissió d'Igualtat, reconèixer-li el seu coneixement i el seu sa-

ber fer i demanar-li, si us plau, que exportin aquest coneixement, que facin arribar aquest coneixement i aquesta visió i aquest enfocament a altres llocs de l'Estat on sembla ser que no tenen els mateixos posicionaments i que no tenen problemes en pactar amb forces que posen en perill els drets de la comunitat LGTBI. No pactin, si us plau, amb qui amenaça les llibertats bàsiques del col·lectiu LGTBI, ni ara, ni aquí, ni enlloc.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Rut Ribas.

Rut Ribas i Martí

Gràcies, president. Bona tarda a tothom, i una especial salutació a les entitats que avui ens acompanyen. D'entrada val a dir que li agrairim la tasca a la diputada De la Calle, perquè hem pogut arribar a una bona entesa al llarg d'aquests dies en poder arribar a acords i transaccions d'aquesta moció.

Per sort és una realitat que hem avançat en la lluita del col·lectiu LGTBI entorn de la diversitat, la identitat de gènere i l'orientació sexual. Per això és molt important posar en relleu tota la feina que s'ha fet per tal de no permetre la vulneració dels drets del col·lectiu.

Tot i així, malgrat molts anys de lluita i la conquesta de molts drets, seguim vivint en una societat patriarcal i «cishetero» que segueix discriminant per raó d'orientació sexual i identitat de gènere. Tots lamentem els casos de fòbia cap al col·lectiu, que malauradament en comptes de desaparèixer segueixen sent presents als carrers, a tots els espais i a tots els àmbits. No podem invisibilitzar-ho, tot el contrari, hem de trencar aquest silenci i denunciar tots els atacs discriminatoris cap al col·lectiu LGTBI, físics, psíquics, verbals, de forma directa o indirecta. I és que els atacs físics ara mateix només són la punta de l'iceberg de totes aquelles vulneracions i discriminacions que pateix el col·lectiu.

Per això tots el que estem en aquesta cambra no deixem de denunciar qualsevol agressió i discriminació, sigui d'on sigui o vingui d'on vingui, perquè no tenen cabuda en la nostra societat; però després, i agafant el fil de la diputada Segovia, no deixem via lliure a aquells que sí que ho toleren.

La Llei 11/2014 ha de seguir el seu curs i introduir-se a tots els territoris d'arreu de Catalunya. Aquesta xarxa treballa perquè cada dia el col·lectiu LGTBI tingui els seus drets plenament garantits en qualsevol dels àmbits que la Generalitat en té competència, i també tots aquells en que no la té: en l'àmbit de l'educació, laboral, de la salut, de l'atenció a les persones, de la justícia, de la cultura i el lleure, de l'esport, de l'ordre públic, als carrers i a les xarxes, dels mitjans de comunicació i el de la participació. A tots i cadascun d'ells els drets del col·lectiu han d'estar plenament garantits, i, en cas que hagin estat vulnerats, denunciar i donar resposta contundent a qualsevol mena de discriminació per raó d'orientació sexual, d'identitat de gènere, i combatre l'LGTBIfòbia.

Per això és important seguir endavant amb la formació cap als professionals de tots aquests àmbits i així disposar de tots els mecanismes i informació necessària per abordar qualsevol situació des de la perspectiva de la diversitat de gènere i sexual.

Dins els centres educatius i a l'educació no formal és imprescindible seguir introduint la coeducació i així reconèixer les potencialitats de tots i cadascun dels i les alumnes, independentment del seu sexe, la seva identitat de gènere i la seva orientació sexual, de manera que quedi garantida la igualtat real d'oportunitats i prevenir les discriminacions entre companys, la violència masclista i LGTBIfòbia, reduir conductes de risc i facilitar les detencions prematures de relacions abusives.

En l'àmbit de la salut, cal donar l'atenció integral a tot el col·lectiu, i de forma especial a les persones trans, en l'acollida i l'acompanyament durant el trànsit i el postoperatori, i després ser ateses segons quin sigui el seu sexe després del trànsit. Per això és important seguir fent efectiu el desplegament territorial del nou model d'atenció a les persones transgènere de forma coordinada i col·laborativa. I cal recordar que el conseller Comín va ser qui va eliminar el diagnòstic psiquiàtric a ser autoritzat per fer aquest canvi de sexe.

Abans d'acabar, vull centrar-me en uns punts concrets i fer-ne la reflexió. Al llarg de la moció se sol·licita i es demana iniciar projectes concrets, als quals els donarem suport, però a la vegada també necessitem una eina per tal de poder-los desenvolupar, i, tot i que ho han intentat negar al llarg d'aquest Ple, els pressupostos no únicament depenen del Govern. D'altra banda, rebutgem qualsevol discurs de discriminació, però no intervindrem en una discussió provinent d'argumentaris d'entitats. Donarem suport a tots aquells punts que el Govern ja té en marxa; tot i així, el grup proposant ho han volgut introduir a la moció, perquè és el desplegament de la llei. Avui no donarem suport a la creació d'un número de telèfon, ja que actualment el 112 ja n'assumeix la demanda i disposa del personal professional per atendre les demandes d'aquest punt. I ens abstindrem en el punt que demana declarar el dia internacional de la pansexualitat, únicament perquè la Generalitat no té la competència en declarar dies internacionals.

En tot cas, com a societat hem d'estar orgullosos d'haver sigut capdavanters en moltes ocasions i pioners a l'hora de fer front a les discriminacions i a l'hora de prevenir-les. Reivindiquem una societat diversa i democràtica. Per això volem tots els mecanismes legals per fer front a la xacra de l'LGTBIfòbia i el desplegament integral i efectiu de la llei.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Molts gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Bona tarda. Gràcies, president. Conselleres, conseller, diputats, treballadors del Parlament i convidats del poble de Catalunya, en especial els membres de l'observatori i el Casal Lambda que avui ens acompanyen, quan el 2014 aquest Parlament va aprovar la Llei 11/2014 per garantir els drets LGTBI i per erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia, es feia una passa molt important en el reconeixement de la comunitat LGTBI i en la lluita pels seus drets, sobretot en la lluita per acabar amb la discriminació i la violència que els afecten en aquest col·lectiu. Era, per tant, i com ha recordat la senyora De la Calle a la seva intervenció, una llei pionera, que es va aprovar per unanimitat i que ens fa sentir orgulloses.

Aquesta moció que avui presenta Ciutadans, creiem des de Junts per Catalunya que pretén ser un toc d'atenció per acabar d'implementar el desenvolupament de la llei, d'una llei necessària, i per aquest motiu votarem a favor de la majoria dels punts que conté la moció, en la majoria dels casos perquè des dels respectius departaments del Govern ja s'està treballant en el que es demana, tot i que som conscients que potser caldria accelerar-ne la implantació. I per això creiem convenient que el Parlament –que és el Parlament..., i és una de les funcions del Parlament– exerceixi de control del Govern i faci en tot cas aquest toc d'atenció per al bon desenvolupament d'aquesta llei que tanta falta ens fa.

Algun dels punts que s'aproven són polítiques tan essencials per aquest Govern com l'erradicació de les conductes LGTBI fòbiques al món de l'esport o les eines destinades a evitar la discriminació laboral de persones transgènere.

Agraïm al Grup de Ciutadans que hagin acceptat algunes de les esmenes del nostre grup..., bé, que el nostre grup, conjuntament amb el Grup Republicà, hem presentat i que ratifiquen que el Govern està treballant en matèries tan importants com la protecció efectiva de les persones LGTBI, que es troben en risc de patir violència o discriminació, o garantir l'assistència jurídica i policial especialitzada en els diferents tipus de violència que pateix el col·lectiu. Ens abstenem, però, en dos punts, com ha comentat la companya d'Esquerra, i rebutjarem dos altres punts.

En el punt en què ens abstenem, l'establiment del dia internacional de la pansexualitat, ja els ha dit la companya d'Esquerra que el Govern de la Generalitat actual no tenim competències per declarar dies internacionals, per a això necessitaríem un govern d'un estat i crec que vostès no estan a favor d'això.

I avui especialment és important aprovar el contingut de la moció, perquè lamentablement l'ascens de l'extrema dreta a Espanya..., no només a Espanya, però l'ascens de l'extrema dreta a Espanya posa en perill els drets i les llibertats de la comunitat LGTBI. És per aquesta raó que espero que vostès, i en especial la diputada que ha portat la moció, que té un coneixement profund de les polítiques que aquí es presenten, no permeti que aquest sigui un exercici de *pinkwashing* per seguir pactant amb la ultradreta de Vox, que vol eliminar tots els drets i les garanties que aquí es defensen.

Celebro especialment el punt de la moció que insta el Govern a garantir l'atenció integral de les persones refugiades, de les persones refugiades LGTBI, sobretot perquè casa molt bé amb el Pacte contra la xenofòbia i el racisme aprovat a inici d'aquesta setmana. I ho celebro especialment perquè el seu grup, el Grup Parlamentari de Ciutadans, es va abstenir en la Llei catalana que garanteix l'accés universal a la sanitat de tothom. Afortunadament la llei es va aprovar.

I, per acabar, destacaré el punt que insta a potenciar la memòria històrica LGTBI mitjançant el reconeixement de les aportacions de diferents dones lesbianes en diferents camps. Memòria històrica, vostès? (*L'oradora riu.*) Vostès que han votat en contra de la modificació de la Llei de la memòria històrica que pretenia que l'Estat assumís la localització, identificació i exhumació de més de cent mil represaliats, molts d'ells de la comunitat LGTBI durant la Guerra Civil i el franquisme, enterrats en fosses comunes i cunetes. S'han negat a retirar les medalles al dictador Franco, per exemple el grup municipal de Calatayud. O van votar en contra d'investigar la Fundació Francisco Franco. I ara governen a Andalusia amb el suport de Vox, que vol derogar totes les lleis de protecció contra la violència masclista, les de protecció del col·lectiu LGTBI i, per descomptat, la Llei de memòria històrica, com a bons franquistes declarats que són. No cal que els recordi com era tractat el col·lectiu LGTBI durant el franquisme.

La memòria és una imatge contemporània del passat. La història s'observa mirant enrere, la vida, caminant endavant. Però, com deia Søren Kierkegaard, «la vida només pot ser entesa mirant enrere», i en aquest mirar enrere, hem de saber condemnar, sense ambigüitats, el franquisme i els franquistes per tot el que van fer, i avui especialment pel tracte que van donar a la comunitat LGTBI.

Moltes gràcies, bona tarda.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bona tarda. Com ja s'ha dit en les intervencions anteriors, aquesta moció és una moció impecable, una moció amb la qual, de la major part, hi estem a favor i hi votarem a favor. Primer, perquè són qüestions, com ja s'ha dit també, que ja s'han aprovat anteriorment en aquest Parlament, en la Comissió d'Igualtat, però que no hi

ha manera de que s'implementin, com tantes altres qüestions que aprovem en aquest Parlament que queden en paper mullat.

Avui donem suport a aquesta proposta de Ciutadans, però també volem posar de manifest una qüestió que ja s'ha dit, no?, que ens contraria, i ens fa fer preguntes sobre com pot ser que una moció que genera un consens tan ampli en una cambra com aquesta sigui impulsada per un grup que governa a Andalusia amb Vox, que bàsicament s'oposa de forma frontal al desplegament de polítiques de drets dirigides a la població LGTB, i els ho preguntem amb sinceritat i amb franquesa: s'hi val tot per governar?, s'hi val tot per arribar al poder? I en aquest cas ens agradaria que ens poguessin donar explicacions, perquè realment llegim aquesta moció i veiem les pràctiques en lògica de drets que Ciutadans fa governant gràcies a Vox, però també en moltes altres qüestions. I per això sempre mirem amb recel un tipus de moció com aquesta quan ve de Ciutadans, perquè entenem que les polítiques que acostumen a implementar no tenen un caràcter universalitzador ni igualitari per a tots i totes.

Afegim, hem dit, una moció que hi estem en bona part d'acord. Però a nosaltres ens agradaria fixar atenció en allò que ens hi falta, i a nosaltres ens hauria agradat que parlés d'una qüestió imprescindible per entendre allò LGTBI, que és l'intent de determinat empresariat, anomenat «rosa», que captura la possibilitat de desenvolupar les identitats i les pràctiques no heteronormatives fora de determinats locals d'oci nocturns, que fa pagar peatges i practica un cribratge en funció de classe, en funció de raça i de gènere, no fent accessibles els espais a qui no els pot pagar o a qui no encaixa en el model de persona LGTB que allà es promociona. Això també és una forma d'exclusió i ens comprometem a poder parlar amb més profunditat sobre aquesta qüestió en aquest plenari.

Acabem la nostra intervenció agraïnt als col·lectius, a les entitats, a les persones LGTB (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que lluiten i que van fer possible la llei i que persisteixen, persisteixen i persisteixen per fer possible que s'implementi...

El president

Diputada...

Natàlia Sánchez Dipp

...malgrat que aquest Govern no ho faci des de fa tant de temps.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Esperança García.

Esperanza García González

Sí; president, des de l'escó, si us plau. Miri, en el seu moment, al 2014 –i això ho dic amb molta humilitat–, el nostre grup no va votar a favor d'aquesta llei, en la que es basa fonamentalment aquesta moció. I ho vàrem fer per molts motius, entre d'altres la manca de possibilitat de desplegar tots els continguts que advenien amb aquesta norma: d'inversió, de la càrrega de la prova i alguns punts reflectits..., amb relació al règim sancionador. I ara que veiem aquesta moció el que hem de dir és que, sobretot, en la seva gran part, li donarem recolzament, malgrat que hi han alguns punts que no ens agraden. També és veritat que el mateix grup proposant d'aquesta moció al Congrés dels Diputats ha votat en contra de disposicions que conté aquesta moció i que el nostre partit de moment és l'únic que al seu programa electoral de generals porta una llei especialment sobre el tema de la discriminació del col·lectiu LGTBI.

Dit això, és veritat que hi ha un punt que sí que no..., dos punts que no votarem a favor, que tenen a veure amb la Cartera dels serveis socials i amb relació a la maternitat subrogada, entre altres coses perquè la maternitat subrogada no és legal a Espanya.

nya i, per tant, no donarem recolzament ni cobertura als fruits d'aquesta maternitat subrogada.

El president

Gràcies, diputada. En nom, finalment, del grup proponent i per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou la diputada senyora Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Bueno, en primer lugar quiero agradecer a las diputadas Marta Moreta, Susanna Segovia y Rut Ribas las aportaciones que hicieron a la moción, el buen trato y entendimiento a la hora de negociar las enmiendas realizadas pudiendo incorporar a la moción una parte importante de ellas, como la relativa a la prevención y atención del VIH del Partido Socialistas, y todas las aportaciones de Esquerra y Junts per Catalunya que no rebajaban las exigencias de la moción.

Señora Segovia y señora Madaula y señora Sánchez, ¿saben quiénes les dan constantemente alas, a ciertos partidos? Ustedes, que se pasan el día con Vox en la boca. Eso sí que es dar alas. (*Remor de veus.*) Y además la señora Segovia se ha referido a nuestra formación en otras partes de España. Si se refiere a Andalucía, por enésima vez, el único partido con el que ha pactado Ciudadanos es el PP, ¿y sabe lo que hemos hecho en Andalucía? ¿Sabe las políticas que llevamos a cabo donde gobernamos? Pues algo que en cuarenta años en democracia no se había hecho nunca en Andalucía, que es la creación de un consejo andaluz LGTBI y una dirección general LGTBI. Eso es lo que hacemos en otras partes de España donde gobernamos. (*Aplaudiments.*)

Diputada Ribas y Madaula, a instancias de una propuesta de resolución presentada por Ciudadanos en la pasada legislatura se aprobó celebrar el Día contra la Homofobia en el Deporte con el voto favorable de sus partidos. No pedimos que la Generalitat cree el Día Internacional de la Pansexualidad, porque ya existe y si no lo conocen pueden buscarlo –ya existe. Lo que pedimos es que lo celebre para dar visibilidad a este colectivo.

Respecto al punto 2.10, que hablamos de la gestación subrogada, es que en ningún momento estamos pidiendo..., porque no hay competencias aquí en el Parlament de Catalunya, solo pedimos que se apoye a estos niños, que en muchos casos están siendo discriminados por razón de nacimiento. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Nuestra Constitución española, en el artículo 14, dice que no se puede discriminar a nadie...

El president

Diputada...

Noemí de la Calle Sifré

...por razón de nacimiento.

Y señora Madaula, *pinkwashing* es dar grandes discursos a favor del colectivo LGTBI y, sin embargo, maltratar e ignorar una ley desde el Gobierno como hacen ustedes.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Hem cridat a votació. Peticions de votació separada? Sí, senyora Caula.

Anna Caula i Paretas

President, plantejaríem un bloc primer, que seria l'enunciat del punt 1.1, els subpunts 2.17, 3.3 i el punt 4, i un bloc dos amb els subpunts 2.16, 2.18.2 i 2.10.

El president

Molt bé. Alguna petició més? Sí, senyora Moreta...

Marta Moreta Rovira

Sí; gràcies, president. El 2.10 també per separat, si us plau.

El president

Senyora García.

Esperanza García González

Espero no colar-me: el 2.6 s'ha demanat? 2.6.3.

El president

No, no s'ha demanat. 2.6...

Esperanza García González

Punt tres. I el 4 també, si us plau.

El president

Separat del 2.6.3?

Esperanza García González

No, no, 2.6.3, o sigui, seria...

El president

O sigui, 2.6.3 i el 2.6.4 o el 4?

Esperanza García González

No, no m'he expressat... Només separat el 2.6.3 i després ja passem directament al 4.

El president

Sí. Sí, sí.

Esperanza García González

Gràcies.

El president

Molt bé, alguna petició més? No? (*Pausa.*) Doncs votarem primer el bloc amb el punt..., amb l'enunciat i punt 1.1, 2.17 i 3.3. Repeteixo: enunciat 1.1, 2.17 i 3.3.

Comença la votació.

Aquest bloc de punts queda aprovat per 64 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 2.16 i 2.18.2.

Comença la votació.

Aquests dos punts queden aprovats per 64 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.

Votem ara el punt 2.10 –2.10.

Comença la votació.

El punt 2.10 queda aprovat per 35 vots a favor, 19 en contra i 71 abstencions.

I passem ara a votar el punt 2.6.3.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 122 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt número 4 –punt número 4.

Comença la votació.

Al punt número 4 s'ha produït un empat: 61 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Passem, per tant, a votar una segona vegada el mateix punt, és a dir, el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 queda aprovat per 61 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

Votem ara la resta de la moció. Votem la resta de la moció, atenció.

Comença la votació.

La resta de la moció queda aprovada per unanimitat, 124 vots a favor, cap en contra, cap abstenció i un diputat o diputada present que no ha votat.

(Aplaudiments.)

Molt bé. No hi ha cap més punt a l'ordre del dia. Per tant, s'aixeca la sessió.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i tres minuts.